

Giới thiệu Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn..!!!

Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn..!!! là câu chuyện xuyên không có pha chút hài hước. Truyện lấy bối cảnh tác phẩm "Sủng vật hay món đồ chơi". Truyện thuần Việt nên hạn chế nhiều những từ Hán Việt, văn phong trôi chảy, mạch lạc..Lỗi dẫn truyện hay của tác giả sẽ làm cho bạn đọc thích thú.

Nữ nhân trong truyện là cô nàng cá tính, có chút lém lỉnh tinh nghịch, vô tình bị xuyên vào câu chuyện mà không hề hay biết. Tại đây cô nàng trải qua không biết bao nhiêu chuyện dở khóc dở cười hết hành hạ nam chính thì lại trêu chọc nữ chính và những cô nàng luôn mơ tưởng đến các chàng soái ca. Sự việc vẫn chưa dừng lại, hãy tìm hiểu câu chuyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn..!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bài Văn Thì Phải Có Mở Bài

Màn hình máy tính vừa tắt, tôi lê cái thân tàn đi ngủ, làm một giấc thức khuya dậy trễ suốt ngày ngoài ăn, ngủ, vệ sinh ra thời gian còn lại là Facebook, Truy kích, xem “bạn muốn hẹn hò” và tám chuyện trên mạng...

Như mọi ngày bình thường, tôi lên giường nằm đã là mười hai giờ đêm. Trằn trọc lần qua lần lại mãi vẫn không ngủ được, lò mò lại bật máy tính lên coi phim ma. Máy vừa khởi động chấp chôn một lúc thì nhòe đi, thật là cái máy tính lại phát bệnh rồi...gõ gõ vài cái, cuối cùng màn hình cũng sáng lên logo.

Trong thời gian chờ đợi tôi đi kiểm chút gì uống, vừa mới quay lại thì thấy màn hình tối đen như mực...

Thở dài...

Tôi định lôi dây nguồn thì trên màn hình lại hiện dòng chữ:

“Chúc mừng bạn là người may mắn!”

Ting!

“Hệ thống xin tặng bạn một món quà xin hãy chọn lựa:

1. Anh hùng ngăn chặn mọi biến thái + tặng kèm chảo Captain America.
2. Võ công cao cường + bí tịch quỳnh hoa bảo điển.
3. Biết sự việc trước một ngày + bảo hiểm nhân thọ hai năm“.

Nhìn nhìn màn hình, tôi nghĩ chắc là virus hoặc quảng cáo ba xâm rồi, ấn nút shut down vài lần cũng ko được nên dứt khoát nhấn số một luôn, thà hiển thị một chút còn hơn, lại nghĩ ngày xưa mình cũng thích làm siêu nhân lắm..

Ting...

“Hệ thống xác nhận, vì bạn là người đầu tiên chọn số một nên hệ thống khuyến mãi hai cái còn lại”

“Hệ thống tự động chọn địa điểm sử dụng, quà tặng sẽ gửi sau đi khách hàng đến địa điểm, địa điểm được chọn sẽ liên quan đến vấn đề gần nhất với...”

Bộp!

Tôi dứt khoát đóng máy tính và đi ngủ.

“Thôi thì để mai cài lại Windows vậy...”

Con buồn ngủ nhanh chóng này khiến tôi khó hơi chịu, cảm giác giống như bị cho thuốc mê, ý thức thì mập mờ. Sau đó tôi thiếp đi...

Trong con mơ tôi thấy mình đứng ở một nơi trắng xóa dường như vô tận, hàng chữ hệ thống bỗng nhiên hiện ra...

“Đã thiết lập, xin gửi khách hàng“.

Sau đó mọi thứ xung quanh biến đổi, không gian trở nên vụn vặt xuất hiện nhiều hố đen, tôi cảm giác mình đứng không vững càng lúc càng di chuyển về phía hố đen ấy, dường như phải chịu áp lực vô hình tôi cảm thấy khó thở, muốn kêu lên nhưng lại chỉ nghe tiếng nấc rồi tiếng ú ớ mơ hồ, vừa khát vừa lạnh, bước chân lùi về sau muốn dừng nhưng không có điểm tựa, cái đầu lắc mạnh hai ta quơ quàng muốn tìm nơi bám nhưng không thể nắm được thứ

gì. Cảm giác xa lạ, cực khó chịu nhưng không dứt ra được làm tôi hoảng loạn và đau đớn...

...

Sau đó, tôi tỉnh giấc.

Lấy tay lau hết mồ hôi trên trán, điều chỉnh lại nhịp thở lại phát hiện người mình rất nóng, có lẽ là bị sốt. Tôi lần mò tìm bật công tắc điện nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng. Mùi hương này không phải của tôi, ngay cả bộ áo ngủ rộng đang mặc trên người cũng không phải, đưa tay lên tìm lần nữa may thay cũng bật được đèn.

Nhìn căn phòng màu trắng phớt hồng trước mặt tôi đã bị đờ vài giây, tôi nghĩ cuộc đời này mọi chuyện không tưởng đều có thể xảy ra. Đầu lại lên cơn nhức tôi nhìn khắp căn phòng mong tìm được hộp y tế, chắc trong đó có thuốc hạ sốt. Nhìn quanh không thấy tôi với tay kéo hộc tủ ở đầu giường, cũng may trong đó có vỉ thuốc hạ sốt đang xài dở, tìm cốc nước uống thuốc. Sau đó, tôi nằm xuống giường xem xét hoàn cảnh hiện tại.

Căn phòng màu hồng phấn: chắc hẳn chủ nhân còn trẻ, sờ sờ da mặt, ừm căng mịn láng... không tệ.

Cha mẹ : Không biết... để mai tính sau, cũng ko thấy tấm hình kỷ niệm nào cả.

Ngoại hình: Vừa nãy đi tìm nước có nhìn sơ qua, đẹp thì có đẹp nhưng mà nhìn sao không thấy thương nổi mà chỉ muốn đánh.

Tuổi: Chắc tầm mười sáu, mười bảy... thân hình đầy đặn quá, đúng chuẩn mà bọn con trai đều mê... coi bờ mông chắc thịt chưa kìa, tiện thể tôi bóp bóp vài cái.

Thuốc đã ngấm và tôi chìm vào giấc ngủ...

“Còn lại thôi thì... mai tính”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đã Có Mở Bài Thì Phải Có Thân Bài

Trời sáng.

Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ, cơn gió lùa qua khe cửa làm lay lay tấm rèm gần như trong suốt, cơn gió khẽ mon man lên “vành” tóc của cô gái, ánh nắng nhẹ nhàng chạm lên làn da trắng nõn tinh tế... xin bỏ qua một ngàn chữ tả cảnh sáng sớm, hoàng hôn, công chúa ngủ hay nàng tiên gì đó chép trong sách “văn mẫu”...

Trong thực tế không hề đẹp như trong tưởng tượng, tôi đây đang phải vật lộn với chuyện có nên thức dậy hay không, nhìn đồng hồ thì đã quá mười giờ rồi.

Người ta nói đã là người đẹp thì làm gì cũng đẹp, nhưng trong hoàn cảnh của tôi thì khuyên chân thành... vỗ mộng đi mấy chú.

Vuốt lại cái áo ngủ nhăn nhúm còn phảng phất mùi mồ hôi, cào cào lại mái tóc rối xù, chùi chùi mép, cuộn lại cái chăn, lượm lại mấy con thú bông hôm qua còn “đồng sàn cộng chằm” với tôi đang nằm lung tung trên sàn như ghẻ rách, vừa đi vừa ngáp tìm nhà vệ sinh giải quyết nhu cầu.

Vào phòng vệ sinh, trên tấm gương phản chiếu một gương mặt một thiếu nữ mới lớn, bây giờ tôi mới có dịp quan sát thật kỹ, bỏ qua mấy yếu tố lỗi thời lệch thếch trên đây chính xác là một cô nàng hotgirl, khuôn mặt thiên sứ mà thân hình ma quỷ, ngực tấn công mông phòng thủ, lại còn làn da đàn hồi như da em bé này... chỉ tiếc là mấy thứ này lại đúng tiêu chuẩn “người thứ ba, hồ ly tinh”. Nhìn đôi mắt hoa đào còn ướt át thể này thẳng đàn ông nào mà chả muốn “đập” hả!

“Tuồng vớ được hàng tốt ai dè hót phải bánh bèo đầy đường”

- Thôi, làm chuyện chính đã!

Qua 15 phút vệ sinh từ đầu đến chân, tôi bước về giường xem xét coi tìm ra manh mối về người chủ thân thể này không thì phát hiện trên giường xuất hiện thêm vài thứ: một cái chảo có logo Captain America, một cuốn sách có tên “Quý hoa bảo điển”...

Mười giây im lặng...

“HỆ THỐNG LÀ CỤC PHÂN CHÓ”!

“Nào là võ công cao cường, cái ly nhựa trong tay còn chưa vỡ mà!”

Tôi gào thét trong lòng vừa dùng sức nắm một cái, chiếc ly vỡ thành từng mảnh, bối rối nhìn lại tay không hề có một vết thương, thầm nghĩ :

“Chẳng lẽ đây là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo trong truyền thuyết, cái này không còn truyện tình cảm nữa thành truyện kinh dị rồi!”

Quá phấn khích tôi chụp ngay cuốn sách Quỷ Hoa Bảo Điển, vừa mở ra lại là một danh sách lý lịch.

“Để xem nào, Hoa Thiên Tuyết, nữ, mười sáu tuổi rưỡi, băng thanh ngọc khiết... sao giờ ai còn dùng mấy từ so sánh UFO thế này!”

Mở trang tiếp theo lại là một cái tên.

“Đương Hạ Vũ, tên gì mà toàn mùa không vậy trời hè rồi mưa, vớ vẩn! “

“Nhưng mà sao lại quen tai thế này, đây không phải là bộ truyện tôi ném đá trên mạng hôm qua sao!”

Nghĩ nghĩ, nhìn nhìn mặt sau.

“Sao lại được Đông Phương Bất Bại xuất bản vậy!”

Lại nhìn thêm một dòng chữ màu đỏ bên dưới.

“Tiêu diệt thánh nữ, tìm lại nam chính“.

Một cảm giác không hay xuất hiện, tôi hấp tấp tìm kiếm xung quanh, tìm được một cuốn vở...

“Rõ ràng là trời muốn phạt tôi mà, còn là Hoa Thiên Tuyết nữa chứ, đây rõ ràng là muốn hại tôi mà...”

Sau hai mươi phút gào thét, hoảng loạn, chửi bới lung tung để bản thân lấy lại bình tĩnh, tôi đã phải chấp nhận sự thật này.

Tôi muốn điên rồi, nắm chặt bàn tay ý chí hừng hực.

“Dù sao cũng có thứ hộ thân, bàn tay này sẽ tiêu diệt tất cả!”

“Quên mất hình như còn có cái chảo”- Tôi thì thảo.

Vội cầm cái chảo lên nghiền cứu nhưng nó lại chả có phản ứng, ngay cả khẩu hiệu của 5 điều học tốt hô lên cũng không được.

“Chắc cái này dùng để đánh mấy tên đó, nhưng mà lộ liễu thế này cũng không được, ít nhất là một bộ quần áo có phải hơn không!”

Vừa nói xong thì một ánh sáng trắng loé lên, cái chảo liền biến mất trở thành một chiếc quần captian america màu đỏ chói, sọc xanh, sao trắng..

“Đây là quần độn mông mà“.

Thử thử suy nghĩ vài lần, cái quần này cũng không biến sang thứ khác, tôi cũng hết cách.

Ọt..ọt ..éo...

Bụng tôi đã réo lên rồi, kiếm cái gì ăn trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thật Ra Nữ Chính Là Người Bình Thường

Không để bản thân chịu thiệt tôi liền lần mò xuống dưới lầu, mở cửa phòng ra đối diện là một căn phòng khác, tôi im lặng quan sát xem có người không..

“Nếu có ai đó nhảy ra thật, tôi cũng không biết mà nói gì đâu...”

Thật may là trong nhà không có ai cả, tòa nhà này có một lầu một trệt, lầu dưới là phòng khách và nhà bếp, tuy không lớn lắm nhưng thiết kế hiện đại,

cách trang trí đơn giản nhưng rất sang trọng, trên tường gắn rất nhiều tranh và bằng lưu niệm. Tôi đặc biệt chú ý đến tấm hình gia đình lớn treo ở một góc riêng biệt, trong bức tranh tôi thấy một cô bé cười rất tươi, thật sự tôi nghĩ nữ chính cũng ở trong một gia đình bình thường tại sao lại bị tác giả ép vào con đường kinh khủng ấy, dù chỉ là một nhân vật đang sống trong tác phẩm lại bị tác giả tưởng tượng nhào nặn chẳng khác gì một con búp bê tình dục.

Nói đến lại thêm bực mình, chính tôi đang trải qua cuộc sống này, chỉ hy vọng may mắn hơn một chút.

Bước xuống bếp, trên bàn vậy mà đã chuẩn bị một hộp sữa, một túi giấy. Mở ra thì thấy bên trong là bánh mì ngọt, liếc mắt qua thì nhìn thấy một mẫu giấy kẹp phía dưới hộp sữa.

“Viết biết con đang nghĩ về nên mẹ không gọi. Đồ ăn trưa mẹ đã nấu từ sáng sớm, con hâm nóng lại mà ăn. Bố và mẹ đi làm đây.”

Đọc xong lời nhắn này mà khóe mắt tôi cay cay, không cha mẹ nào mà không thương con cả, nhìn cảnh này tôi lại nhớ đến mẹ của mình, cũng đã hơn nửa năm chưa về quê, công ty vừa cho nghỉ dài hạn chỉ biết suốt ngày ăn ngủ lướt web làm con sầu rười, giờ muốn gặp mẹ cũng không biết có cơ hội hay không...

Buồn rồi sẽ qua, tôi nghĩ trước mắt cứ sống thật tốt đã sau đó sẽ tìm cách trở về, đây có lẽ chỉ là một nhiệm vụ thôi nên chỉ cần tìm được nam chính là được.

Sau khi ăn xong thì đồng hồ cũng gần mười hai giờ trưa, cũng không thể tiếp tục ngủ đành ngồi suy tính phải làm sao.

“Đúng rồi, có khả năng biết sự việc trước một ngày, nhưng vừa rồi cũng thử suy nghĩ đến nhưng lại không được“. Tôi nói thầm

Vừa mới dứt lời, một loạt các hình ảnh tràn vào đầu, hình ảnh lạ với những sự việc khác nhau, tích tắc chưa đầy năm giây và dường như lưu giữ nó vào trong đầu tôi. Nhưng những sự kiện này chẳng hề ăn khớp và xuất hiện ngẫu nhiên.

“Không lẽ đây là khả năng biết trước, nhưng hồi nãy có thử suy nghĩ nhưng lại không được, hệ thống gì đó bị chậm sao”

Vừa đi vừa suy nghĩ, tôi trở lại phòng ngủ, cầm lấy cuốn sách trên giường xem xét một hồi.

“Đây không phải kể về cuộc đời nhân vật chính hay sao“.

Đọc qua một lượt muốn xác định thời gian gặp tên Dương gì đó nhưng lại quá mơ hồ. Tác giả viết truyện này toàn tả cảnh, tả nhân vật vừa hoa mỹ vừa không thực tế lại còn chèn đủ yếu tố, giống như đi copy đoạn này chắp vào đoạn kia, nội dung thì lặp lại.

“Một quá!”

Nữ chính thì mâu thuẫn trong tâm hồn vừa mới từ kiều sa không màn mọi chuyện, lại bay sang khóc suốt mướt, nếu không phải bị tâm thần phân liệt thì cũng thần kinh. Nam chính thì như “rác” lại đi theo nữ chính...

“Thế giới này thật vi diệu...”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Là Nữ Chính Cái Gì Cũng Cần Phải Chuẩn Bị

Dù có nói cách mấy đi chăng nữa, tôi đây cũng đã trở thành nữ chính nào phẳng này. Không thể xác định được khi nào xảy ra nhưng ít nhất cũng phải chuẩn bị vài thứ.

“Bây giờ tranh thủ tìm hiểu căn phòng để biết chủ nhân này như thế nào đã“.

Mở tủ quần áo.

“Đúng chuẩn mấy đứa tiểu thư thích giả nai, hồng hường, bèo, tua rua... đáng mạng bán hết“.

Giá sách trên tủ. Ngoài sách vở học ra còn lại là truyện và tiểu thuyết ngôn tình.

“Chả trách sao nữ chính hay mơ tưởng“.

Nhìn sơ qua phát hiện trong góc có một cuốn album. Lật lật ta xem thì là hình gia đình, lướt qua gần mấy trang cuối thì thấy có một tấm hình, trong đó có một chàng trai đang cười rất tươi. Xem mặt phía sau thì có dòng chữ viết “Phạm Tuấn Kiệt“.

“Đây chính là mối tình đầu của nữ chính mà.”

Thử tìm kiếm thì lại có tấm hình của một đứa con trai khác.

“Đúng là rất đẹp trai, không biết có photoshop không nữa”.

Nhìn mặt sau nhưng lại không thấy đề tên.

“Ai đây, họ Dương gì đó sao, nếu đúng là vậy thật quá uổng phí cho gương mặt trai bao này...”

Tìm quanh căn phòng một lúc, tôi thấy mình thu thập cũng được khá khá: Một cái bóp tiền, điện thoại, một cuốn nhật ký nhưng bị khóa, một chiếc hộp cũng khóa nốt, mấy cuốn tập, một bì hồ sơ đặt các giấy tờ tùy thân và một cái laptop.

Mở bóp tiền ra cũng còn được hơn hai triệu, hai cái thẻ ATM, bảo hiểm và giấy tờ khác. Tôi nghĩ đây hẳn là một gia đình khá giả, không đến mức tập đoàn này nợ nhưng tiền tiêu vặt này đủ cho tôi sống một tháng rồi.

Có tiền thì mọi chuyện đều dễ giải quyết. Tôi mang áo khoác ra khỏi nhà. Bắt được một chiếc xe taxi nhờ chờ tới tiệm làm tóc.

Đây là một tiệm salon tuy nhỏ nhưng có vẻ sang trọng. Bước vào bên trong có rất nhiều khách hàng, tường xung quanh được ốp gương nên nhìn salon rộng rãi hơn hẳn.

Đang đứng nhìn một lúc thì có một cậu trai bước tới.

- Quý khách muốn làm gì? Gội đầu hay làm móng?

- À, tôi muốn cắt tóc.

Người nói chuyện với tôi là một cậu trai không cao cho lắm, bù lại gương mặt rất dễ nhìn đang mang tạp dề màu đen, có lẽ là nhân viên gội đầu.

Chỉ một chút thoáng qua tôi thấy ánh mắt cậu trai có vẻ chán nản.

- Mời quý khách qua bên này ngồi ạ... tôi sẽ gọi thợ cắt tóc đến.

- À, cảm ơn.

Ngồi kế bên tôi là một bà cô đang quấn khăn ủ tóc. Bà ấy lên tiếng hỏi han:

- Cháu gái, cháu cắt tóc à?

- Dạ.

- Thế cháu tính cắt kiểu gì?

- Cháu đang suy nghĩ ạ!

Phụ nữ mà ngồi lại với nhau kiểu nào cũng tám chuyện, bà cô này cũng không ngoại lệ.

- Cháu biết không, thanh niên hồi nãy đưa cháu vào đây ngồi tội lắm, nghe nói làm ở đây cũng lâu rồi nhưng vẫn chưa được làm thợ chính.

- Hình như còn là người dưới quê, nói chuyện thật thà lắm.

- Thế cậu ta có cắt tóc được không hả cô?

- Được chứ, mấy hôm trước tiệm vắng cô thấy cậu ta một mình trong tiệm cắt một mái tóc giả trông đẹp lắm!

- Cô nghĩ chắc do cậu ta hiền lại thật thà nên bị chèn ép, lời ra tiếng vào nên không được ông chủ tin tưởng.

- Vậy hả cô.

- Ừ, để cô kể cho nghe...

Chưa kịp nghe nói hết bỗng nhiên tôi giật mình. Một bàn tay bóp bóp trên vai tôi. Nhìn vào trong gương thì thấy có người đứng đằng sau.

- Người đẹp, anh tên là Nhân, để anh cắt tóc cho em nhé!

Trên đời này có hai dạng đàn ông tôi ghét nhất. Một là dạng đàn ông như nam chính trong truyện này. Hai là dạng mặc đồ lòe loẹt như con công, đầu thì nhuộm đủ màu, còn cái tay thì gãi gãi râu dưới cằm.

Nam chính thì chưa gặp nhưng dạng thứ hai đã gặp rồi.

- Vẫn đang còn suy nghĩ nên tí nữa anh quay lại cũng được!
- Có cần anh tư vấn cho không?
- Dạ thôi ạ, để em nhìn hình mẫu rồi quyết định cũng được.

Người thanh niên hơi tỏ vẻ khó chịu, lúc sau có một người đến gọi vì có khách hàng gấp thì đi mất.

“Hú hồn hú vía, sồn cả gai ốc”.

Đang than trong lòng thì bà cô bên cạnh lại nói tiếp:

- Hồi này là cậu Nhân, thợ cắt tóc chính, cậu ta làm cái gì cũng bình thường nhưng được cái dẻo miệng, lúc đầu cô còn thích cậu ta sau này cảm thấy cậu ấy diễn kịch nhiều quá nên cảm thấy ngán.

Đang nghe nói chuyện thì thấy bóng lưng của cậu thanh niên mang tạp dề hồi này.

- Cậu gì đó ơi!

Cậu ta dừng lại nhìn nhìn xung quanh, sau đó thấy tôi vẫy tay liền bước lại gần.

- Xin hỏi quý khách cần gì?
- Cậu cắt tóc được không?

Cậu thanh niên ngạc nhiên.

- Được... được ạ... nhưng mà...

Đang nói thì một người đi tới.

- Xin lỗi, tôi là ông chủ ở đây, nếu quý khách muốn cắt tóc thì để tôi gọi thợ cắt đến, cậu ta chỉ là thợ gọi đầu thôi.
- Không sao cả, tôi không thích mấy mẫu trong hình nên cứ để cậu ấy làm, biết đâu lạ mà hợp.

Khách hàng đã chỉ đích danh thì ông chủ cũng không thể nói gì đành phải để cậu thanh niên làm và đứng một bên quan sát.

Mặc dù khuôn mặt cậu ta rất lo sợ nhưng bàn tay rất điệu nghệ, thoăn thoắt, nhẹ nhàng mà gọn gàng nhìn cảnh này giống như tôi đang được chiêm ngưỡng một môn nghệ thuật.

Mười lăm phút trôi qua, mái tóc tôi đã được hoàn thành. Tôi nói với họ rất thích mái tóc này và hy vọng cậu ta có thể được đề cử lên thợ chính. Trong sự khen ngợi của ông chủ, cậu thanh niên vui như muốn bật khóc và nói cảm ơn tôi.

Sau đó tôi thanh toán tiền và đi ra khỏi tiệm, bên kia dãy đường có một tiệm tóc nam nhỏ, tôi bước vào. Ngồi xuống ghế bên cạnh có thanh niên trùm báo lên mặt ngủ gật.

- Ông chủ, tôi muốn cắt tóc.
- Rồi, rồi... muốn cắt kiểu gì?
- Tôi muốn cạo trọc đầu...

Tờ báo bên cạnh rớt xuống.

Thật ra ai mục đích chính của tôi là điều này mới đúng, kiểu tóc vừa rồi thật sự rất đẹp... nhưng mà không thể sử dụng được,

“Nữ chính tôi đây đã đủ nổi bật rồi nên không cần thêm đâu!”

Vừa tốn tiền vừa mất kiểu tóc mơ ước ấy tôi đúng là quá xui xẻo mà.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biển Thái Chỉ Sợ Biển Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Người Ta Nói Đầu Xuôi Đuôi Lọt... Là Sai

Khi tôi quay về nhà đã là hơn hai tiếng sau, mở ra cái mũ chống nắng trùm gần hết gương mặt, tôi nhớ lại lúc lên xe taxi chú tài xế nhìn tôi như nhìn trộm cướp, lại bật cười khi nhớ lúc ở trong tiệm, diễn tả một hoi gà bay chó sủa.

Ông chủ có vẻ rất thích xem phim tình cảm nên tường tượng đủ thứ.

Nào là phải kêu tôi suy nghĩ lại, con gái có mái tóc là sẽ khiến đàn ông yêu thích thế nào.

Tôi cắt ngang lời ông với lý do đầu tôi có chảy, ông chủ im lặng vài giây sau đó chạy vào phòng trong lấy một lọ thuốc diệt chấy ra.

Sau đó tôi lại bịa thêm một lý do là tôi muốn đi tu, ông chủ trừng mắt phán một câu, dù có lụy tình cũng không được làm tổn thương bản thân, vào trong chùa thì có trụ trì xuống tóc dùm không đến lượt chủ quán.

Cuối cùng, vì khả năng tuyệt vời của ông chủ tôi phải tung tuyệt chiêu. Tôi nói rằng mình mắc bệnh ung thư, phải sử dụng hóa trị, tóc sẽ rụng bớt trông rất mất thẩm mỹ nên cạo đầu trước rồi mua tóc giả đội vào...ông chủ mới đồng ý cắt, vừa cắt lại vừa căn nhắc tôi đã tìm được ai đó chăm sóc sau này chưa.

Mặc dù bức mình việc ông chủ nói quá nhiều, tôi lại rất cảm động với sự lo lắng của ông, liệu có bao nhiêu người quan tâm đến người khác mà không vụ lợi chứ...

Tôi còn được biết tiệm cắt tóc xập xệ này cũng không tồn tại được lâu, quán vắng tanh, trong góc tường còn nhìn thấy tấm bảng sang quán. Ông chủ nói bên kia đường xuất hiện nhiều tiệm mới, hiện đại, ông lại không có khả năng để cạnh tranh, mấy hôm nữa là dẹp tiệm nên nhờ thằng cháu tôi phụ.

Ông nói đây là tiệm cắt tóc cho nam nhưng lần đầu tiên có con gái tới cắt lại là đầu trọc. Tôi là khách hàng duy nhất và cũng là cuối cùng.

Có một câu đã đọc trên mạng rất hay:

“I want to live my life without stress and worries, I don't need to be rich and famous, I just want to be happy”

“Tôi muốn sống 1 cuộc sống không lo lắng, muộn phiền, tôi không cần giàu có và danh vọng, tôi chỉ muốn sống hạnh phúc.”

...

Ngồi nghĩ ngợi một chút thì chuông cửa reo. Tôi ra mở cửa thì thấy người giao hàng, vội dặn dò đôi câu sau đó vào lấy ví, nhân tiện còn cầm theo một chai nước trong tủ lạnh. Lúc này thấy trên mặt chị giao hàng lấm tấm mồ hôi, còn có logo của trường nào đó trên áo, tôi nghĩ chắc là sinh viên đi làm thêm. Cũng từng có một thời đi làm nên tôi hiểu rất rõ.

Không muốn nghĩ ngợi lâu khiến người khác phải chờ, tôi liền chạy ra thật nhanh.

- Em gửi chị tiền ạ!

- Ủ, cảm ơn em đã ủng hộ!

- Mà chị ơi, chị cầm lấy chai nước luôn, trời nắng như vậy dễ khát nước...

- Cảm...cảm ơn em nhiều...

Mặc dù tất cả chỉ là một cuốn truyện nhưng khi được sống trong đây thì mọi trải nghiệm đời thật vẫn không thay đổi trừ các nhân vật nam nữ chính. Tôi đã rút ra được điều này khi quan sát ở ngoài đường, vẫn có logo thương hiệu của tập đoàn Dương thị, vẫn có trường học chỉ dành riêng cho con ông chủ lớn, vẫn có những hàng quán hàng rong ở khắp nơi... Mọi thứ trong tác phẩm đều đang sống. Vậy tại sao tác giả bỏ qua nhiều thứ để nói về những điều phi lý như vậy?

Thôi... lan man nhiều quá bây giờ phải đội mái tóc này vào trước đã, nếu còn phải trùm cái mũ kia nữa chắc tôi chết mất.

Một lát nữa còn phải gặp cha mẹ nữ chính, nếu biết tôi khiến con họ không có tóc sẽ nghiền tôi ra cám mật. Thật sự tôi không muốn cạo đầu ngay ngày đầu tiên đầu nhưng mà để phòng ngừa vẫn hơn, nam chính này dường như đã quen biết nữ chính trước mà.

Reng reng... reng..

Tiếng điện thoại bàn vang lên đánh thức cái khung cảnh yên tĩnh trong nhà. Tôi do dự không biết có nên bắt máy không. Nhưng càng không bắt máy càng khiến người khác nghi ngờ, nhờ đâu là cha mẹ. Thôi...dứt khoát cứ nhận đã, tới đâu thì tính tới đó.

- Alo...

- Hoa Thiên Tuyết , cô làm cái gì mà không chịu mở máy hả. Mặc dù tôi đang ở bên đây không xử được cô nhưng sau kỳ nghỉ hè là cô chết chắc!

- Xin hỏi ai đầu dây bên kia?

- Cô lại còn diễn kịch nữa à, nói cho cho cô biết tôi và Dương Hạ Vũ đang ở đây.

Tôi dùng năm giây để phân tích đoạn hội thoại này...

“Dương Hạ Vũ... nghỉ hè... xử tội...”

- Nói gì đi chứ hả!

- A ha đùa ấy mà, điện thoại vừa bị mất nên không thể liên lạc với các cậu... mình xin lỗi, mấy cậu có kỳ nghỉ vui vẻ, mình mới ốm dậy nên hơi mệt gặp lại các cậu sau nha....

- Hừ! Hạ Vũ có lời nhắn cho cô “Tôi đã thấy lá thư ấy rồi”. Biết làm gì rồi đây!

Cúp máy.

- Hà, thư gì? Khoan...

“Sao lại thế này, chưa gì đã chạm mặt rồi, mà lá thư gì, không lẽ là thư tỏ tình, không phải là tỏ tình bằng miệng thôi à, hay lại có ý gì, phải tìm cho ra lá thư rồi đốt nó mới được...”

Hiện tại tôi đang rất loạn, chưa bao giờ có điều gì khiến tôi sợ hãi như lúc này. Diễn biến truyện đang bắt đầu rồi.

“Làm sao đây!”

Bỗng nhiên có tiếng mở cổng...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cha Mẹ Nào Mà Không Thương Con

Tiếng giày cao gót cộp cộp ở ngoài sân, tôi ngó ra ngoài thì thấy một người phụ nữ.

“Hình như là mẹ nữ chính”.

Nhanh chóng thu hết đồ đạc, tôi chạy thật nhanh về phòng.

“Không phải là tôi không muốn gặp đâu, mà là chưa chuẩn bị tâm lý nữa, không biết phải tỏ thái độ như thế nào, tôi rối quá, mọi chuyện đến dồn dập nữa... hu hu...”

Vừa soi gương vừa chỉnh lại mái tóc, tôi lấy tư thế hiền ngang của các chiến sĩ bình ổn lại tâm trạng và an ủi mình.

“Không sao, dù có nhận ra điều khác nhưng họ đều là mẹ con nên có thể thông cảm hết, hít thật sâu vào... thở ra”.

Bên ngoài cửa có tiếng gọi:

- Thiên Tuyết, trưa nay con chưa ăn cơm sao, mẹ thấy đồ ăn vẫn còn nguyên.

Sáng nay dậy trễ quá nên tôi chỉ kịp ăn bữa sáng, no rồi nên cũng không để ý đến bữa trưa lại vội đi cắt tóc nên đã quên mất...

“Thật là...”

- Dạ, sáng nay con dậy hơi trễ nên...

- Thôi, để mẹ nấu món mới cho, con bước xuống nhà đi đừng ở mãi trong phòng.

- Dạ!

Nghe thấy tiếng bước chân đi xa, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Bắt đầu đã không tệ vì thế cứ tự nhiên là được hết...”

Kiểm tra mọi thứ ổn thỏa tôi bước xuống lầu. Đây hiện tại là mẹ của tôi nên ít nhất phải tốt với bà.

- Mẹ có cần gì không, con sẽ phụ!

Tôi thấy một chút ngỡ ngàng trong mắt bà cùng một chút vui vẻ.

- Không sao, mẹ làm được... cũng không có gì nhiều.

- À mà... giờ con cũng rảnh nên phụ mẹ chút cũng được.

- Cảm ơn con.

Tôi cảm giác bà nói chuyện rất khách sáo, không lẽ quan hệ trong nhà không được tốt đẹp như bên ngoài. Sao tôi gặp nhiều khó khăn vậy trời.

- Con mới cắt tóc à? Mẹ thấy tóc con hơi khác.

- Dạ mới đi cắt trưa nay, trông... được không ạ!

Bây giờ tôi phải nói chuyện dè dặt đi không thôi nói sai gì nữa là mệt.

- Rất đẹp, lâu lâu đổi kiểu cũng rất đáng yêu.

- Cảm ơn mẹ... hi.

“Thật sự xin lỗi con gái của cô...”

- Để con rửa rau cho.

- Ủ... ừ...

Không khí có vẻ hơi gượng gạo, lại không thể thế này mãi nên tôi cố tìm chuyện để nói, biết đâu sẽ tăng tình cảm mẹ con.

- Ba chưa về hả mẹ!

- Bố con chưa về... sao... sao hôm nay con đã gọi... gọi ba rồi? Có chuyện gì sao?

- À dạ... con mới xem phim nên bị nhiễm một chút thôi không có gì đâu ạ!

“Hú hồn hú vía”

- Mẹ tan làm sớm hơn bố ạ?

- Không, ngày thường bố mẹ đều về chung nhưng hôm nay mẹ hơi mệt nên xin về sớm đi chợ luôn... sao con... hỏi vậy?

“Á á sao càng nói càng sai thế này, con mà cũng không biết mẹ làm về giờ nào sao...”

- Nếu mẹ mệt thì đi nghỉ đi con làm cho!

- Giờ mẹ đỡ rồi... mấy hôm trước chị Mai nghỉ về quê vài tháng có để lại mấy cái công thức nên cũng dễ nấu, mẹ lại sợ bố con ăn không quen...

Nói chuyện qua một hồi bầu không khí hài hòa thêm một chút tôi mới có thời gian quan sát mẹ.

Mẹ là một phụ nữ rất đẹp, làn da rất trắng, các nét trên khuôn mặt không sắc sảo nhưng rất mềm mại nhìn vào có sự quyến rũ của phụ nữ có chồng, nữ chính di truyền từ mẹ chính là làn da và đôi mắt, hình cánh đào tròn mắt đen và ướt.

Làm xong hết mọi việc thì cũng đã tối. Bên ngoài cửa có tiếng xe hơi, tiếng mở cổng.

- Bố con... về rồi đó!

Một người đàn ông bước vào, nói sao nhỉ một “ông chú” đẹp trai. Lý do vì sao gọi là chú thì... đây phải bố tôi. Người trên ảnh và người đàn ông này không giống nhau. Ông ta nhìn tôi rồi hỏi:

- Mẹ con đâu rồi?

Thái độ cũng không nóng hay lạnh, gần gũi nhưng khuôn mặt có chút xa lánh.

- Dạ ở trong bếp...

- Ừ... Bố đi tắm rửa.

- Dạ!

Không hiểu sao khi tôi nói xong ông cứ nhìn chăm chăm tôi một lúc, đôi mí kia nhú lại.

- Hôm nay con cứ như một người khác vậy.

“Tôi...”

“Tôi...”

“Tôi...”

...

“Trời ơi! Sao ai cũng muốn thử thách lòng con hết vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bữa Tối Gia Đình Là Rất Quan Trọng

Sau khi nói xong câu đó, ông chú kia liền bước lên lầu bỏ mặc tôi còn đang ngơ ngác.

Tôi bắt đầu phân tích tất cả sự việc xảy ra từ khi ông chú này bước vào nhà.

Thứ nhất, ông ta chắc chắn không phải bố tôi...

Tôi không hề giống ông ta một điểm nào cả.

Thứ hai, mối quan hệ giữa hai bố con hờ này không tốt.

Thứ ba, ông chú này... rất “ghê gớm”, chỉ vừa nhìn sơ qua thái độ và lời nói thôi đã vạch trần được tôi rồi...

“Chưa đánh trận mà đã sắp thua rồi... làm sao đây”.

- Thiên Tuyết, con mau đi tắm rửa rồi ăn cơm!

- Dạ!

Tôi vội vàng leo nhanh lên lầu.

“Tôi phải tắm thật nhanh trước ông ta, sau đó ăn cơm thật nhanh mới được, con người này ít chạm mặt vẫn hơn”

Việc tắm rửa của tôi cực kỳ dễ dàng, chỉ việc tháo mái tóc giả kia xuống sau đó xả nước từ đầu đến chân, vừa xả vừa bôi sữa tắm. Chưa đầy năm phút tôi đã hoàn thành.

Chạy nhanh xuống lầu, lao vào ghế đang chuẩn bị xúc cơm thì mẹ áp ứng nói:

- Con... con... lên... kêu bố xuống ăn cơm đi.

Nhìn ánh mắt tha thiết của mẹ tôi đành phải đầu hàng.

“Ôi chỉ còn thiếu vài giây xúc cơm bung lên phòng là xong mà...”

Mới vừa từ trên đó chạy xuống thật nhanh giờ lại phải từ từ leo lên. Đến được gần nửa cầu thang thì ông bố dượng này bước xuống. Tôi liền nói:

- Mẹ kêu bố nhanh xuống ăn cơm!

Nói xong thì bước nhanh xuống lầu.

Trên bàn cơm là ba món mặn xào canh, hội tụ đủ cả gia đình một thế hệ, là ước mơ của bao nhiêu người nhưng... đó chỉ là của người ta, hiện tại tôi đang cảm thấy rất áp lực.

Bắt đầu bằng một câu nói.

- Vừa nãy con mới gọi bố là gì?

“Vớ vẩn, gọi bố là bố thôi chứ chẳng lẽ gọi mẹ... khoan đã...”

Ông ta nhìn tôi cười cười:

- Lần đầu tiên con gọi ta là bố đấy!

“Người ta nói xảo quyết là thấm cả trong máu đúng là không sai nhưng mà ông già đừng xem thường tôi chứ”

- Nếu không thích lần sau con không gọi nữa...

- Ý bố không phải vậy, chỉ hơi ngạc nhiên... Sau bao nhiêu năm con cũng có một chút chấp nhận bố.

Mẹ tôi không nói gì cả nhìn ông ta và tôi cười rạng rỡ.

- Con nghĩ dù có nhiều chuyện xảy ra mà thời gian không thể quay ngược trở lại, tại sao cứ phải để mãi trong lòng.

“Tôi nói chung chung thế này kiểu nào chả trúng... haha”

- Vậy tốt quá còn gì, mẹ rất vui, nào để mẹ gấp thức ăn cho con.

- Không có gì đâu mà mẹ, nhìn mẹ giống như muốn khóc rồi kìa.

Một miếng thịt được đưa vào chén tôi.

- Con thế này bố rất vui!

“Sao ông ta lại đưa ra khuôn mặt nghiêm túc như thế này?”

- Lúc trước có một thời gian con nhìn bố cứ như kẻ thù rồi còn phải điều trị...

Mẹ tôi cắt ngang.

- Anh ăn cái này đi!

Mẹ tôi đưa đôi mắt ẩn ý nhìn ông chú. Ông cười nhẹ.

- Bố biết con không thích bố, nhiều lúc cũng muốn lại gần con hơn nhưng con giống như con nhím, vừa thấy bố lại xù gai.

- Hôm nay thấy con mở lòng với bố, bố rất vui. Mẹ con ngày xưa chính là mối tình đầu của bố. Ước mơ của bố là sống trong một gia đình có mẹ con, dù con không phải là con ruột của bố nhưng bố lại rất yêu gia đình này.

“Thật là, nãy giờ tôi toàn hiểu lầm người khác, bây giờ người ta đã nói thế này thì tôi còn có thể nói gì nữa...”

- Con hiểu rồi ạ!

Dưới bàn mẹ đang cầm chặt tay tôi, tôi đưa mắt trao cho mẹ một cái nhìn an tâm.

Sau đó bữa tối diễn ra êm đềm và hạnh phúc. Điều này rất dễ cho tôi thực hiện công việc tiếp theo.

- Bố... mẹ... con... con lỡ làm mất hai cái thẻ ATM rồi.

- Ngày mai để bố làm lại cho, nếu không con cứ lấy thẻ của bố cũng được, mật khẩu là ngày sinh của mẹ con.

- Con cảm ơn bố, nếu được bố đổi mật khẩu mới cho con luôn nhé, con sợ ai đó nhặt được thẻ rồi có ý đồ xấu.

- Không thành vấn đề mai bố sẽ làm.

Mẹ tôi cũng vào góp vui.

- Nhìn hai bố con như vậy em vui lắm.

Khuôn mặt mẹ rạng rỡ, bố dựng tôi thì cười tươi ôm mẹ vào lòng.

Không biết ngày mai thế nào nhưng cứ sống một cuộc sống hạnh phúc trước mắt đối với tôi là quá đủ.

...

“Bây giờ thẳng cáp cho ông chú thành bố rồi, mặc dù tôi thích gọi ba hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương Phụ: Câu Chuyện Nhỏ Của Ông Chú Đẹp Trai

Tôi là Lâm Thành. Tôi là người rất có tham vọng, sinh ra trong một gia đình công nhân tôi luôn muốn thực hiện được ước mơ của mình: Công danh, sự nghiệp, vợ hiền.

Tôi không muốn giống cha, một người luôn cố chấp trong mọi chuyện, là công nhân lâu năm trong nhà máy nhưng chưa bao giờ được lên chức, dù có năng lực nhưng lại quá thành thật, không biết khôn khéo với cấp trên nên bây giờ vẫn dậm chân tại chỗ.

Năm tôi lên lớp 11 tôi đã ấp ủ giấc mơ này bằng cách chơi cờ phiêu. Cũng giống như bao người tôi cũng có mối tình đầu. Đó là nỗi đau không bao giờ xóa nhòa...

Tôi không tin tình yêu lãng mạn, chỉ cần hai bên đáp ứng nhu cầu chính là “môn đăng hộ đối” tôi sẽ kết hôn và coi như đó là một trách nhiệm.

Ghét của nào trời trao của đó...

Tôi gặp em vào một buổi trưa hè, hôm đó tôi đi ngang qua lớp em. Em đang loay hoay tìm đồ trong lớp. Các bạn cùng lớp em không ở đây... Có lẽ đã đi học thể dục rồi; vì tôi thấy em mặc đồ thể dục.

Tôi vốn định không quan tâm, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của em... tôi đã bị trúng tiếng sét ái tình...

Có thể nhiều người không tin, chính tôi còn không tin nữa... Lúc ấy tim tôi đập thật nhanh, một chút khó thở lại có ước muốn được ôm em.

Nắng chiếu qua khung cửa sổ ấy, tôi đứng ngắm em ở bên ngoài nhưng em lại không biết, đôi mắt luôn dõi theo em...

Tôi nghĩ mình điên thật rồi, chỉ đứng đó không làm gì cả, cho đến khi em chạy thật nhanh ra khỏi lớp để lại cho tôi một bóng lưng nhỏ bé nhìn theo đến khi mất hút ở cầu thang...

Sau hôm ấy ngày nào tôi cũng nghĩ về em, tôi tự đánh lừa mình rằng đó chỉ là một chút rung động khi mới lớn... Nhưng mỗi khi nhắm mắt lại tôi luôn nhớ rõ khuôn mặt của em.

Tôi, một người con trai chưa yêu lần nào gặp phải nhưng cảm xúc khác thường lại không biết phải làm sao...

Mang trong mình tình cảm ấy tôi đã đơn phương yêu em cho đến hết cấp ba. Ngày cuối cùng đến trường tôi đã tỏ tình với em. Tôi thật sự không ngờ em lại đồng ý. Niềm vui của tôi được nhân đôi lên khi biết em cũng thi trường đại học của mình.

Sau đó chúng tôi yêu nhau cho đến hết năm ba đại học, càng gần với ngày ra trường xuất hiện nhiều mối lo khiến tôi không thể quan tâm nhiều đến em. Tôi là một người đàn ông, tôi muốn được thành công, tôi muốn em được hạnh phúc và không ai có thể coi thường chúng tôi.

Tôi giữ suy nghĩ đó và lao đầu làm việc, thời gian gặp em ít dần cho đến khi em nói lời chia tay...

Em nói nếu tôi thật lòng yêu em thì sau khi học đại học kết thúc hãy làm đám cưới.

Lúc ấy tôi vẫn còn giữ suy nghĩ kia và không muốn phải kết hôn trước khi có sự nghiệp...

Em không nói gì, nhìn tôi một cách ngơ ngác, em cười, cười trên môi nhưng nước mắt đã hai hàng.

Tôi nói em hãy hiểu cho tôi, tôi yêu em nhưng đó không phải là tất cả.

Sau đó em chạy đi, biến mất một thời gian, tôi nghĩ tôi và em đều cần có thời gian suy nghĩ.

Một tháng sau, khi tôi đã chuẩn bị tâm lý nói chuyện lại với em. Em lại nói với tôi một tin...

Em sẽ sang Úc du học.

Tôi hỏi em vì sao không ở lại, em còn giận tôi sao, em trả lời rằng ngày hôm đó đã hết tình cảm và có ý đi du học từ lâu.

Hối hận của tôi lúc đó chính là không giữ em lại...

Ba tháng sau khi em du học tôi nhận được thiệp mời đám cưới của em. Chồng em cũng là một du học sinh. Họ sẽ về đây kết hôn. Tôi không biết mình có nên đi dự đám cưới không.

Sau đó tôi quyết định không đi. Tôi muốn chứng tỏ mình đứng, tôi điên thật rồi, tôi nghĩ rằng em sẽ về bên tôi thôi... nhưng tôi sai rồi... sai thật rồi...

Tôi sử dụng công việc như là một công cụ để quên em. Tôi trải qua nhiều mối tình nhưng không đâu vào đâu.

Mười năm sau đó tôi đã thành công rất lớn trong công việc, tôi có danh vọng... mọi thứ... chỉ duy nhất...

Tôi không có em...

“Mối tình đầu đẹp nhất thế gian...”

...

_____ 0••0 _____

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương Phụ: Câu Chuyện Nhỏ Của Ông Chú (Tt)

Lần gặp lại cô ấy là ba năm sau đó...

Công ty tôi có hạng mục với công ty cô ấy.

Cô ấy đã thay đổi rất nhiều, nét hồn nhiên ngày xưa biến mất chỉ còn lại nét đẹp mặn mà của phụ nữ có chồng, làn da được chăm sóc rất tốt. Khi được công ty đề cử làm việc này tôi đã xem qua người phụ trách. Khi biết là cô ấy tôi đã rất ngạc nhiên, muốn thử tưởng tượng ra cô ấy sẽ phản ứng như thế nào.

Lúc đầu khi nhìn thấy tôi cô ấy có ý tránh né, nhưng chỉ vờ vờ vài giây.

Vì hạng mục bên phía thiết kế công trình nên thời gian tôi gặp cô ấy rất nhiều. Tôi biết được cô ấy có một đứa con gái. Tôi tìm chủ đề bằng cách hỏi về con gái cô ấy... Cô ấy có một chút không muốn...

Tôi biết cô ấy nghĩ gì, tôi nói rằng chỉ muốn xem cuộc sống của cô có hạnh phúc không. Cô ấy nói rất hạnh phúc, tôi nhìn thấy điều đó trong mắt cô.

Cô ấy hỏi tôi sao vẫn chưa kết hôn... Tôi trả lời đại khái là không hợp.

Có lẽ tất cả đều không hợp vì mối tình này đã khắc sâu trong lòng. Tôi nghĩ mình giống bỏ một điều chính là sự cố chấp trong tình cảm, bỏ tôi chỉ mãi

nghĩ về mẹ tôi sau khi bà ấy mất... Tôi đã có quá nhiều thứ nhưng cũng đã đánh mất nhiều thứ khác...

Mọi chuyện có lẽ sẽ diễn ra êm đềm sau khi chúng tôi hoàn thành hạng mục. Nhưng khi kết thúc nó lại gặp một biến cố lớn.

Sau khi ăn mừng công việc tôi đề nghị muốn đưa cô ấy về. Khi tới gần nhà cô ấy tôi đã không tự chủ ôm cô một cái. Tôi nghĩ đây là lần cuối cùng mình gặp cô, sắp tới tôi sẽ công tác ở nước ngoài hai năm không biết có cơ hội trở về nữa hay không.

Hành động này đều lọt vào trong mắt con gái cô ấy...

...

Không lâu sau đó tôi nhận được tin chồng cô ấy mất, công ty muốn cử người đi tham dự tôi đã tự đề nghị mình.

Khi tới nơi tôi thấy cô đang nằm gục bên quan tài, khuôn mặt đờ đẫn...

Con gái cô nhìn thấy tôi ánh mắt chứa đựng sự giận dữ, con bé không nói gì mà chỉ khóc nức lên... vừa khóc vừa nhìn chăm chăm cứ như muốn xoáy sâu vào tâm trí tôi...

Thì ra sau tối hôm đó chồng cô ấy đã bị tai nạn...

Cả ngày hôm đó tôi không hề thấy cô ấy khóc, lẳng lặng ngồi đó, khuôn mặt nhợt nhạt dường như đã không ăn uống nhiều ngày.

Ngày chồng cô ấy được đem đi. Tôi thấy cô ấy khóc luôn miệng nói xin lỗi.. xin lỗi..

Mọi người xung quanh nói cô đừng quá đau buồn...

Còn tôi khi thấy những giọt nước mắt ấy... Một cảm giác từ rất lâu ủa về một cách mạnh mẽ...đánh vào ký ức ngày đầu tiên tôi biết rung động... Lần đó cô ấy khóc tôi cũng không làm gì, ngay cả khi chia tay tôi cũng vậy...lần này...tôi muốn...

“Tôi muốn là người sẽ lau nước mắt cho em...”

(anh “traí” đã tìm lại cảm xúc nên xưng em)

Tôi bắt đầu tìm mọi lý do để đến bên em, lúc đầu em tỏ ý không muốn nhưng trong một năm em đã chấp nhận sự hiện diện của tôi. Tôi biết em rất cần người bên cạnh ngay lúc này.

Người phản ứng gay gắt nhất chính là con gái của em, sau khi cha mất con bé bị chấn động tâm lý phải vào bệnh viện tâm thần điều trị. Nhiều lần tôi thấy em muốn gục ngã, tất cả mọi chuyện đau buồn liên tiếp đổ dồn lên em khiến em không còn hy vọng: chồng mất, con bị bệnh...

“Tôi xin lỗi vì đã ích kỷ lợi dụng điều này để có được em...”

Mọi việc đều không dễ dàng, con gái em luôn phát con điên mỗi khi nhìn thấy tôi, con bé nói tôi là người giết cha nó, quyền rũ mẹ, cướp mất mọi thứ của nó... mỗi lần như thế đều phải tiêm thuốc an thần, con bé vừa gục thì em cũng ngất lịm, bác sĩ nói do cơ thể suy nhược và lo lắng quá độ...

Nhìn em đau khổ tôi càng đau gấp trăm lần. Tôi quyết định gặp riêng con bé. Tôi nói muốn cướp tất cả từ nó, sẽ để nó chết già trong bệnh viện này. Con bé gào thét kinh hoàng sẽ giết tôi... Tôi nói người đang bị bệnh thì không thể làm được điều đó. Nói xong tôi rời khỏi.

Tôi muốn gánh hết mọi tội lỗi, tôi sẽ làm tất cả vì em.

Cuối cùng thì lời nói hôm đó đã đánh thức con bé, nó chịu ngoan ngoãn hơn và bệnh tình thuyên giảm hẳn, em rất vui mừng... đây là thứ hai tôi thấy em cười đến chảy nước mắt.

Hai năm sau thì tôi đã cưới em, con gái em một năm trước đã ra viện, nó vẫn còn hận tôi nhưng lại chấp nhận cho tôi ở bên cạnh em, nó nói tất cả là để mẹ hạnh phúc... Nó muốn tôi phải sống trong căn nhà cũ của gia đình nhưng sẽ không bao giờ gọi tôi là cha ...

Hai người chúng tôi đã tự thỏa hiệp quy ước ngầm này.

Riêng em, sau khi cưới tôi luôn lo sợ bệnh tình con bé tái phát nên làm chuyện gì cũng cẩn thận.

Tôi đã bước tới gần hạnh phúc, chỉ còn một chút nữa thôi...

Tôi hy vọng ngày ấy sẽ không xa vời nữa...

Chương 10: Nhật Ký Là Nơi Giấu Mọi Bí Mật

Sáng sớm ngày hôm sau...

Khi tôi đang say giấc nồng thì tiếng chuông điện thoại dưới nhà reo... Là điện thoại bàn... hình như có một cái điện thoại liên kết với phòng tôi thì phải.

Nhấc máy lên nghe là giọng của con trai.

- Cậu hôm nay thế nào, mấy bữa nay không thấy cậu liên lạc cho mình.

Tôi chột giật mình, người này là ai.

- Là ai vậy?

“Chết, buột miệng nói luôn rồi...”

- Cậu cứ đùa tớ là Tuấn Kiệt đây!

- À, đùa chút ấy mà...haha...

- Gọi tớ có việc gì không?

- Bộ có việc mới gọi à, tớ định hỏi cậu có muốn đi chơi ở đâu không, hai tuần sau tớ đi du lịch về rồi.

“Khốn... Tại sao các nhân vật cứ rủ nhau du lịch ở nước ngoài vậy, nữ chính tôi đây còn chưa đi đâu...”

- Ồ, mình cũng chưa nghĩ ra nữa, để mình lên mạng tìm địa điểm.

- Hi, vậy được rồi.

“Ồi cúp máy đi tôi cầu xin đó...”

- À đúng rồi, sao điện thoại của cậu tớ không liên lạc được vậy?

“Chết nữa, hôm qua bỏ quên, cũng không sạc pin... Hic, ai cũng hỏi mình về vấn đề này vậy... không phải đã liên lạc với nhau bằng điện thoại bàn sao...”

- Hết pin ấy mà, tí nữa mình đi sạc. A... có chuông cửa mình cúp máy trước đây.

- Đây...

Cộp.

“Cứ thay phiên nhau lên sàn thế này tôi phải làm sao, ít nhất phải để tôi nghỉ ngơi chứ...”

Mặc dù năng lực sống sót của tôi rất mạnh, điển hình là việc tiếp nhận xuyên vào câu truyện này. Tôi đọc khá nhiều tiểu thuyết với nhiều thể loại: thần tiên, vượt thời gian, vượt không gian... nên lúc mới đến đây đã rất bình tĩnh...

Bây giờ lại tiếp xúc với các nhân vật khác trong truyện sẽ ảnh hưởng đến tôi thì... đúng là cực hình. Tôi đây có rào cản về ngôn ngữ nha...

Không để mình thua thiệt trước khi “chiến đấu”, tôi hăng hái thật nhanh hoàn thành việc vệ sinh cá nhân sau đó thời gian còn lại suy nghĩ cách đối phó.

Làm xong thì đã gần 9 giờ. Dọn dẹp phòng qua một lượt rồi mang các thứ ngày hôm qua còn chưa nghiên cứu ra.

Đầu tiên, cuốn album.

Xem qua hết một lượt ngoại trừ các hoạt động gia đình thì còn lại là hình tôi với tên Kiệt này...

“Chắc là bạn từ thuở nhỏ”.

Kỳ lạ là trong đây không có hình ảnh ông bố hiện giờ... Tôi hiểu tại sao ông ta lại ngạc nhiên khi tôi gọi là bố rồi.

Tôi xem thật kỹ hình cậu ta trước để tránh cho việc sau này bị dò hỏi.

Thứ hai, giấy tờ tùy thân.

Chủ yếu xem ngày sinh của tôi và mẹ.

Ngày hôm qua ông bố cho tôi cái thẻ phải mang đi xem mới được.

Thứ ba, cuốn sổ nhật ký.

Cuốn sổ này rất dày, bên ngoài còn có ổ khóa lại. Tôi phải đi tìm chìa khóa thôi.

“Đúng rồi, hôm qua khi những hình ảnh ủa về có một cảnh liên quan đến cái chìa khóa này thì phải...”

Tôi vội cầm cái bóp tiền lên, kéo ngăn kéo nhỏ ra, lật lên mép vải dưới cùng có một cái lỗ, đưa hai ngón tay vào...

Đúng là chìa khóa đang nằm ở đây.

“Giờ thì tôi tin việc biết trước tương lai là thẻ nào rồi...”

Mở trang đầu tiên ra thì đã thấy một lá thư màu hồng ghi chữ “Dương Hạ Vũ”.

Đây chính là thư tình còn gì, tôi lập tức xé, bỏ vào nhà vệ sinh rồi xả nước.

“Cánh nữ chính tỏ tình không biết có thư hay không cũng phải xóa bỏ hết...”

Nhìn lại cuốn nhật ký.

Đọc qua có một đoạn ghi thế này: “Mình nghĩ cuộc đời mình sẽ chỉ thích Tuấn Kiệt, người mà mình cảm thấy rất an tâm khi bên cạnh... nhưng mình đã nhầm. Khi thấy cậu ấy mình đã không khống chế được trái tim, chưa bao giờ có cảm giác tuyệt vời như vậy, cậu ấy rất đẹp mang theo chút lạnh lùng đầy sự cô đơn... mình muốn thử sưởi ấm cho cậu ấy. Mình đã tìm mọi cách để tiếp cận cậu ấy, cậu ấy sẽ chấp nhận mình thôi. Mình sẽ tỏ tình với cậu ấy sau khi quay trở lại trường, không biết có thành công không vì mình biết cậu ấy có người thích rồi... dù sao mình sẽ không bỏ cuộc”.

Đây chính là tâm sự của một thiếu nữ lần đầu biết yêu, trong sáng, nhẹ nhàng, thật tâm nhưng chỉ sai một điều... chính là người cô yêu chỉ xem cô như một công cụ thỏa mãn. Dù cuối cùng cậu ta có yêu cô thì đó chỉ là tình yêu của những tên biến thái thôi.

Tôi thờ dãi, xem tiếp các trang còn lại, cuốn nhật ký này theo phong cách viết ngược. Càng về sau thì ngày tháng càng nhỏ đi.

Tôi giờ đến một trang thì có hai tờ giấy được dán keo lại, hình như chính giữa có vật gì đó. Cẩn thận xé ra thì là một xấp giấy ghi tình hình bệnh trạng.

Là bị chấn động tâm lý...

Thử đọc qua các dòng:

“Cuộc đời tôi hận nhất là người đàn ông này, sẽ có ngày tôi cướp hết từ tay ông...”

“Mẹ tôi lại rất hạnh phúc khi ở bên ông ta, mẹ quên bố rồi sao...”

“Mình không muốn suy nghĩ gì cả... Mình chỉ muốn mẹ đừng bệnh nữa, mẹ muốn gì mình cũng đồng ý...”

“Tôi chấp nhận cho ông ta cưới mẹ nhưng sẽ không bao giờ xem ông ta là bố...”

Sau đó là một quãng thời gian rất lâu không viết nhật ký, thời gian của những lần viết rất xa nhau.

Nhiều thông tin vừa xuất hiện khi xâu chuỗi lại với nhau... tôi đã hiểu được phần nào.

Có những mặt trái của sự việc mà chỉ người trong cuộc mới biết rõ...

Lời tác giả:

Lúc mình viết truyện chỉ mang ý tưởng trong đầu là viết cho vui và chỉ muốn chia sẻ cho các bạn bè của mình đọc thôi (thể loại parody). Nhưng dần dần mình nhận ra có rất nhiều điều phi lý, nên bắt đầu lái sang một hướng khác. Bạn sẽ chú ý ở vài chương truyện nữ chính rất cẩn thận trong mọi việc, biết quan tâm, chấp nhận hoàn cảnh theo hướng tích cực nhất. Điều mình cố gắng làm là biến tấu nó bớt “ảo” và thật hơn, vì nội dung cuốn truyện đã “quá ảo” rồi!

Tính cách nữ chính qua các chương truyện bạn cũng thấy có chút hời hợt, dễ thích nghi, đôi khi khùng khùng, nhưng rất coi trọng tình cảm, quý trọng những gì đang có mà không cố gắng chối bỏ nó.

Vì mình viết theo ngôi thứ nhất nên không thể bao quát được hết, đôi lúc phải nhờ các chương phụ để làm rõ ra. Cũng nói luôn mình theo phong cách ngắn gọn, súc tích nhưng sẽ cố gắng đánh sâu vào tâm lý nhân vật ở những hoàn cảnh “khốn khó” nhất.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Có Thực Mới Vực Được Đạo

Nhắc đến khả năng biết trước sự việc này tôi đây cũng đang thắc mắc rất nhiều điều.

Thứ nhất, vẫn chưa biết được thời gian sẽ xuất hiện khả năng này. Từ sáng đến giờ vẫn chưa có gì.

Thứ hai, các hình ảnh mang tính tượng trưng không hề có sự liên quan đến nhau.

Ví dụ: Tôi vừa biết chìa khóa ở đâu dựa vào các hình ảnh có từ ngày hôm qua.

Thứ ba, đa số những điều biết được trước đều rất nhỏ nhoi. Ví dụ: Tôi làm rớt bàn chải đánh răng, có tiếng chuông điện thoại, con gián bò qua...

Còn đang suy nghĩ thì tôi thấy một con gián bò qua...

“Sao lại linh quá vậy...”

“Mà khoan... cái quần, cái quần độn mông!”

Lấy ra đặt trên giường, suy nghĩ một chút. Ánh sáng lóe lên, biến thành cái chảo.

“Má nó... có cần linh vậy không, tôi chỉ vừa suy nghĩ thử biến lại hình dáng ban đầu thôi mà...”

Lại thử một chút, cái chảo cũng không biến thành cái quần. Tôi nghĩ một ngày chỉ có thể biến được một lần.

“Sao mình không suy nghĩ cái gì có ích hơn chứ... Đã biết trước sẽ biến thành cái chảo sao lại còn nghĩ về nó chứ!”

Qt...qt...éo...!

Bụng tôi đang kêu gào thảm thương, đồng hồ đã hơn chín giờ rồi. Sinh hoạt của tôi đúng là ngày đêm đảo lộn mà.

Vào bếp, vẫn là các món ăn giống ngày hôm qua, chỉ có cái bánh ngọt hương vị khác thôi.

Vừa mới ăn no xong thì bỗng nhiên, hình ảnh mới từ đầu xâm nhập vào đầu.

“Xin ông trời đừng nói với con là khi ăn no năng lực này mới kích hoạt nhé...”

Hiện tại bây giờ tôi đang ở bên ngoài. Rất may mắn là ở cách nhà tôi có chót ATM. Đa số người sống xung quanh tôi đều là những nhà giàu, một vài nhà còn có bảo vệ và lắp camera.

Hèn gì bố mẹ tôi rất an tâm khi để tôi ở nhà một mình, đây có lẽ là khu có bảo an rất cao. Nhìn nhìn số tiền trong tài khoản tôi phải đầy tròn tròn đấy, là mười con số.

“Không ngờ ông bố này giàu như vậy, một cái thẻ thôi lại chứa nhiều tiền đến vậy”

Cả tài sản tích góp trước kia của tôi chỉ bằng số lẻ trong đây.

Tôi thành đại gia rồi, bây giờ phải rút tiền và tiêu xài.

“Vui quá!”

Có tiền trong tay là không sợ gì hết, tôi đây còn là nữ chính nên không thể có ai động vào trừ nam chính, lại có “võ công” trong người thì lo gì.

Mua sắm, mua sắm... mua sắm... đi khắp nơi...

...

Vừa về đến nhà là hai giờ chiều, hâm lại đồ ăn trưa và sau đó kiểm kê lại tất cả món đồ.

Mặc dù tôi nói mua sắm nhưng chủ yếu vẫn là shop trong chợ nhiều hơn... đồ đẹp và rẻ nữa. Dù giàu nhưng vẫn giữ thói quen tiết kiệm không nên xài quá nhiều...

“Không biết tính cách này là tốt hay xấu đây...”

Điều đặc biệt nhất là tôi đã đăng ký một khóa học karate, tự bảo vệ mình trước hoàn cảnh bị “đe”. Tôi còn đặt mua một con chó siêu to... Sau này có ai đến thì nó còn bảo vệ tôi chứ...

Sau khi bố mẹ về đến nhà, tôi đã trao đổi với họ về hai việc đó, lúc đầu họ chỉ hơi kinh ngạc sau khi tôi thuyết phục một hồi thì họ đều đồng ý. Còn nói ngày mai là chủ nhật nên có thể đi lấy giúp cùng tôi.

“Thương họ quá đi thôi!”

Nói xong chuyện này thì bố đưa lại hai cái thẻ mới cho tôi, nói:

- Mật khẩu là sinh nhật con, nếu con muốn đổi thì hãy gọi điện thoại cho ngân hàng. Bố đã chuyển thêm ít tiền cho con rồi!

Tôi vui đến xém rơi nước mắt. Bố lại nói:

- Cái thẻ của bố con cứ giữ đi! Sau này sẽ cần dùng tới!

“Làm sao đây, từ giai cấp vô sản thành tư sản rồi... Dù chỉ là trong giấc mơ, tôi muốn nói rằng...**BỐ LÀ SỐ MỘT!**”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Học Võ Cũng Phải Có Năng Khiếu!

Chủ Nhật.

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt. Gia đình tôi sẽ đi đón thành viên mới. Một chú chó ngao Pháp.

Là một chú chó đực, lông màu nâu, tuy đáng người chưa to lắm nhưng sau này tôi tin sẽ là một anh hùng “khí phách hiên ngang”.

Chú chó này có giá rất cao...

“Cao hơn cả tôi nữa...”.

Nhưng nghĩ đến lý do chú chó này trung thành và rất hung dữ, là người đảm bảo sự an toàn nên tôi chỉ rất mạnh tay.

Tôi thích nhất khuôn mặt của chú ta, cái mặt y chang chó mặt xệ, tai thì cụp xuống. Lúc vào cửa hàng chú ta còn dám vênh mặt với tôi nữa chứ, cứ như là “các người không đáng để ta quan tâm”.

Thế là ... tôi quyết định chọn nó. Con chó này có đủ sĩ diện. Tôi thích.

Nếu xuất hiện con chó này trong cuộc sống trước kia của tôi thì bài văn tả con chó thành con bò đã không bị điểm thấp...

“Hối tiếc.... hối tiếc...”

Vì vậy tôi sẽ đặt tên con chó là: Con Bò.

Sau khi nhận thú cưng, tôi nhờ bố mẹ đưa về nhà trước vì hôm nay cũng là khai giảng lớp học võ. Bố mẹ không đồng ý, họ muốn đi xem lớp học của tôi... Họ thật sự quá lo lắng cho tôi rồi.

Nơi tôi chọn là một võ đường không lớn lại hơi cũ kĩ. Bố mẹ tôi hỏi tại sao không chọn nơi lớn có uy tín hơn.

Tôi nói với họ vì tôi thích không khí võ đường ở nơi này.

Tôi biết rằng nơi càng lớn thì chất lượng càng thấp, các trung tâm ấy mở ra chỉ vì lợi nhuận, học trò đa số là học theo phong trào hay bị bố mẹ ép, mặc dù cơ sở vật chất đều tốt hơn nơi đây nhưng lại không có “hơi” thật sự của người luyện võ.

Cha truyền con nối, các võ sư danh tiếng đều xuất phát từ đây.

Khi tôi vào trong thì đã có khoảng mười mấy người, đa số là nam chỉ có một vài bạn nữ. Lớp tôi chọn là karate nên sẽ tập hôm nay.

Xếp hàng thay đồ xong thì thầy giáo mời đã mời các phụ huynh về.

Tôi nhìn bố và mẹ trao cho họ ánh mắt cứ an tâm.

...

Người dạy lớp tôi là một thầy sư tuổi trung niên, giọng nói rất to lại rất hay lắng. Nghe nói đã học bên Nhật về.

Tại sao gọi là sư... vì đầu ông ta bóng lờng ở phía trên còn thêm vài dấu chấm nữa.

Ông nói:

- Do số học sinh năm nay quá ít nên ta sẽ phụ trách cả hai lớp võ cổ truyền và karate.

- Chúng ta bắt đầu phân trình độ, chia nhóm theo cân nặng không kể trai hay gái và thử đấu với nhau.

Vì các bạn nữ ở đây rất “to con” nên tôi bị xếp vào nhóm nhẹ cân nhất. Cùng nhóm với tôi là một nam sinh rất cao nhưng lại gầy nhom.

Nhóm chúng tôi đấu cuối cùng, người nam sinh kia nhìn tôi bằng ánh mắt khinh khỉnh.

“Hừ, tôi đến đây là để rèn luyện võ công đó! Đừng xem thường tôi”.

Khi hai người đấu với nhau, cậu ta lao đến rất nhanh, kéo lấy tay phải, xoay người có ý muốn vật tôi. Nhưng lại không ngờ rằng tôi đã móc chân vào chân phải cậu, ép chặt người. Thế này thì cậu ta không thể vật tôi xuống được.

Cậu ta cứng người.

Nhân lúc cậu ta hoang mang, hai tay tôi vòng lấy cổ kéo cậu ta ra phía sau. Sau đó vì mất thăng bằng nên cậu ta ngã xuống sàn.

Tôi toàn thắng trong tiếng vỗ tay của các bạn nữ.

Lúc đứng dậy tôi thấy mặt cậu ta đỏ bừng, chắc tại vì xấu hổ.

Sau đó thầy sư cho chúng tôi ngồi xuống. Ông ấy bắt đầu giới thiệu về bộ môn và phân tích đòn đánh của học sinh.

Riêng nam sinh kia thì ngồi một góc cách tôi rất xa, khuôn mặt vẫn còn rất đỏ như sắp khóc đến nơi.

“Xin hãy tha lỗi cho tôi... tôi không cố ý làm cậu bề mặt đâu”

Sau chuyện này tôi biết rằng phản ứng của mình rất nhanh, người khác ra đòn đánh trong mắt tôi lại rất chậm, sức lực cơ tay cơ chân tôi rất mạnh “Cửu âm bạch cốt trào” là mình chứng, chỉ cần học thêm kỹ thuật là có thể tung hoành rồi.

Khi tôi biết được điều này thì cực kỳ phấn khích.

Nhưng vài ngày tập sau đó, tôi lại không thấy cậu nam sinh kia.

Có lẽ đã nghỉ học.

Mọi người gặp nhau nhanh chóng rồi xa nhau cũng nhanh chóng...

Chúng ta không có duyên rồi...

...

Thêm một chuyện nho nhỏ.

Vì có nhiều nam sinh muốn xin số điện thoại và làm quen tôi nên những lần sau khi đến lớp, tôi dứt khoát để đầu trực.

Ông thầy sư nhìn tôi nghen ngào, nói tôi biết hy sinh và đã lĩnh hội được tinh hoa võ học.

“Đừng... học nhiều quá nên tóc cũng rụng luôn”.

Còn bí mật của những dấu chấm trên đầu ông sư... chính là nốt ruồi đó.

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương Phụ: Nỗi Lòng Của Con Bò

Tôi là Paul, là một chú chó ngao Pháp. Tôi rất hạnh diện về điều này. Mọi người đều nói tôi là loài chó cao quý. Nhìn khuôn mặt tôi đi là biết, uy nghiêm không? Ngầu không?

Đã có một thời cha ông tôi kể lại, chúng tôi bị săn bắt ráo riết và có nguy cơ bị tuyệt chủng. Sau đó được chính phủ “bảo tồn” nên sinh sôi cho đến ngày nay.

“Không thể nào... tôi sắp bị ghi tên trong sách đỏ sao”.

E hèm... trở lại chuyện chính.

Ông chủ của tôi là một người Anh, tôi được một người Pháp cho ông chủ từ khi còn rất nhỏ chỉ có vài tháng.

Ông chủ tôi là người khiêm thị, ông không thể thấy được mọi người. Ông thường thì thầm:

- Ta muốn được nhìn thấy tuyệt một lần nữa... hồi nhỏ rất vui... bao giờ cho đến mùa hè...

Mỗi lần như vậy tôi đều nằm trên chân, ông đều vuốt ve tôi. Tôi luôn muốn nói với ông rằng:

“Tôi là giống chó lông ngắn nên ông vuốt cũng chỉ toàn thịt thôi...”

Tuy ông không thấy nhưng tai ông rất tinh, giống tôi vậy. Mỗi lúc tôi chạy đến cửa phòng ông, ông đều biết và vỗ tay

- Paul đấy à, lại đây... Paul...

Cũng như thế, mỗi khi tôi nghe tiếng ông gọi tôi từ xa, tôi đều nghe thấy và chạy đến với ông.

Tôi không thể hiểu được ngôn ngữ con người nhưng với ông tôi đều có thể dùng giác quan mà cảm nhận.

Khi ông vui, ông gọi tên tôi rất nhiều...

Khi ông buồn, ông gọi tên tôi trầm trầm chậm rãi...

Người phụ trách cho tôi ăn hằng ngày là dì Anna vì ông không thể làm nó. Dì ấy cũng phụ trách nấu ăn cho ông.

“Dì ấy nấu thơm lắm, từ trên nhà chính mà tôi đã ngửi thấy mùi”.

Có một khoảng thời gian ông biến mất vài ngày, trở về với một khối bằng sắt có hai hình tròn.

Ông dùng nó để di chuyển khắp mọi nơi trong nhà, lúc ngồi lên chân ông ấy lần nữa tôi cảm giác chân ông đã nhỏ đi. Người ông lại mặc thêm nhiều áo.

Tối tối tôi lại nghe thấy tiếng ông ho rất nhiều. Đó là âm thanh mỗi lần tôi húc xương.

Tôi nghĩ chắc ông cũng bị húc xương rồi, như thế rất đau.

Chuyện như thế diễn ra rất lâu cho đến khi ngôi nhà xuất hiện đầy áp người. Tôi nghe thấy tiếng họ la ròi cãi nhau, rất nhiều người nói qua lại. Sau đó có một người đứng lên tuyên bố:

- Tất cả tài sản thân chủ tôi đều tặng cho hội từ thiện sau khi chết.

“Chết... chết sao...”

Từ này tôi được nghe rất nhiều, khi con khi của bà Lauren nằm ngủ không tỉnh dậy, khi con mèo đen Lucy bên cạnh biến mất vài ngày...

“Ông chủ cũng sẽ biến mất như vậy sao...”

Ngoài trời đang có tuyết rơi...sao hôm nay tuyết lạnh giá thế này...

...

Vài ngày sau, ông chủ đưa tôi lên máy bay cùng với ông.

Ông nói:

-Paul à, đi tìm nơi nào cho nhiều nắng một chút, ở nhà lạnh lẽo quá.

Ông chủ chuyển sang một ngôi nhà mới, ở đây rất nóng, ánh sáng lại rất rực rỡ.

- Nắng ở đây nóng quá nhỉ, nóng đến mức ta thấy được luôn... ha ha...

Sau đó, ông chủ nhắm mắt rất lâu.

Tôi vẫy đuôi sủa vài tiếng ông cũng không trả lời.

Tôi chạy nhanh ra sân muốn kéo ai đó vào xem ông thế nào...

Cửa cổng bên ngoài lại mở, vừa phát hiện có gì đó không ổn... thì tôi đã bị ai đó nhốt trong một cái bao.

...

Tiếng động cơ hòa lẫn với tiếng gió. Cơ thể chưa trưởng thành của tôi vùng vẫy mọi cách nhưng cái bao cũng không rách.

Tôi bị người ta bán cho một người khác. Rồi nhiều lần liên tiếp như thế cho đến khi tôi gặp được cô chủ.

Lúc đó có một con ruồi đậu trên mũi nên tôi hất mặt qua một bên.

Cô chủ trừng mắt nhìn tôi chăm chăm rồi chỉ trỏ nhân viên ở đó.

Hôm sau, tôi được biết mình bị bán cho cô.

Ba mẹ cô cũng ở đây nữa.

Sao tôi biết à... Tôi có cái mũi rất thính.

Khi tôi được đưa về tới nhà cô chủ thì tôi phát hiện đây là nhà đối diện của ông chủ tôi.

Mang chút hy vọng tôi tranh thủ nhìn sang bên kia và ngửi ngửi...

“Không có mùi ông chủ...”

Có một ông lão đang tưới mấy chậu hoa trên lầu...

“Ông chủ... đã đi rồi sao...”

“Hy vọng ông đừng quên tôi nhé!”

“À cô chủ mới đặt cho tôi cái tên rất lạ...”

“Tôi tên là Con Bò“.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thời Gian Trôi Qua Chỉ Cần Một Dòng Chữ...

Hai tuần trôi qua...

Thời gian đúng là qua nhanh như chớp ... Trong hai tuần này nhà tôi tạm thời có thêm người giúp việc mới thay cho chị Mai. Chị ấy tên Tâm, là người mẹ nhờ ở trung tâm.

Con Bò đã quen với sinh hoạt gia đình, không hiểu sao tôi là người chăm sóc nó nhiều nhất nhưng nó chỉ quấn quýt mỗi mẹ tôi. Sáng và trưa tôi phụ trách cho nó ăn, còn buổi chiều là mẹ lo.

Tôi thì hay dậy trễ nên thường không ăn trưa, thay vào đó là ăn xế... Lúc nào tôi ăn thì sẽ cho con Bò ăn luôn. Vốn định nhờ chị Tâm nhưng nghĩ lại thú cưng của mình, mình nên chăm sóc thì đúng hơn, chị ấy chỉ làm bán thời gian nên cũng rất cực.

Khoan đã... Lẽ nào là ...

Chạy nhanh đến ôm nó...

“Tao sai rồi... Tao đã luôn để mày đói... tao hứa ngày mai sẽ cho mày ăn nhiều hơn... huhu...”

Đang mang tâm trạng lấy lòng con cún nhà mình thì chuông điện thoại reo...

Reng... reng...

“Thật là... ai thất đức vậy...”

- Alo.

- Đoán xem tớ là ai?

- Không biết!

Một hồi im lặng...

- Nếu không nói gì thì tôi cúp máy đây!

- Là tớ, Kiệt đây.

- Kiệt là thằng nào?

- Cậu đừng đùa nữa, giận đó... là Tuấn Kiệt đây.

“A...chết...”

- Ha ha tớ đùa đấy!

“Mấy ngày sống an nhàn vừa qua làm tôi quên mất mọi chuyện... Sao tôi lại quên những điều quan trọng vậy chứ”.

- May mà cậu nhận ra sớm đó nếu không tớ không đưa quà cho đâu!

- Á... cậu về nước rồi sao?

- Ủ, mai mình về, mà hình như nghe giọng cậu như... không thích tớ về à?

- Đâu có... Cậu nhầm rồi... Tớ rất mừng là đăng khác ha ha...

“Mừng cái đầu nhà cậu... gặp cậu tớ biết nói gì đây hả... sao lúc này lại về chứ... đi luôn có phải hay không..”

- Mai cậu nhớ đi đón tớ nhé, à mà quên tại sao điện thoại của cậu không gọi được?

“Điện thoại từ hôm đó tới giờ tôi đã sạc pin đâu... Tôi đây không muốn thêm nhiều chuyện phiền phức”.

- Vậy ngày mai tớ đi đón cậu nhé, cậu ở đâu?

- À ừm... Sân bay Xxx.

- Được rồi, mai tớ sẽ đón cậu!

Vừa nói xong tôi liền cúp máy.

“Làm sao đây hả trời... Nam phụ về rồi...ngày mai gặp mặt nữa chứ“.

- Con làm sao vậy, ai vừa gọi con thế?

Mẹ tôi lo lắng hỏi.

- Là Tuấn Kiệt mẹ ạ.

- À là thằng nhóc đó, cũng lâu rồi mẹ chưa gặp nó.

“Đấy rồi cơ hội đấy rồi...”

- Ngày mai cậu ta về đây mẹ, nhưng con không muốn đi một mình. Mẹ đi cùng với con nhé!

Mẹ tôi cười trừ mếu.

- Hiếm khi con có lúc không nhẽo, kể từ khi con bị...à mà thôi, mai mẹ xin nghỉ công ty một ngày đi với con.

- Con cảm ơn mẹ nhiều.

Tôi lao vào ôm mẹ.

“Yeah... có mẹ tôi ở đây là mọi chuyện ổn hết rồi... Yêu mẹ chết mất...”

“Bò à, mai chị sẽ cho cưng ăn uống điều độ“.

.....

Ngày hôm sau. Tại sân bay.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, ánh nắng chan chứa yêu thương gọi đón một mùa hè sôi động. Từng tốp thanh thiếu niên chờ đón người thân hay người bạn cười đùa rất vui vẻ...

Tôi thì lại không vui chút nào.

Đừng cô tưởng tượng một cảnh lãng mạn trong phim Hàn Quốc. Người con trai gặp cô gái tại sân bay, trao cho cô một cái ôm thắm thiết, anh nhìn em, em nhìn anh. Cả thế giới chỉ dừng lại trong mắt họ.

Vì không biết thời gian cậu ta sẽ trở về lúc nào, mẹ con tôi đã phải chờ ở đây hai tiếng đồng hồ rồi. Cũng tại cái tay này đi trước cái đầu cúp luôn điện thoại. Bây giờ cũng không thể bỏ về giữa chừng.

“Ôi... số tôi khổ quá mà!”

Từ sáng sớm mẹ tôi đã chuẩn bị chu đáo. Ngay cả chọn quần áo và trang điểm nhẹ cho tôi.

Bà nói con gái ra đường là phải chỉnh chu, đẹp đẽ, hơn nữa còn gặp con trai.

Để không bị mẹ ca thêm một bài con gái phải thế này thế kia nên tôi đã giao phó thân xác luôn cho mẹ.

Giờ thì hay rồi, trời thì nóng mồ hôi tứa ra, tóc cũng bết lại, tóc giả của tôi cũng muốn tuột luôn. Còn khuôn mặt của tôi thì... thôi đừng nói thì hơn.

Người tội nhất lại chính là mẹ tôi, bà vừa phải bỏ công việc lại vừa chịu khổ với tôi.

Kế bên có một người đang nằm ngủ dài trên ghế, không quan tâm đến người khác còn đang phải đứng, nhiều lần gọi mà cũng không chịu đứng lên.

Người đồng, hai mẹ con còn chen chúc trên một cái ghế. Tôi cũng đã khuyên mẹ hãy về trước nhưng bà ấy không muốn để tôi lại một mình.

“Đúng là không có người mẹ nào mà không thương con mình mà...”

Đang tính thể hiện tình yêu của tôi với mẹ thì nghe có tiếng người gọi.

- Thiên Tuyết, Thiên Tuyết... Hoa Thiên Tuyết!

“Bà nó... có cần phải gọi tên nữ chủ hai lần mà lần thứ ba còn đầy đủ họ tên không..”

“Đừng xát muối vào trái tim tôi chứ...”

Quá tức giận tôi đứng dậy xoay người lại chửi.

- Tôi không có bị điếc... Ồ..

Tôi rơi vào cái ôm của một người.

- Thiên Tuyết, tớ rất nhớ cậu!

...

“Tôi xin rút lại lời nói về bộ phim Hàn Quốc trên...”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biển Thái Chi Sợ Biển Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Trai Đẹp Chỉ Dùng Để Ngắm

Tại một quán cà phê có tên “Cảm xúc”.

Tôi cùng một tên đẹp trai ngồi đối diện nhau, còn mẹ tôi thì ngồi sát bên cạnh tên đẹp trai ấy.

Chắc mọi người cũng đoán được là ai rồi.

Là bạn thân của nữ chủ..

Là mối tình đầu của nữ chủ..

Là nam phụ tương lai của nữ chủ...

Cậu ta chính là Phan Tuấn Kiệt...

...

Tôi đây muốn tìm cái lỗ chui vào rồi chết cho xong.

Trở lại 30 phút trước...

Khi vừa có một người con trai ôm, tôi đã bị đơ vài giây, không nghe được cậu ta nói gì... Sau đó phản ứng tay chân tỷ lệ nghịch với đầu óc, người học võ là tôi liền cho cậu ta một cú vật...

Vừa vặn giống của nam sinh gầy yếu kia sử dụng.

Kết quả thế nào chắc mọi người cũng đoán ra.

Tôi knock out cậu ta.

Cậu ta đo ván.

Mẹ tôi kêu la.

....

“Đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc con trai gần như vậy...”

Nguyên nhân sâu xa dẫn đến việc này phải kể đến trước khi tôi xuyên.

Ở đó, tôi cũng là một cô gái làm công ăn lương bình thường. Sắc đẹp thì trên trung bình, dáng người thì đầy đặn. Tính tình hiền lành..

Nói ra thật đáng buồn cười 25 tuổi đầu chưa có mối tình nào vắt vai, đối với đứa chỉ biết ăn ngủ, ở nhà xem phim đọc tiểu thuyết... Yêu là một điều xa xỉ bao nhiêu.

Ngành mà tôi chọn là thư kí văn phòng. Mẹ ruột tôi bảo ở đây dễ này sinh tình yêu công sở... gu yêu thích của bà.

Nhưng sau khi vào học, thực hiện giấc mộng của mẹ đã quá xa vời rồi...

Lớp học đúng chuẩn “Ân thịnh dương suy”...

Trai trong lớp như một đám phân, bị tranh giành bởi một đám chó hung hãn. Tôi còn thấy một cậu trai xấu hết chỗ chê mà bắt còn bắt cá nhiều tay...

Mẹ tôi bảo thua keo này bày keo khác, con gái phải giả bộ đáng thương, một số công việc phải nhờ con trai làm..

Nhưng mẹ hiểu biết người ta lại không hiểu biết con mình. Tôi là một người ham học hỏi việc trong nhà nên: sửa điện, sửa máy tính, thay ống nước... Tôi đều làm được, quan trọng là tôi không biết giả bộ.

Nói về chuyên môn, tôi giỏi nhất chính là làm hướng đạo, ba tôi là đội trưởng của đội hướng đạo ở quê nên ngay từ nhỏ tôi đã trải nghiệm cùng ba rồi... Đàn ông về mặt sinh tồn trong thiên nhiên đâu không lại tôi đâu...

Sau khi kết thúc tháng ngày đi học, tôi phải bắt đầu đi làm, đây là do mối quan hệ mẹ tôi nhờ vả bác ở trên thành phố. Dù có năng lực hay không một khi có quan hệ sẽ được vé vào cổng rồi.

Vẫn lặp lại lý do trên, nam ít nữ nhiều công ty cũng không phải địa bàn để tìm trai... Chỉ có thể ngấm thôi...

Thế là tôi ế đến giờ...

.....

Quay lại quán cà phê.

Tiếng nhạc violon du dương, lúc trầm lúc bổng nhẹ nhàng đi vào lòng người...

Tại một góc của quán.

Mẹ tôi đang xem xét vết thương của cậu ta.

- Con ra tay cũng hơi nặng rồi. Đầu Tuấn Kiệt bị sưng rồi!

- Xin... xin lỗi... cũng do cậu ôm tở bất ngờ quá... nên...

“Mẹ à... cái đó là do khi con vật cậu ta bị trúng vào cạnh ghế thôi, chứ chiều đó không làm bị thương ở đâu đâu, ai bảo cậu ta không biết chọn chỗ ôm...”

- Không sao đâu cô, cũng tại con làm cậu ấy bất ngờ thôi!

“Đấy, đấy mẹ thấy chưa...” Tôi nhìn mẹ.

- Con thật là...

Có lẽ không muốn thấy mẹ với tôi nói thêm về vấn đề này nên cậu ta liền hỏi tôi:

- Không ngờ là cậu học võ đó, lúc trước cậu nói không thích bạo lực mà.

“Bà nó... hỏi trúng câu quá, toàn muốn dim chết tôi là sao...”

- Ủm... Đạo này an ninh cũng bất ổn, thời sự hàng ngày đều đưa tin có người xấu số... Tớ là muốn đề phòng thôi...có còn hơn không.

“Tôi nói thế này thì cậu hết hỏi nhé...”

Cậu ta mỉm cười.

“Đẹp vãi..”

(„> _____ <,„)

“Trai đẹp có khác mà, nụ cười tỏa nắng kìa... dừng... dừng... giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện đó”.

- Ủm. Cậu nghĩ vậy rất tốt, nhưng mà...

Ọt ọt ...éo...

“Cảm ơn cái bụng của tôi...”.

- Cũng trưa rồi nên tớ đi mua gì cho mẹ và chúng ta ăn nhé! Bên kia đường có quán ăn thì phải. Con đi mua đây.

Làm mọi việc thật nhanh gọn lẹ, tôi đứng lên và đi gấp.

- À... khoan... con...

Tiếng mẹ gọi nhỏ phía sau tôi dứt khoát giả lơ luôn...

Ra tới đường.

“Ôi... một mũi tên trúng hai đích, vừa bớt xấu hổ vừa khỏi bị tra hỏi, trong cái rủi có cái may... đối diện với trai đẹp thế này tôi sẽ khai ra hết mất”.

“Hãy tha tội mê trai cho con...”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương Phụ: Câu Chuyện Nhỏ Của Hai Người

Trong góc quán cà phê có hai người.

Một người con trai rất đẹp, nét đẹp thanh mảnh nhưng không mất đi vẻ nam tính, sống lưng thẳng tắp, đôi chân thon dài. Khi chàng trai cười lên, đôi mắt hoa đào cong cong khiến người khác nhìn vào cũng thấy vui theo...

Người còn lại là một người phụ nữ trung niên, dù đã gần 40 nhưng làn da mịn màng, hồng hào, nét mặt mềm mại điển hình người phụ nữ gia đình...

Lược bỏ thêm 500 chữ tả người tả cảnh...

Vào chuyện chính.

.....

- Con bé đi nhanh quá nhỉ?

- Dạ.

- Chắc cậu ấy xấu hổ.

- Đẻ bụng đôi vậy mà. Sáng nay cô với con bé chuẩn bị đi rất sớm...

- Tới sân bay thì ăn được một ít. Lại chờ cháu hơi lâu... nên...

- Cháu... cháu không biết... xin lỗi cô.

- Không sao đâu, là do con bé không hỏi kĩ thời gian.

- Cậu ấy cúp điện thoại quá nhanh mà!

Cậu ta thì thầm.

- Có chuyện này còn muốn hỏi cô... có được không ạ?

Bà mỉm cười.

- Con cứ hỏi đi, ta biết con cũng lâu rồi mà!

- Con thấy cậu ấy thay đổi nhiều lắm. Sáng nay con quan sát cậu ấy cách nói chuyện, hành động nữa... Con thấy cứ như một người khác...

Tại một nơi nào đó.

“Hắt xì... ỉ... Ai đang nhắc mình vậy?”.

- Lúc trước cậu ấy làm chuyện gì cũng nhút nhát. Hồi bọn con đi học vì cậu ấy dễ thương nên bọn con trai cứ chọc phá hoài!

- Đúng vậy, lúc về còn mếu máo nói với cô bọn con trai trong lớp đều ghét nó, con gái cũng vậy!

- Là do bọn họ ghen tị thôi!

- Cậu ấy đáng yêu quá mà...

Quan sát vẻ mặt của Tuấn Kiệt bà nói:

- Mỗi khi con nhắc đến con gái cô, khuôn mặt rạng rỡ hẳn...

- Có phải thích con gái cô không?

Không ngại ngần như những người khác cậu ta trả lời dứt khoát:

- Đúng vậy ạ! Con rất thích Thiên Tuyết!

- Con rất chắc chắn tình cảm của mình với con cô nhỉ?

- Con đã xác định từ rất lâu rồi ạ!

- Rất tốt, cô cũng không có ý muốn cấm cản con nhưng cô muốn con bé phải thích con nữa. Cô biết là chuyện này là không thể miễn cưỡng..

Ánh mắt bà nhìn xa xăm.

- Cô không muốn con cô chìm sâu vào tình cảm quá nhiều... Nếu lỡ sau này không thành con bé là người chịu tổn thương nhiều nhất. Cô lo sợ con bé không thể vượt qua. Con bé đã từng nhập viện điều trị khi chồng cũ cô mất...

- Cháu cũng biết mà!

- Cháu xin lỗi... vì không thể ở đây với Thiên Tuyết.

- Cháu không cần phải xin lỗi, việc này không phải do cháu. Ba con bé mất là do tai nạn, huống hồ cháu phải đi theo ba cháu mà!

- Dạ, mẹ cháu bỏ đi nên...

- Không sao cả, cô chỉ muốn một người đối xử thật tình với con cô là đủ. Đạo trước cô cũng thấy con bé thay đổi nhiều. Từ việc nó chấp nhận người cha mới cho đến cách nó làm mọi chuyện, chín chắn hơn hẳn, luôn đặt suy nghĩ mọi người lên trước, cho đến sở thích, món ăn...

- Cô rất lo sợ bệnh con bé có khi nào tái phát không? Nhiều lần cô tỉ mỉ hỏi thăm, cháu có biết con bé đã nói gì với cô không?

- Cô ấy nói gì vậy ạ?

- Con bé nói...

- Tôi thù cả thế giới này, tôi muốn tiêu diệt nó, tôi sẽ bắt đầu từ những thứ đơn giản nhất, những gì tôi ghét tôi đều sẽ thử, những điều tôi thích tôi sẽ mặc sức mà làm...

Khi nói đến đây hai đôi mắt bà đã ướt đầm.

- Khi nó nói vậy, cô vui lắm, cô không muốn nó chỉ suốt ngày sống trong suy nghĩ chính mình rồi tự đau tự khóc. Cô muốn nó biểu hiện ra tất cả, muốn được thấu hiểu nó. Mọi việc nó làm đều sẽ có cô bên cạnh và đừng gạt cô ra khỏi đó...

- Nếu là cháu cô cũng sẽ hy vọng? Cháu có làm được không?

Tuấn Kiệt nhìn thẳng vào đôi mắt bà.

- Cháu nhất định sẽ làm được! Cháu xin hứa với cô!

Lau qua nước mắt, bà nói tiếp:

- Vậy hãy bắt đầu bằng việc trở thành bạn thân nhất, sau đó là anh trai, cuối cùng là khiến con bé thành vợ con!
- Con cảm ơn cô rất nhiều ạ khi đã cho con cơ hội!
- Không, cô cảm ơn con mới đúng, cảm ơn đã chấp nhận ở bên nó dù nó thế nào đi chăng nữa!
- Con bé về rồi kìa!

Ngoài cửa kính có một cô gái xách nhiều túi đựng đồ ăn nhỏ, trên mặt lấm tấm mồ hôi, ửng hồng hai má, đang cười rất vui vẻ.

Lúc tôi trở lại thì vừa đúng 12 giờ trưa.

- Sao cậu đi lâu quá vậy?
- Quán này đồ ăn ngon nên phải xếp hàng.

“ Là do tôi cố ý đấy...”

- Sao mắt mẹ đỏ vậy.

Mẹ trả lời:

- Vì mẹ khóc... Cuốn sách kia cảm động quá.

Nhìn theo hướng mẹ chỉ thì thấy một giá sách ở trong góc.

- Thôi mẹ với Tuấn Kiệt ăn đi. Ngon lắm, để con mở ra cho.
- Ủ... hi... cảm ơn cậu.

“ Cười... gì mà cười hả, tôi chưa có miễn dịch đâu. Bà nó ngay cả ăn cũng đẹp nữa...”

Nhìn qua mẹ, gấp thêm vài món ăn rồi nhìn mẹ ăn chậm rãi...

Tôi biết những cuốn sách kia chỉ là tấm bìa bên ngoài thôi. Họ chỉ dùng trang trí nên không có cuốn sách nào cả, hôm qua khi nhìn thấy trước sự việc tương lai tôi đã nhìn thấy những tấm bìa này. Còn có một cảnh mẹ khóc nữa... Không ngờ lại vào lúc này...

“ Chắc là nói chuyện gì hay muốn gửi gắm tôi rồi... thật là... con biết tự lo cho mình mà.”

Sau đó chúng tôi đi công viên giải trí, đa số các trò chơi mẹ đều đứng nhìn, hai tụi tôi chơi rất hăng say.

Tất nhiên là tôi phải chơi gần hết các trò rồi, càng ít nói chuyện với cậu ta càng tốt. Mỗi khi thấy cậu ta xấp lại tôi đều lấy lý do đi cùng với mẹ hay đi tìm mẹ.

Khi gần tới thì chúng tôi về nhà, Tuấn Kiệt đưa cho tôi một cái túi nói là quà. Cũng gửi cho mẹ và bố tôi mỗi người một món...

“ Cậu ta chu đáo thật...”

- A...

Bất ngờ cậu ta ôm tôi một cái thật chặt sau đó buông ra...

- Tạm biệt cậu, về tớ sẽ gọi điện!
- Con chào cô, cho con gửi lời đến chú!

Nói xong thì leo lên taxi.

“ Có ôm thì phải báo trước một lời chứ... hừ...”

- Hôm nay mẹ thấy con tránh mặt cậu ấy hơi nhiều!

Mẹ tôi bỗng nhiên hỏi.

- Con, con...

- Không sao cả, con không thích thì để từ từ...

Mẹ nói xong câu đó rồi bước vào nhà để lại tôi đang ngẩn ngơ.

“Mẹ tôi là đang ủng hộ tôi và cậu ta sao hả?”

Tôi là mẹ của Thiên Tuyết. Cuộc đời tôi có hai điều hối hận.

Ngoài điều hối hận thứ nhất ra thì điều tôi hối hận thứ hai chính là Thiên Tuyết.

Tôi hối hận là vì không thể chăm sóc được cho con gái mình mà phải nhờ đến ba người đàn ông.

Chồng cũ...

Lâm Thành...

Và cậu nhóc Tuấn Kiệt...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cuộc Đời Con Người Là Vở Diễn

Thời gian vẫn cứ trôi qua cũng đã đến ngày phải quay về trường.

Trong thời gian này, tôi dường như đã chuẩn bị đầy đủ mọi chuyện.

Đầu tiên là luyện chữ, rất may mắn nữ chính có chữ viết gần giống với tôi nên chỉ cần sửa lại một chút là ổn hết.

Thứ hai là học văn, đa số các môn xã hội tôi đều làm được rất tốt, còn môn tự nhiên thì...

“Tạm được...”

Vốn dĩ ngày xưa tôi đã dốt các môn này, lúc học đại học cũng gặp qua nhưng lúc đó thầy cô lại mất nhầm mất mớ cho tôi đậu... Bây giờ bắt tôi học lại đầu đúng là cực hình mà...

Cũng đã từng muốn thuê gia sư dạy trong hè nhưng nghĩ lại vấn đề sau này thì hơn, thành tích nữ chính rất tốt, còn được vào lớp “chọn” nữa.

“Thông minh thế này tại sao lại đâm đầu vào những chuyện thiếu não... hả trời?”

Tôi nghĩ thuê gia sư thì hơi kỳ nên để tới khi nhập học được vài tháng, tôi giả bộ nói bị yếu môn là được.

Thứ ba là hoạt động của trường, bạn bè trong lớp. Trước mắt tôi đã biết được một người... Mọi quan hệ còn lại thì chưa biết, trong dịp hè này cũng không thấy ai gọi điện nữa...nên chắc là ổn.

Thứ tư chính là điện thoại di động. Cái này là chủ đề khiến tôi cứng họng biết bao nhiêu lần. Tôi liền mua một cái mới luôn, cái cũ thì đăng bán trên mạng.

Làm quen mọi chuyện từ đầu vẫn là lựa chọn ưu tiên. Còn nam chính của truyện thì hạn chế gặp mặt, tránh được càng xa càng tốt, cắt đứt mọi mối liên hệ từ từ để mọi người không nghi ngờ...

“Mọi chuyện gần như đã xong...”

Tôi nằm dài trên giường, đăng nhập vào một trang web nước ngoài và trò chuyện. Đây là cách học tiếng anh hiệu quả nhất, những từ không biết thì dùng từ điển... Cứ như vậy tôi đã cải thiện trình tiếng anh của mình.

Nếu được tôi còn muốn kiếm một công việc ở nước ngoài, sau đó sinh sống ở đó, tránh xa mọi rắc rối với điều kiện nếu tôi không thể trở về thế giới của mình được.

“Ôi, nói đến lại thấy buồn...”

“Tôi nhớ mẹ quá...”

....

- Xuống ăn cơm đi con.

Là tiếng mẹ gọi, tôi vội lau nước mắt, nhìn lại mình trong gương thấy ổn rồi mới xuống lầu.

“Ít nhất hãy để gia đình này bù đắp dùm tôi...”

.....

Trên bàn cơm.

- Bố, mẹ con muốn chuyển lớp!

Bố mẹ tôi đều ngạc nhiên. Bố hỏi:

- Tại sao con muốn chuyển lớp, lớp con đang học là một trong những lớp tốt nhất trong trường đó.

Mẹ cầm lấy tay tôi.

- Đúng đó, mặc dù con thi vào đó điểm rất cao nhưng nếu không dựa vào mối quan hệ rộng của bố con thì không vào được lớp đó đâu. Con nghĩ lại đi...

“Chính vì nơi đó cao cấp quá nên mới dẫn đến nhiều chuyện...”

Tôi cũng không muốn làm ba mẹ buồn phiền.

- Con... con... chỉ muốn được giảm tải việc học lại, con thấy... cảm thấy hơi áp lực... Con cũng không muốn bố mẹ lo lắng vì con... con...

Rom róm nước mắt.

- Không sao, không sao cả, con nói ra là rất tốt mẹ rất vui. Nếu con cảm thấy áp lực thì mẹ sẽ kêu bố chuyển cho con... Mẹ cũng không muốn thấy con tự ép mình học hành vì mẹ... Con vui vẻ là được.

Trong khi hai mẹ tôi đang trao đổi tình cảm. Bố đang im lặng liền nói:

- Bố sẽ chuyển lớp cho con nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện...

- Phải, chúng ta sẽ chuyển vào nhà của bố.

- Ồ...

- Con yên tâm ở đó rất gần trường học của con, chỉ cần đi bộ 10 phút là tới.

“Đúng ý tôi rồi... Sau này có việc gì nguy hiểm còn chạy về nhà kịp nữa, bố mẹ còn có thể bảo vệ tôi, tốt quá còn gì...”

Nghĩ nghĩ nhưng tôi phải biểu hiện thối nết một tí không nên dễ dãi quá.

- Nhưng mà tại sao...

- Bố có một nguyện vọng... đó là gia đình chúng ta được trọn vẹn. Bố đã chuẩn bị căn nhà từ rất lâu, mơ ước đó là nơi bố sẽ xây dựng tổ ấm cho mình. Bố biết là sẽ khó khăn cho con, nhưng bố muốn thử, bố thật sự rất ghen tị với bố ruột con. Bố chỉ còn thiếu mỗi bước này... bố...

- Con hiểu rồi ạ, con muốn suy nghĩ nên mai con sẽ trả lời nhé!

- Ừ. Kết quả dù ra sao thì bố vẫn sẽ chuyển lớp cho con. Con cứ yên tâm.

Năm ngày sau.

Hôm nay là ngày nhập học. Bố tôi đã chuyển lớp cho tôi từ mấy ngày trước như đúng lời hứa. Còn việc chuyển nhà thì...

Tôi đang đi bộ đến trường...

“Thật là sáng khoái...”

Ngôi nhà mới của tôi rộng gấp đôi chỗ cũ, có tới bốn lầu, còn có sân đậu xe hơi và tầng hầm, lúc trước xe toàn gửi kẻ nhà hàng xóm. Không ngờ bố hờ giàu hơn bố trước tôi nữa. Chất lượng cuộc sống tôi đang được nâng lên rõ rệt nha.

Tôi thong dong đi bộ trên đường, gió mát lùa qua kẽ tóc, hàng cây rung rinh, xanh mướt, thoang thoảng còn ngửi thấy mùi hoa oải hương. Đi gần tới một khúc rẽ tôi chợt dừng lại...

“Hôm qua tôi nhìn thấy cảnh mình tung tăng đi qua khúc rẽ này thì đụng trúng một người con trai...”

Biết trước thì sẽ không mắc phải, tôi đi chậm lại và quan sát.

Vèo... Gió lùa qua tóc giả...

Một người con gái chạy xe đạp ngang qua tôi và...

Rầm..

- Mẹ mày!

- Con nhỏ chó chết, dám tông vào xe của chị...

- Nói cho cung biết có bán cả cái thân của cung cũng không đền được xe đâu!

Nghe thấy tiếng chửi tôi vội đến xem sao. Nhìn thấy bóng lưng là một học sinh, đối diện là một chàng trai đang cúi đầu xem xét chiếc xe.

“Cát giọng the thé như thế này chỉ có một dạng...”

Vừa vặn tên con trai ấy ngẩng mặt lên.

- Chửi cung roi hết phần chị rồi, tí phải dậm lại!

“Bà nó... bê đê”

Tôi đã được nhìn tận mắt này...

....

“Em gái à, thế giới này nó đang thử thách lòng em đó... Trai đẹp nó không tồn tại nhiều lắm đâu... cung còn không đủ cầu... đừng mơ mộng nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trường Học Là Chiến Trường Thu Nhỏ

Cuối cùng cũng đã đến trường.

Tâm trạng vui sướng lúc ban nãy giờ đã tan biến hết, hiện giờ tôi rất chán nản... Nơi đây chính là nơi bắt đầu mọi chuyện.

Sáng nay bố mẹ muốn đưa tôi tới trường nhưng tôi lại từ chối, giờ nghĩ lại thấy hối hận. Cứ cảm giác mọi chuyện không chân thực...

Cổng trường ngay trước mắt trắng lè, hoa mỹ, to lớn đại diện cho tầng lớp con nhà giàu, xung quanh đều là xe hơi đưa đón học sinh... Tôi thật hoài niệm ngôi trường cũ của mình. Đã từng có thời gian tôi và mấy thằng bạn ước mơ trường sẽ bị sập, bị cháy các kiểu... Sau đó trường sẽ cho học sinh nghỉ học, sẽ không bị thi lại, kiểm tra... nhưng đó chính là hoài niệm, tôi nhớ trường cũ mình biết bao, không mới, không đẹp, không lộng lẫy như nơi đây... ở đó chỉ có kỷ niệm mà mỗi học sinh đều lưu luyến... ghét trường lúc đó bao nhiêu khi xa rồi thì mãi nhớ...

Vỗ vỗ má lấy lại tinh thần, tôi tự động viên mình bằng cách nghĩ về những truyện teen ngày xưa mà mình hay đọc, thường thì sẽ có một người hay nhóm người bá đạo nào đó từ nước ngoài bay về Việt Nam học lại cấp ba, sau khi có hơn chục cái bằng cử nhân của đủ trường đại học, một nhóm hẹn nhau đi học trễ, vào phòng hiệu trưởng đập cửa cái bốp, hỏi lớp học đâu, sau đó ông thầy hiệu trưởng run run chỉ cho đám đó...

“Ha ha ha...”

Thực tế thi phũ phàng, nếu bạn đi học trễ ông thầy giám thị hay bác bảo vệ sẽ nhốt bạn bên ngoài, ghi tên vào sổ kỷ luật, đầu tuần được nêu danh, trừ khi bạn là con ruột của mấy ông mới được tha. Còn việc thầy hiệu trưởng thì hãy mơ đi, ngài ấy sẽ tặng bạn tờ giấy đình chỉ học vô thời hạn vì tội vô kỷ luật, xúc phạm thầy cô, phá hoại của công... Cho nên cứ làm học sinh ngoan đi... Thích gây sự chú ý làm gì...

Lúc nhớ đến những chuyện này tôi lại thấy buồn cười, cầm tờ giấy báo vào lớp mà cảm thấy vui vẻ hẳn. Lớp tôi được bố chuyển qua là lớp B1. Nhìn theo một hướng rồi đi thẳng về phía trước, quẹo phải, leo lên lầu 1. Tôi làm mọi việc cực kỳ lưu loát, nói ra phải cảm ơn khả năng biết trước sự việc một ngày này, lâu lâu cũng giúp ích cho tôi tránh được những sự việc rườ rĩa.

Trường rộng 174 ha, quá rộng lớn với cái thành phố đông đúc này. Một cái cổng thôi đã đủ cho hơn chục chiếc xe đi vào đưa đón, khuôn viên trường thôi cũng gần bằng một cái sân banh, đủ cho một đội quân duyệt binh.

Đúng là quá sức tưởng tượng, lần sau tôi phải sắm một chiếc xe đạp điện mới được, đi bộ vào lớp chỉ có mà bị trễ học. Tôi nguyên rủa những đứa đang đi xe hơi kia...

Trường học cũng chia theo từng cấp bậc, lớp A sẽ bao gồm một dãy ở tầng trệt, tất cả 6 phòng là: phòng nhạc, phòng thí nghiệm, phòng địa- sử, phòng tài liệu- sách và máy tính, phòng thể chất, cuối cùng là phòng nghỉ có toilet, giường, tủ đựng đồ riêng, đặc biệt các thầy cô chỉ dạy một lớp này, tất nhiên chỉ dành riêng biệt cho lớp A... Nơi những cô ảm cậu chiều gia đình giàu nứt vách học hành và vui chơi.

Đọc những điều này trong sổ tay giới thiệu trường mà lòng tôi đau như cắt... không dễ gì có cơ hội tôi được trải nghiệm cuộc sống học hành xa hoa như quý tộc. Bây giờ phải cắn răng buông tay vì hoàn cảnh khi chưa com cháo được gì...

“Tiếc... quá tiếc...”

Vì phân chia theo cấp bậc nên cơ sở vật chất ở các lớp đều khác nhau, lớp A tầng trệt, lớp B lầu 1 cứ như vậy tăng lên, có thang máy qua mỗi tầng, càng về sau số lượng các lớp tăng, số phòng chuyên biệt cũng ít lại, đến lớp cuối cùng là phải đi mượn các lớp còn lại nếu muốn học riêng, nếu không sẽ học trong hội trường lớn với các lớp cùng dãy. Lớp B có ba lớp, 4 phòng riêng, ko có phòng nghỉ và thể chất. Lớp F cuối cùng, có 7 lớp. Đa số là con nhà khá giả tầm trung muốn con mình được tiếng tăm khi vào trường lớn. Lớp A 2 lớp, mỗi lớp 20 học sinh. Các lớp còn lại là 25 học sinh. Trường tổng cộng 3 khối, chưa tính các lớp học đặc biệt dành cho những nhà giàu có con bị khiếm khuyết và tài năng bẩm sinh...

Nhìn qua danh sách phân bố lớp học mà tôi phải rùng mình. Trường học còn phân chia như thế thử hỏi làm sao không có nước mạnh nước yếu, phân hóa giàu nghèo, người chủ và người làm công..

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Vai Trò Của Lớp Trưởng

Khác với vẻ ngoài cổ điển, xa hoa choáng ngợp của lớp A, lớp B mang phong cách hiện đại hơn. Bàn ghế được nối liền nhau hai người ngồi một bàn, còn lớp A mỗi người một bàn lại cách rất xa nhau.

“Như vậy chẳng khác nào bị cô lập cả...”

.....

Bước vào tới trong lớp, tôi bắt đầu thấy hơi lạc lõng. Mọi người xung quanh tôi nhìn tôi đầy tò mò nhưng không có ai tới bắt chuyện...

Không biết chỗ ngồi ở đâu, không quen biết ai để hỏi. Tôi đứng ngo ngác giữa lớp.

- Này!

Tiếng ai đó gọi nhỏ, còn cái tay thì chọt chọt trên vai tôi. Có người tới bắt chuyện tôi nhanh chóng xoay người lại làm quen.

- A... Chào bạn!

Đó là một cậu nam sinh cao gầy, mang kính cận và để mái tóc tỉ lệ 7:3.

- Tránh ra, cậu đang cản trở tôi vào chỗ mình đó!

Cậu ta gất gồng. Tôi đang bối rối lẫn bực mình liền phát hết ra.

- Tôi không có cản đường cậu, lối đi rộng vậy cậu cứ ép sát tôi làm gì, đi qua bên kia không được hả!

- Vậy tôi leo qua đầu cậu nhá!

Cậu ta hét lên.

- Có đường không đi lại muốn leo qua đầu người khác, cậu bị thần kinh à!

Tôi hét lại.

Mọi người nhìn hai chúng tôi một lúc rồi tránh đi rất xa.

- Cậu đang đứng trước lối vào chỗ tôi đó!

- Thì cậu...

Thấy không ổn tôi xoay người lại, không hiểu sao từ lúc nào mà mình đã di chuyển từ giữa lớp sang một bên. Lần này là tôi sai rồi, nhỏ giọng định xin lỗi cậu ta.

“Reng... Reng... reng...”

Chuông vào lớp reo lên, cậu ta đẩy mạnh tôi qua một bên, vào chỗ của mình để lại tôi đứng như trời trồng. Nhìn xung quanh các bạn khác đã vào chỗ. Tôi thì vẫn chưa tìm thấy chỗ ngồi nào, cạnh cậu ta có một chỗ trống, bí bách quá liền ngồi xuống đó luôn. Nếu có ai tới đòi chỗ chắc tôi què lắm.

Cậu ta ngạc nhiên nhìn, tôi cười xù xòa.

- Hi hi... Xin lỗi cậu việc hồi nãy, cho tôi ngồi đây một lúc nha... hi hi...

“Sống dưới mái nhà người ta phải nhịn nhục...”

Tiếng giày cộp cộp bên ngoài hành lang, người đi vào là một thầy với cô.

Cô giáo thì tầm 30 tuổi, mặc áo sơ mi màu vàng nhạt kết hợp với váy bút chì màu đen, xẻ phía sau. Thầy giáo thì quần tây áo sơ mi xanh đóng thùng gọn gàng, mang giày da màu nâu đất, hình như thầy trẻ tuổi hơn so với cô, khuôn mặt sáng sủa và nam tính. Trên áo hai người gắn một bảng tên mạ vàng có viết tên và mã số, học sinh muốn biết thông tin của thầy cô nào trong trường, chỉ cần nhập mã số vào trang web trường, trên đó sẽ hiển thị từ trình độ học vấn, tốt nghiệp, danh hiệu đạt được cho đến địa chỉ người giáo viên đó.

“Quả là hiện đại mà...”

Cô và thầy bước lên bục, thầy thì chuẩn bị laptop để trên bàn, cô đứng giữa lớp giới thiệu và thông báo:

- Chắc các em đã biết cô và thầy là ai, năm ngoái cô phụ trách dạy văn cho khối B, năm nay cô vẫn dạy nhưng sẽ kiêm luôn giáo viên chủ nhiệm của lớp các em. Còn thầy Sơn phụ trách môn lý là phó chủ nhiệm. Thầy và cô sẽ thay phiên nhau đứng lớp ở tất cả các môn. Nội quy thì các em đã được học vào năm trước cô sẽ không nhắc lại.

- Đặc biệt lớp chúng ta sẽ nhận một bạn từ lớp A chuyển xuống, bạn Quân sẽ được chuyển lên lớp A. Cô biết là các em sẽ rất buồn nhưng chúng ta phải biết giúp đỡ bạn mới. Cô mời bạn Hoa Thiên Tuyết đứng lên.

- Thiên Tuyết...

Nghe nhắc đến tên mình lần thứ hai tôi mới giật mình đứng lên, xem chút nữa tôi quên luôn cả tên.

- Chào... chào các bạn. Mình là Thiên Tuyết, mình là người mới mong các bạn giúp đỡ!

“Tôi copy luôn câu chào muôn thuở khi học sinh mới vào lớp trong anime”

Mọi người nhìn tôi ngạc nhiên.

“Không lẽ tôi nói sai câu nào...”

Tôi nghe thấy tiếng họ xì xầm bàn tán.

- Đây là con nhỏ đó à, sao khác vậy... Con nhỏ mặt dày!

- Mình tưởng cô ta đẹp lắm chứ... Hóa ra cũng bình thường...

“Này, tôi nói các anh chị... nói xấu người khác thì phải nói nhỏ lại chứ, đừng sợ là tôi đang đứng ở đây nè...”

- Các em trật tự!

Cô giáo vừa lên tiếng thì cả lớp đều im lặng, chỉ còn một vài người chỉ trỏ.

“Lớp học ngoan có khác... Lớp tôi ngày xưa mà ngoan một chút như thế này, thì đâu phải tuần nào chào cờ cũng đứng hết lễ...”

Lớp ổn định xong thì cô nói tiếp.

- Cô đã gửi danh sách học sinh mới cho lớp trưởng ngày hôm qua nên bạn ấy sẽ phụ trách phân chia chỗ ngồi cho bạn mới.

- Vậy Nghiêm, em đã làm xong chưa?

- Dạ thưa cô xong rồi ạ! Cậu ấy sẽ ngồi cùng bàn với em.

- Làm tốt lắm, Thiên Tuyết sẽ ngồi thế chỗ bạn Quân!

- Dạ...

“Bà nó... đã biết tôi là ai mà còn giả lơ, tên đều cán để tôi đứng như một con ngốc này giờ, tôi mà vẫn còn đứng là cậu chết chắc...”

Tôi dùng đôi mắt trừng cậu ta, trừng cái việc nói dối trắng trợn của cậu ta.

- Cuối cùng là việc thay đổi nhân sự trong lớp, các em muốn giữ nguyên hay bầu lại!

Cả lớp nhao nhao một lúc liền thống nhất. Đại diện một bạn nữ lên nói:

- Giữ nguyên ạ, nhưng chức lớp phó của bạn Quân nên để ai làm cô?

- Các em đã đề cử được người thích hợp chưa?

Một bạn nam đứng lên nói:

- Hay để bạn Thiên Tuyết làm đi cô, bạn ấy từ lớp A chuyển qua nên học lực chắc không thua kém đâu ạ!

“Kém nhiều nữa là đằng khác... tôi chỉ muốn làm dân thường thôi đừng đẩy tôi vào vực thẳm nữa...”

- Thưa... cô...

Tôi yếu ớt gọi.

- Quyết định vậy đi, bạn Thiên Tuyết sẽ làm lớp phó. Vậy em có ý kiến gì không?

- Dạ... không ạ!

Tòa án đã phán quyết rồi tôi còn ý kiến gì được.

- Việc còn lại thầy Sơn sẽ dặn dò các em. Bây giờ cô đi họp.

Nói xong liền đi gấp để lại một cơn gió lạnh thổi qua lòng tôi.

- Bây giờ các em sẽ chép thời khóa biểu trước, thầy sẽ chiếu lên đây.

- Dạ!

Bức xúc trong lòng tôi quay qua tên ngồi bên cạnh trút giận. Cậu ta còn dám nhìn tôi cười cười.

“Tên khốn...”

Tôi chợt nhớ đến một câu chuyện trên mạng liền hí hoáy viết ra đưa cho cậu ta.

Cậu ta mở ra đọc, khuôn mặt đỏ bừng giận dữ.

Tôi cười khiêu khích. Lặp lại một câu.

Cậu ta lại giận hơn.

“Ha ha ha... đúng là một người nóng tính”

Sau đó cậu ta viết viết đưa lại cho tôi. Tôi mở ra xem

“Bà nó, cười người hôm trước hôm sau người cười mà”

Câu chuyện trong tờ giấy như sau:

“Nếu thầy cô giáo chủ nhiệm là hoàng đế.

Thầy cô giáo bộ môn là phi tần.

Học sinh giỏi là thái tử.

Tổ trưởng là võ tướng.

Học sinh còn lại là dân thường.

Vậy lớp trưởng là gì?

Người có thể tiếp xúc từ hoàng đế cho đến dân thường...

Suy ra chỉ có một... chính là THÁI GIÁM!!!”

- Thái giám... thái giám... ha ha..

Còn tờ giấy cậu ta viết là:

“Nếu tôi là tổng quản thái giám, cậu dưới quyền tôi chính là TIÊU LÂM TỬ”.

“Tôi muốn chửi tục rồi...”

.....

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Không Phải Lúc Nào Mọi Chuyện Cũng Đi Theo Kịch Bản... 4

Cả buổi sáng trôi qua thật nhàm chán.

Ngoài việc dọn đồ đủ kiểu, thời gian còn lại là làm bài khảo sát: khảo sát những môn học sinh yêu thích nhất, môn ghét nhất, đăng ký sở trường... nhưng đó chỉ là công việc của “dân thường” mà tôi mơ ước, công việc của người làm quan như chúng tôi mới cực khổ. Chúng tôi ở đây chính là ngài tổng quản thái giám và tiêu thái giám là tôi.

Cứ tưởng đi học là thoát khỏi việc đánh máy như hồi còn đi làm, ai dè kiếp này vẫn phải tiếp tục công việc ấy. Nhận hết mọi thông tin và kết quả các học sinh trong lớp để xem xét, thu thập bài khảo sát, làm báo cáo phân nhóm, tạo bảng điểm danh, sơ đồ thống kê học lực và thang điểm...

Tất cả công việc trên tôi đều làm xong vào buổi sáng. Khi giao lại kết quả cho tên Nghiêm thái giám, cậu ta nhìn tôi đầy ngạc nhiên.

- Không ngờ thật đó, hồi nãy còn than trời than đất bây giờ lại làm xong công việc người thường phải mất hai ngày, cậu bị tâm thần phân liệt à.

“Tâm thần phân liệt cái đầu cậu...”

Tôi xía xói.

- Một câu khen tôi vào miệng cậu thành một câu chửi, cậu thật có tài. Tôi nói cậu là thái giám đầu có ngoa, nam không ra nam nữ không ra nữ chỉ thích ghen ăn tức ở với người khác...

- Cậu... cậu...

- Tôi không phải họ hàng của bạn, bạn làm ơn đừng gọi mình là cậu chú gì cả nha!

...

- Cô cũng không hơn tôi đâu, tiểu lâm tử!

Cậu ta vót vát.

- Bạn này nha, mình đã nói không có họ hàng gì với bạn cả nên đừng xưng cô hay dì nữa, mình tôn thọ!

“Chiều cũ xài lại với tôi không có hiệu quả đâu nên đừng lồi tiểu thái giám đấy ra...”

- Tôi...

- Bạn đừng nói nữa, càng nói càng sai đó!

Nhìn mặt cậu ta ghen một cục tức không thể nói ra, lòng tôi vui sướng biết bao nhiêu. Cậu ta không phải là nhân vật trong truyện nên tôi không sợ, tuổi đời tôi còn lớn hơn cậu ta nữa mà.

Không thể chịu đựng ánh mắt khiêu khích của tôi nên cậu ta đứng dậy bỏ ra ngoài.

- Ê, đi đâu vậy?

- Đi nộp kết quả... mà tôi có tên không phải ê ê...

Cậu ta gất gông.

- Rồi rồi, anh Nghiêm đi làm việc của mình cho nghiêm túc đi ạ.

Lần này cậu ta không thêm nói nữa mà đi luôn một mạch.

- Oa, cậu gan thật đó!

Người vừa nói là một bạn nữ để tóc ngắn như con trai.

- Gan ở đâu, mình chỉ có mỗi cái gan nằm trong bụng thôi.

- Cậu hài hước thật đó... ha ha...

- Mình thấy có gì hài hước đâu.

Bạn nữ nhìn tôi ngượng ngùng.

- À, hồi nãy mình thấy bạn nói chuyện với tên lớp trưởng vui lắm, nhìn mặt cậu ta lúc đó mà tớ cảm thấy hả hê.

- Bộ trong lớp ghét cậu ta lắm à?

- Nói ghét cũng không phải, nói thích cũng không đúng. Mọi chuyện cậu ta làm rất tốt đều vì lợi ích của lớp, nhưng mà đôi khi quá nghiêm khắc chấp hành nội quy, không tha cho người nào nên dần dần bị xa lánh.

- Ồ.

- Mà cậu cũng thấy đó cậu ta rất nóng tính.

- Dễ giận và đỏ mặt nữa.

Tôi cũng vào góp vui.

- Đúng rồi đó... Nhưng cậu lại có cách trị cậu ta.

- A ha... tiểu nữ không dám nhận...

Che che miệng.

- Haha... lại đây đại gia thưởng cho nào...

Vậy vậy.

- Nam nữ thọ thọ bất thân...

Hai chúng tôi trêu đùa nhau một hồi.

- Nói chuyện với cậu vui quá cơ... quên giới thiệu tên, tên tớ là...

- Nguyệt phải không?

Tôi chen ngang.

- Sao cậu biết?

- Thì... thì nghe mấy bạn kia gọi cậu.

- Vậy hả, chúng ta kết bạn đi.

-Ừm

“Hú hồn hú vía, dù biết trước cậu ta là ai nhưng lại buột miệng nói ra... kiểm chế... phải kiểm chế suy nghĩ trong đầu lại...”

Đang suy nghĩ miên man thì nghe tiếng người gọi mình.

- Thiên Tuyết, Thiên Tuyết!

“Cái tên đã đủ sến rồi nên đừng gọi hoài được không“.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra là Tuấn Kiệt.

- A, a Tuấn Kiệt kia, cậu ta tìm ai vậy... là con nhỏ đó...

Thật tình là tôi không muốn gặp nhưng cả lũ con gái nhao nhao lên ồn ào, bức mình quá đi mất.

- Cậu tới có việc gì không?

Cậu ta đặt tay lên vai tôi.

Sồn gai ốc.

- Sáng nay mình qua nhà rủ cậu đi học thì không có ai ở nhà cả, đến lớp tìm cậu thì nghe nói cậu chuyển lớp, sao vậy?

- Tớ tự nhiên không thích học lớp đó nữa, tớ thấy hơi áp lực...

- Có phải vì tên Dương đó không?

- Tuyệt đối không phải!

“Chết, hơi làm quá rồi...”

- Vậy à!

Tôi nhìn thấy khuôn mặt cậu ta rạng rỡ hẳn.

- Cảm ơn món quà lúc trước cậu tặng nhé.

- Quà, quà nào... à không có gì đâu cậu thích là tốt rồi.

Lúc trả lời câu kia, cậu ta có chút ngập ngừng, trong truyện có nói về hai người này xem ra cậu ta là em sinh đôi của Tuấn Kiệt rồi.

“Hai người này đều yêu nữ chính cơ chứ...”

- Vậy trưa nay cậu đi ăn cơm với tớ nhé!

- Mình đi cùng với bạn trong lớp rồi, mình đang làm quen lớp mới nên...để lần sau nhé.

- Ồ, không sao... chiều tớ sẽ đợi cậu về chung nhé!

- À... ờ.

- Mình còn một số công việc trong lớp, các bạn ấy đang đợi mình... mình vào trước nhé. Chào cậu.

Tôi xoay người bước nhanh vào trong lớp. Tiếng cậu ta gọi với phía sau.

- Gặp lại cậu sau.

...

Vào trong lớp, tôi cẩn thận nhìn ra ngoài, cậu ta đi rồi... thở phào nhẹ nhõm.

- Không ngờ cậu còn quen hoàng tử nữa nha!

“Cô bạn Nguyệt tới bà tám rồi?”

- Cậu ta là bạn học của mình từ khi còn nhỏ... hoàng tử?

- Cậu không biết sao? Là biệt hiệu dành cho hai hot boy nổi tiếng nhất trường ta. Thế tử là Dương Hạ Vũ, hoàng tử là Phan Tuấn Kiệt.

“Và thái giám Vũ Văn Nghiêm, bộ ba quá hợp còn gì...” Tôi nghĩ thầm.

- Đây là các hot boy đủ tiêu chuẩn đẹp trai, học giỏi, nhà giàu. Tuấn Kiệt không giàu bằng Dương Hạ Vũ nên chỉ có thể làm hoàng tử thôi.

“Một đám đạt tiêu chuẩn nào tàn đù theo một con nảo ngẩn... ngay cả bây giờ tôi vẫn phải chửi nữ chính...”

- Cậu học lớp A nên ít tiếp xúc với các bạn ngoài lớp lắm nhỉ? Trường mình còn lập hai fan club cho hai người này nữa, một là ở...

- Cho tờ hỏi điều này được không?

Còn để cậu ta nói thao thao bất tuyệt như vậy chắc tôi không chịu nổi đâu.

- Cậu hỏi đi.

- Tại sao lúc tớ mới vào lớp các bạn chỉ tỏ nhiều vậy...

- À thì...

Cậu ta gãi gãi đầu.

- Cậu nói muốn làm bạn với mình mà, cậu thử nói cho mình nghe xem với. Mình không muốn người ta bàn tán về mình mà mình không biết...

Tôi đánh đòn tâm lý. Cậu ta do dự.

- Nói nhỏ cậu nghe thôi nhé đừng kể với ai!

Vâng, đây chính là câu mở đầu cho mọi bí mật mà sau này ai cũng biết.

- Ủ, cậu nói đi!

Cậu ta suy nghĩ một lát rồi kể lại một câu chuyện xưa. Đại khái là thế này: Một con bán bánh bèo muốn trèo cao lấy một thằng địa chủ, nhưng trong quá trình đó lại bị ba mẹ và dân chúng xung quanh phản đối. Sau đó nảy ra thêm một thằng con quan tranh giành con bánh bèo ấy. Mọi người không thể làm gì giải thoát hai người đàn ông khỏi con bánh bèo ấy nên chuyển tất cả sự hận thù vào con đó. Từ đó hội anti fan được thành lập.

“Từ bây giờ tôi trở thành kẻ thù chung của con gái toàn trường con mẹ nó rồi!”

Cuộc sống tươi đẹp biết bao... tôi phải rời xa em rồi!

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Không Phải Lúc Nào Mọi Chuyện Cũng Đi Theo Kịch Bản (Tt) 4

Đang phải đau đầu suy nghĩ đến việc đối phó đám chó săn hung hãn của con gái trường này ra sao thì tên lớp trưởng kia quay lại.

- Nè, tránh ra.

Cô bạn Nguyệt mới quen cũng theo đó mà tránh đi.

- Cậu không thể nói chuyện với người khác bình thường được à.

Tôi lườm cậu ta.

- Ý cậu nói tôi không được bình thường sao?

Cậu ta lại nổi quạu.

- Cậu đang tự nhận mình là người có vấn đề, tôi không hề nói gì cả nhá!

- Cậu... cậu...

- Tôi sao?

Cậu ta xoay mặt ngo lơ tôi luôn. Thật là.

- Cậu toàn nghi ngờ ý tốt của mọi người... Càng làm như vậy mọi người càng ghét cậu thêm thôi.

- Thì cứ để cho bọn họ ghét, tôi không quan tâm, đó chính là tính cách là suy nghĩ của tôi.

Đúng là người cố chấp mà.

- Thật buồn cười...

- Tôi không biết cậu nghĩ gì nhưng việc cậu làm khiến mọi người nhìn ngứa mắt, cậu tỏ thái độ như một đứa con nít đang tuổi khủng hoảng, lúc nào cậu cũng diễn một trò hề lặp đi lặp lại...

Cậu ta đỏ bừng mặt.

Tôi nói tiếp:

- Cậu nói cậu không quan tâm nhưng người khác lại nghĩ cậu làm vậy để gây sự chú ý.

- Tôi không có!!!

Cậu ta hét lên.

- Vậy chứng minh đi, cậu hét to lên là muốn chứng tỏ tiếp đây à, tôi nói đâu có sai...

- Tôi sẽ làm...

Cậu ta gằn giọng.

- Cậu nói gì?

- Tôi nói tôi sẽ làm...

- Làm gì, cậu sẽ làm gì... hay bắt đầu bằng việc tặng tôi ánh mắt muốn giết người đó.

Ánh mắt cậu ta nhìn sâu vào tôi.

- Tôi sẽ chứng minh tôi làm mọi chuyện không phải để được chú ý!

“Cậu nhóc ngốc nghếch, cậu càng làm như vậy càng chứng tỏ tôi nói đúng tim đen cậu rồi...”

- Tốt, vậy hãy thử tìm cho mình một người bạn trước đi, tôi sẽ tin!

- Được!

Nói xong, cậu ta lại bỏ ra ngoài.

“Ôi... Sao có mỗi một tiết mục mà làm hoài vậy... không nói được là bỏ đi à...”

Reng... reng...

Là giờ nghỉ trưa, nhìn đồng hồ đã là 11:15.

“Chắc cậu ta đi ăn trưa luôn”

- Tụi mình đi ăn thôi!

Nguyệt khoác tay tôi kéo đi.

- Xuống đó tụi mình tám tiếp nhé.

Cô bạn vừa nói vừa liếc nhìn ra phía sau. Tôi nhìn Nguyệt cười cười.

Hai chúng tôi đi trước bỏ lại những ánh mắt nóng rực ở sau.

....

Căn tin, phòng ăn... không đúng là nhà hàng mới phải.

Nằm ở một dãy nhà khác, nhìn từ bên ngoài có ba tầng, tầng trên được lắp kính bao quanh thiết kế như một quán cà phê cao cấp chắc phục vụ cho việc gặp mặt.

Tầng dưới là nơi ăn uống, khi bước vào bên trong tôi phải choáng ngợp, nơi đây vừa to vừa rộng trần nhà còn được trang trí đèn chùm xa hoa, trông tượng một chút rất giống bộ phim “Harry Potter”.

“Tôi sống có ích rồi... chỉ lần này thôi... cảm ơn tác giả đã sáng tạo ra điều phi lý thế này, một ngôi trường mang tầm quốc tế ở một nơi tầm thường như vậy...”

Quá phấn khích tôi đứng quan sát khắp nơi còn cô bạn Nguyệt đã đi lấy đồ ăn trước, dặn tôi tìm chỗ ngồi.

Quan sát xung quanh, ở đây xếp rất nhiều bàn, to nhỏ đều có. Một vài góc còn được xếp bàn kiểu thấp của Nhật, có góc trưng bày cả một phòng trà của quý tộc Pháp.

“Quá sức tưởng tượng rồi... Phòng học đã bị phân chia giai cấp, chỉ có phòng ăn là thống nhất giai cấp lại thôi...”

Thấy ở phía trước có một bàn bốn người còn trống tôi liền ngồi xuống. Chưa đầy năm phút cô bạn đã quay trở lại.

“Hiệu suất nhanh có khác... chà bù cho căn tin trường tôi, nháo nhào như chó giành phân”

- Vì không biết cậu thích món nào nên mình mua hai phần khác nhau, cậu thích ăn cái nào cứ lấy, lần này tớ mời.

- Hi... cảm ơn cậu... mình dễ ăn lắm không kén món nào đâu!

- Giống mình rồi ha...ha... tớ phát hiện cậu rất khác xa so với lời đồn!

- Lời đồn? Họ đồn mình như thế nào?

- Họ nói cậu là đứa lẳng lơ, thích bám đuôi hotboy, tỏ ra thanh cao rồi giả bộ đáng thương..

“Quá đúng với nữ chính còn gì...”

- Cậu... cậu không giận chứ?

- Giận? Giận gì, mình không để ý mấy việc đó đâu!

- Trước đây mình cứ nghĩ cậu là một đứa con gái chanh chọe mà giờ giả bộ chứ, bây giờ nhìn thấy cậu bình thường thế này mà.

Cậu ta nghĩ vậy cũng đúng thôi, tôi đây đã triệt mọi ánh hào quang của nữ chính rồi.

Đầu tiên là mặc đồ, đồng phục của trường này rất đẹp: váy sọc đỏ xếp li dài gần tới đầu gối, áo sơ mi màu trắng có cà vạt, áo khoác mỏng bên ngoài xanh đen đi kèm với giày boot cao tới mắt cá chân. Vì váy nữ chính quá ngắn nên tôi mua một bộ mới với size lớn, mặc vào rộng và dài hơn.

Thứ hai đầu tóc, vì tôi đội tóc giả nên chỉ cần chăm sóc nó thôi, hất hất cái mái che một bên sao cho gương mặt trông tối đi, cột một chùm tóc ở phía sau.

Thứ ba là trang điểm, nữ chính có thói quen trang điểm nhẹ trước khi tới trường nên tôi để luôn mặt mộc, nổi bật nhất chỉ có làn da thôi nên không sao, còn lại mỹ phẩm thì đăng mạng bán hết.

Tổng kết lại, trông tôi thật tầm thường... tầm thường hết chỗ chê.

Lúc cô bạn nói câu đó tôi biết mình đã thành công rồi...

- Cậu có biết không, hồi nãy mấy đứa trong lớp nhìn cậu ghen tị lắm đó... Minh cũng không ưa gì tụi nó... haha nhìn mặt tụi nó lúc đó buồn cười dữ lắm... Hoàng tử của tụi nó lại là bạn thân của cậu. Thế nào bây giờ sẽ có vài đứa lấy lòng cậu cho xem.

- Ừ.

Tôi hiểu điều đó sẽ xảy ra như thế này, tôi là người bọn họ ghét nhưng họ không thể làm gì tôi vì Tuấn Kiệt. Trong trường sẽ chia làm hai loại người tỏ thái độ với tôi, thân thiết để tiếp cận hoàng tử của họ, người còn lại sẽ tìm cách hại tôi.

Hỏi tại sao tôi biết ư... Vì bây giờ tôi đang ở trong phòng y tế.

Khi tôi vừa ăn com xong muốn đi cầu thang bộ để tiêu com, cũng có nhiều người lúc đó cũng đi trên cầu thang như tôi, có một ai đó nhân lúc đông người xô tôi ngã xuống.

....

May mắn chỉ bị trầy tay, lúc rơi xuống tôi cũng không đau chút nào, đến khi được đưa vào phòng y tế cũng vậy. Tôi nghĩ ít nhất mình cũng bị trật hay gãy tay gì chứ.

Sờ sờ trong túi thấy cộm, lấy ra là một tấm thẻ màu bạch kim, phía trên có ghi dòng chữ “Bảo hiểm nhân thọ hai năm”.

Tôi cảm nín rồi...

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không Nên Lấy Lòng Dạ Con Gái Mà Đo Lòng Thái Giám!

Buổi chiều là tiết văn và toán, vì tôi bị tai nạn nên được nghỉ hai tiết. Tôi thì muốn cúp luôn hai tiết còn lại, nhưng bà cô bác sĩ ở phòng y tế không chịu ký giấy cho về. Bà ta nói chỉ bị trầy nhẹ cho nghỉ hai tiết là may lắm rồi.

“Bà già chắc có ác cảm với tôi, sao không nghĩ rằng tôi là bị tổn thất tinh thần cần phải nghỉ ngơi nhiều chứ...”

Lần này nhờ may mắn có bảo hiểm nên mới thoát nạn, không thì đã phải nằm bệnh viện nghỉ vài tháng luôn rồi.

Mà dù sao nghỉ vài tháng cũng được, tôi cũng không muốn gặp nam chủ đầu...

...

Nhớ lại một vài phút trước, Nguyệt nắm chặt tay tôi đòi ở lại không muốn về lớp, cậu ta còn tự trách mình lúc đó sao không đi chung với tôi, còn hứa rằng sau khi hết tiết học sẽ cùng về chung.

Tôi nghĩ cô ấy thật lòng xem tôi là bạn, nhìn thấy sự lo lắng trên khuôn mặt và cả hốc mắt còn đỏ của cô ấy.

Tôi thật sự rất vui. Điều tôi có được trước mắt ngoài gia đình ra... chính là một người bạn. Mặc dù cô ấy hơi nhiều chuyện và thẳng tính, nhưng cô ấy là

người muốn kết bạn với tôi đầu tiên, dù biết tôi chỉ ở hình thức bên ngoài, qua lời nói và hành động mà không quan tâm đến lời đồn ra sao, mọi người nghĩ thế nào...

Tôi nghĩ...

Mình nhất định sẽ trân trọng người bạn này.

...

Vì ở trong phòng không có ai, tôi liền nằm trên giường định ngủ một giấc, chợt nghe tiếng động ở bên ngoài, tôi nhanh chóng xoay người nằm nghiêng nhắm chặt mắt.

...

Đây đúng là quyết định sáng suốt nhất của tôi vì người đến là Tuấn Kiệt...

Cậu ta đến ngồi cạnh giường, gọi tên tôi kéo dài, nỉ non.

- Thiên Tuyết, Thiên Tuyết ... Tuyết... Tuyết...

“Cậu ta mà còn gọi nữa chắc phải đội mồ sống dậy quá!”

Cậu ta nói tiếp:

- Cậu ngủ rồi à?

“Nhìn mà không biết à... biết rồi thì đi dùm con đi cha...”

Vì không có ai trả lời nên cậu ta bắt đầu làm nhảm:

- Mình cũng vừa mới biết cậu bị thương nên xin phép cô đến đây ngay...

- Thấy cậu không sao... mình vui lắm!

Cầm lấy tay tôi.

“Lạnh quá!”

- Mình... mình... có nhiều điều muốn nói với cậu.

- Mình xin lỗi, xin lỗi vì không bảo vệ được cậu.

- Mình... mình... thích cậu, mình muốn được gần cậu hơn nữa, mình biết cậu cũng quý mình... nhưng đó có phải là tình yêu không? Mình sợ nói ra điều đó chúng ta cũng không thể là bạn nữa...

- Sáng nay gặp cậu mình rất bất ngờ, cậu thay đổi nhiều quá... Mình lo cậu có phải vì tên Vũ kia không... mình rất sợ...

- Sợ sẽ có một ngày cậu xa mình, mình lại không thể thể hiện tình cảm quá nhiều với cậu... mình khác anh ấy.

Nói xong liền hôn lên trán tôi.

- Mình phải về lớp đây. Tạm biệt cậu. Mình sẽ chờ cậu khi về...

Sau đó cậu ta đứng lên, tôi nghe tiếng giày đi được vài bước liền dừng lại.

- Mình biết cậu đang nghe, dù không biết mình đoán có đúng hay không, nhưng xin cậu hãy quên lời mình nói đi... chúng ta vẫn sẽ là bạn nhé!

Tiếng bước chân đi xa dần...

Tôi mở mắt.

“Tôi biết nhịp thở của mình không giấu được cậu ta mà...”

Sờ sờ trên trán, hơi ẩm vẫn còn đó, tôi thở dài...

“Xem ra tình cảm của hai anh em sinh đôi này với nữ chính rất sâu đậm, thay phiên nhau đến bên nữ chính, một người dịu dàng, một người thì sống nội tâm... lại cùng yêu nữ chính”.

“Lúc nữ chính biết được có đến hai người đóng vai Phan Tuấn Kiệt... chắc phải sốc lắm...”

Nếu tình cảm này xuất hiện trong cuộc đời của tôi, tôi nhất định trân trọng nó... nhưng bây giờ đã là người khác... một người không thể yêu được.

Cậu ta là cậu ta, tôi là tôi, người cậu ta yêu chắc chắn không phải tôi..

Đối diện với những thứ này khiến tôi mệt mỏi quá.

Mà mệt mỏi chỉ có thể ngủ. Thế là tôi ngủ luôn.

...

- Này dậy đi... Thiên Tuyết... Tuyết.

- Dậy đi!

Trong cơn mơ màng tôi nghe có ai đó gọi mình, ráng mở con mắt ra xem là ai.

- Là cậu đấy à!

- Ủm là tớ đây!

Người đánh thức tôi là Nguyệt.

- Sao vậy?

Tôi chậm rì rì ngồi dậy, ngáp một cái thật to.

- Hết hai tiết rồi nên cô bảo tớ đưa cậu về lớp.

- Ôi, tớ còn muốn ngủ nữa, chưa được hai tiếng mà.

Tôi bắt đầu nhăn nhó với Nguyệt.

- Tớ cũng muốn để cho cậu ngủ lắm nhưng mà bác sĩ nói cậu về được rồi..

Nguyệt thì thâm vào tai tôi.

- Bà già ấy không có chồng nên khó tính lắm, nãy giờ cứ đứng ngoài cửa nhìn chúng ta chằm chằm..

Nghe Nguyệt nói tôi thử nhìn ra cửa, đúng là có bóng dáng bà ta.

- Thôi tui mình về lớp đi!

“Tôi đã biết rằng phụ nữ ế chồng là không thể chọc...”

Nguyệt cười cười:

- Ủ... hi...

...

Cuối cùng cũng về tới lớp, tôi liền vào chỗ của mình.

Nghiêm thái giám không tỏ thái độ gì nhưng lâu lâu lại liếc nhìn tôi vài lần.

Tôi thấy khó chịu, định nói với cậu ta thì thấy cô chủ nhiệm đi vòng qua bên này.

“Đúng là đúng lớp ở tất cả các môn mà, thầy cô trong trường này thật có trách nhiệm..”

Thầy toán viết bài ở trên, còn cô chủ nhiệm đứng coi lớp ở dưới.

Cô Vân nói khẽ với tôi:

- Còn đau không?

- Dạ, còn một chút thôi ạ!

- Ừm, thấy em không sao cô rất mừng.
- Cảm ơn cô ạ!
- Ráng giữ gìn sức khỏe nhé, cô rất buồn nếu thấy học sinh mình bị bệnh hay bị thương.
- Em cảm ơn cô rất nhiều.

Tặng cô một nụ cười thật tươi. Cô vuốt tóc tôi một chút rồi bước sang bên kia.

Một tờ giấy được đưa qua tôi.

Tờ giấy ghi: Đáng đời cậu, trời phạt cho cái vụ độc mồm độc miệng.

“Bà nó... chắc cậu ta vẫn còn ghi thù vụ hồi sáng”.

Tôi viết lại đưa qua cho cậu ta.

Không quan tâm thì thôi còn trù ẻo tôi cậu không phải là con người mà.

Tờ giấy lại đưa qua.

Tôi không phải là con người thì sao, cậu nói chuyện được với tôi thì cậu cũng không khác gì đâu.

“Hừ... cậu ta học ai mà lên trình xia xối nhanh như vậy”.

Tôi và cậu ta cứ chuyền giấy qua lại như vậy một lúc thì thầy gọi:

- Lốp phó cho thầy biết kết quả của x.
- Ai là lốp phó?

A... mãi mê nói chuyện với cậu ta nên tôi không chú ý bài trên bảng. Thầy gọi bắt chọt đứng lên.

- Dạ thưa thầy, kết quả là... là...

“Ai cứu con với, chưa gì con đã bị phạt rồi sao...”

Một con số đưa tới trước mặt. Tôi liền nói to:

- Thưa thầy là năm mươi!
- Em xem lại kết quả và nói lại cho thầy nghe nào.

Một cây bút đưa tới trước mặt và gạch đi một số. Tôi liền nói nhỏ:

- Thưa thầy bằng năm ạ!
- Ừm! Đúng rồi, em ngồi xuống đi.

...

“Uổng công tôi mới nghĩ cậu là người tốt khi đưa cho tôi kết quả... bây giờ thì... tôi chính thức kết thù với cậu... Nghiêm thái giám!”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đôi Lúc Nữ Chính Là Siêu Anh Hùng!

Trên một con đường trải đầy đá xanh, xung quanh là hàng cây cao ngất. Nguyệt chờ tôi trên chiếc xe đạp điện của cô ấy.

- Không sao chứ? Nếu cậu đi hướng này lúc về sẽ phải đi rất xa đó!
- Không sao, mình muốn đi xem cổng phía tây như thế nào, cậu cũng nói ở đó có xe buýt đi qua nhà mình mà!
- Thì biết là vậy nhưng mà tớ sợ cậu sẽ về nhà trễ, cậu còn bị thương nữa chứ...
- Mình chỉ bị trầy da tí thôi mà với lại mình đã gọi điện cho chị Tâm thông báo cho bố mẹ biết rồi.
- Ừm, vậy cũng được.

Lý do tôi chọn con đường này về chính là để tránh mặt Tuấn Kiệt. Vốn tôi định tìm cách từ chối cậu ta nhưng nghĩ đến những việc rắc rối sau này nên đành dừng lại, tôi sợ cậu ta sẽ đi liều mạng với tên Hạ Vũ đó vì nghĩ đó chính là lý do tôi từ chối cậu ta.

“Rắc rối quá mà...” . Tôi cảm thán.

Điều an ủi nhất là tên nam chính vẫn chưa về nước. Nguyệt nói cho tôi biết điều này khi cô ấy lên diễn đàn của trường, trên đó ngoài việc trao đổi kinh nghiệm học hành ra chính là nói về các hotboy, một đám fan của bọn họ là người cung cấp tin tức, chút nữa tôi về phải xem mới được.

Chuyện vui cũng không kém là chiếc thẻ bảo hiểm kia ngoài tôi ra không ai nhìn thấy cả. Lúc tôi đưa nó vầy vẩy trước mặt thái giám, cậu ta chửi tôi bị điên, tự nhiên vung tay vẩy cậu ta làm gì. Tôi hỏi cậu ta không thấy gì sao, cậu ta nói thấy cái mặt mẹt của tôi. Đúng là làm tôi tức điên mà!

Tôi tiếp tục thử với Nguyệt, kết quả cũng tương tự, không ai nhìn thấy và chạm được vào cả. Tác dụng của chiếc thẻ này chính là xoá đi cảm giác đau đớn khi bị thương cũng như hạn chế tai nạn của tôi tới mức thấp nhất. Để chứng minh việc này, trong lớp tôi đã bỏ qua nỗi sợ, liều mình thử đâm mạnh đầu bút bi vào bàn tay , nhưng cảm giác lại không hề đau chút nào, nhìn vào lòng bàn tay không có vết thương nào cả, chỉ có vết mực và dấu lằn mờ mờ...

“Tôi trở thành đồng phương bất bại rồi... haha...”

Lúc đó Nghiêm thái giám hoảng hốt trợn tròn mắt, cậu ta cầm lấy tay tôi xem xét và liên tục nói xin lỗi tôi việc vừa nãy, trông tôi lúc đó giống như dân chơi có máu liều, cậu ta hoảng sợ còn hứa không bao giờ đá đầu tôi nữa...

Kết quả mỹ mãn này làm tôi hả hê... tới bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy buồn cười... ha ha...

- Bên ngoài cổng phía tây có nhiều đồ ăn vặt lắm, tụi mình tha hồ ra đó ăn!
- Vậy à, tớ rất thích ăn vặt lắm!
- Giống tớ nữa rồi... cậu biết không hôm qua tớ mới ăn thử mì độ, ngon lắm!

Cô ấy lại bắt đầu thao thao bất tuyệt rồi, có được một cô bạn như vậy tôi cũng không lo buồn chán.

...

Ngôi trường có mặt bằng rất rộng nên có rất nhiều cổng, hai cổng chính là phía đông nơi tôi đang ở và phía bắc. Hai cổng phụ là phía nam và tây, đa số phục vụ cho học sinh ở kí túc xá và nhà gần khu đó, các cổng này thường cách nhau rất xa nên chúng tôi phải đi xe đạp điện gần 15 phút. Nguyệt chọn đi đường tắt nên chỉ đi tầm 10 phút nhưng lại hơi vắng vẻ.

Cổng mà tôi đang đi chính là hướng đi về nhà Nguyệt, cậu ta nói nhà của cậu ấy phải băng qua chợ này. Ngôi chợ ở đối diện cổng trường nên rất sầm uất, học sinh từ các trường khác rất nhiều nên từ đồ ăn cho tới đồ điện tử đều đủ cả. Đây có lẽ là phiên bản “làng đại học” mà tôi trước đây sinh sống

...

- Tớ còn mua cho bố tớ thử, ông ấy chê dở còn nói cay nữa chứ, mẹ tớ còn ăn được cơ mà...

Đang nghe Nguyệt nói thì cậu ta bỗng im bất một lúc.

- Hình như tớ nghe có tiếng ai chửi ở đâu đó.

Tôi ngạc nhiên dỏng tai lên nghe.

- Mà muốn lừa tui tao à!
- Cho mày chết!

Sau đó là một tràng đấm đá, lẫn trong đó có tiếng khóc thút thít.

Nguyệt nói:

- Tổ nghĩ chắc là vụ đánh dần mặt rồi.

- Mình cứ tưởng ngôi trường tiêu chuẩn thì sẽ không xảy ra mấy việc như vậy chứ!

- Cậu lúc trước ở lớp A nên không biết, trường nào cũng có cả, có sinh ngoan thì phải có học sinh cá biệt, chẳng qua ở góc khuất nên nhà trường không biết thôi...

- Gặp mấy trường hợp này tốt nhất im lặng cho xong, mấy đứa cá biệt này liều lắm chuyện gì cũng dám làm, đừng động tới tụi nó thì hơn...

- À... ừm...

Mặc dù không thích cách nói này của Nguyệt nhưng tôi phải công nhận là đúng, không phải ai cũng quản được chuyện thiên hạ, bảo vệ mình trước mới bảo vệ được người khác.

Nguyệt vắn ga đi qua thật nhanh, tôi nghe thấy tiếng gào thét.

- Ba mày nợ thì mày trả, mẹ mày làm đi mà không có tiền cho mày à, thằng chó!

Chợt nhận ra một điều liền kêu Nguyệt dừng xe lại, tôi nhảy xuống xe và đi đến gần.

- Mấy chú đừng đánh anh ấy nữa, anh ấy bị đau đó.

Là giọng của một cô bé.

- Ha ha ha... ha..ha!

Một tràng cười bi ối.

- Anh Năm, con bé này nhìn cũng ngon lắm cho em làm nhé!

- Mày làm đi, con này còn chưa đủ tuổi thành niên đâu, hiếp nó là vào tù bóc lịch đó, mày gan thì làm đi!

- Em... em... nói đùa thôi!

- Tụi mày đừng hòng đụng vào em ấy!

Người nói là một nam sinh mặc đồng phục của trường đang nằm lê lết trên cỏ, còn cô bé thì ở cách đó cũng không xa bị một người đàn ông nắm tóc.

- Mày ngon nhì giờ còn lo cho gái, hừ... không có tiền thì tao moi gan, moi thận mày ra trả!!!

Vừa nãy nghe đoạn đối thoại tôi chợt nhớ đến hình ảnh thông báo tương lai ngày hôm qua. Người thanh niên nằm trên vũng máu, còn cô bé cứ khóc rồi la lên đừng chết.

Chuyện này thật sự liên quan đến mạng người, lần này tôi không thể làm ngơ được rồi. Quay lại chỗ Nguyệt muốn nhờ cậu ta hỗ trợ.

- Chuyện này nghiêm trọng lắm, tớ muốn nhờ cậu một việc...

- Ở đó có chuyện gì vậy, nói mình nghe trước đã, mình nghe thấy tiếng mấy người đàn ông...

- Hình như là mấy bọn giang hồ bên ngoài đột nhập vào trường, muốn chém chết ai đó!

Tôi nhún mạnh.

- Thôi tụi mình về đi... tớ sợ lắm!

- Nếu không mình báo công an đi, họ lo được rồi.

- Sợ không kịp, tên kia có dao.

Tôi trấn an cậu ta.

- Mọi việc cứ để tớ lo cậu chỉ cần phối hợp với mình thôi! Cậu cầm lấy cái này và nghe mình nói đơn giản lắm!

Tôi nói với Nguyệt kế hoạch của mình. Nguyệt lúc đầu không chịu tôi năn nỉ một hồi mới đồng ý làm, cậu ấy còn hơi run run.

- Vậy nhé! Đó là kế hoạch.

Nguyệt kéo lại tay tôi, giọng nói mang đầy sự sợ hãi. Tôi cũng rất sợ nhưng ít nhất vẫn còn thứ bảo đảm an toàn cho mình nên mới gan như thế. Tôi nói:

- Nếu có xảy ra chuyện gì cậu cứ vọt xe đi thẳng, mình sẽ đối phó được sẽ không làm liên lụy đến cậu đâu.

Cậu ta bật khóc.

- Đến lúc này mà cậu còn nói vậy được... tớ sẽ chờ cậu về chung.

- Ủ!

Nguyệt hít một hơi thật sâu, lau nước mắt nắm chặt bàn tay làm động tác cổ lên, cổ vũ chính mình.

Việc còn lại tôi sẽ lo, tôi bước nhanh gần bọn chúng, dậm chân thật mạnh tiến về phía trước thét lên.

- Bớ người ta, có kẻ giết người!

Mấy gã ấy nghe tiếng la liền chú ý đến tôi xuất hiện trước mặt. Trong đó có một tên đang cầm dao định đâm cậu nam sinh, may mắn là tôi đến kịp. Tôi lấy dũng khí trừng mặt và thét tiếp:

- Máy người là ai sao dám bước vào trường tôi, tôi gọi công an rồi sẽ đến đây liền.

Vừa nói xong thì tiếng chuông xe đạp điện vang lên inh ỏi. Kèm theo tiếng gào của Nguyệt:

- Máy chú ơi ở bên này nè, máy tên kia ở bên này!

Sau đó là tiếng thổi còi vang liên hồi.

Mấy tên kia dường như thấy không ổn, liền nhanh chóng tháo chạy về hướng khác.

- Công an tới, mau chạy trước!!!

...

Sau khi thấy chúng đã đi mất tôi liền thở phào nhẹ nhõm, quay lại chỗ Nguyệt kêu cậu ta đừng thổi còi nữa. Cậu ta rất vui vì chúng tôi thành công, cậu ta còn trách mắng tôi đứng ngoài phụ hoạ được rồi vào bên trong làm gì để nguy hiểm. Tôi nói:

- Nếu hai chúng ta đều đứng ngoài bọn chúng sẽ không tin đâu, lỡ như có ai ra kiểm tra là mình chết chắc. Tớ đứng gần bọn chúng như vậy khiến tâm lý chúng sợ hãi, vì tin là thật nên khi chúng bỏ chạy sẽ không có ai chạy hướng ngược lại với tớ, chúng ta mới an toàn.

- Cậu đúng là thông minh quá!

- A ha...quá khen!

“Nói vậy thôi chứ nó cũng làm tôi chết khiếp đây này... may mà cũng qua rồi...”

- Chúng ta tới coi hai người họ xem sao.

- Ủ, đi tới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kẻ Thù Luôn Xuất Hiện Ở Nơi Chúng Ta Không Biết.

Khi chúng tôi bước đến chỗ hai người kia thì đã thấy cậu nam sinh ngồi dựa vào gốc cây.

Cô bé ngồi kế bên hí hoáy tìm gì đó trong cặp, vì ngồi xoay lưng nên chúng tôi không thấy mặt, vẫn là đồng phục của trường nhưng màu áo khoác nhạt hơn.

Cậu nam sinh thở nặng nhọc, lông mày nhú lại hình như bị thương ở đâu đó.

- Máy bạn không sao chứ?

Người vừa lên tiếng là Nguyệt .

- Cảm ơn... chúng tôi không sao!

- Này cái thái độ gì thế !

Nguyệt khó chịu hỏi .

- Không có gì cả, chỉ muốn cảm ơn thôi.

Lời nói của cậu nam sinh hờ hững.

- Cậu cảm ơn bằng cái giọng này sao!

- Thì tôi nói cảm ơn rồi còn quan tâm giọng điệu làm gì.

Nguyệt bực bội.

- Cậu làm như vậy chính là đang khinh thường chúng tôi vì sao cứu cậu đó...

- ...

- Hừ... biết người ta tỏ vẻ như vậy thì vừa nãy chúng ta đừng cứu cho rồi...

Tôi kéo tay Nguyệt.

- Thôi được rồi, cậu ta cũng muốn cảm ơn nhưng mà chắc tại đang bị thương nên nói giọng hơi hằn học vậy thôi...

- Nhưng mà...

- Được rồi.

Tôi nhéo nhẹ hông Nguyệt ý nói đừng ở đây đi. Nguyệt nhìn lại tôi thờ dãi nói:

- Cậu tốt bụng quá...

- Tốt gì đâu...

Nói ra thì tôi cũng chẳng quan tâm việc cậu ta có nói cảm ơn hay không, con trai có tính sĩ diện cao, cậu ta vừa không bảo vệ được cô bé kia vừa không bảo vệ được chính mình, lần này lại được hai người con gái cứu, cậu ta cũng không vui vẻ gì.

“Nhìn thái độ của cậu ta có chút bất cần đời tốt nhất im lặng thì hơn...”. Tôi trầm nghĩ.

- Em ơi, không sao chứ!

Nguyệt chuyển mục tiêu sang cô bé, con gái thì dễ nói chuyện hơn.

Kỳ lạ là cô bé kia cũng không nói gì cả, sau khi lục lọi xong liền dùng băng cá nhân dán vết thương cho cậu nam sinh.

Cô bé dường như không chú ý đến hai người chúng tôi ở phía sau vẫn đang mãi mê “băng bó”.

“Cậu nam sinh cũng không ý kiến gì sao, vết thương trầy nhiều như vậy cần phải sát trùng trước mà... còn nữa vết bầm tím kia thì dán băng cá nhân làm gì...”

Mang chút thắc mắc trong lòng tôi gọi cô bé.

- Em ơi, em ơi...

...

Chợt nghĩ đến một khả năng tôi liền lấy một tờ giấy viết viết ra một dòng, đi đến bên cạnh cô bé chọt chọt vai rồi đưa tờ giấy ấy.

Cô bé ngạc nhiên nhìn tờ giấy rồi xoay lại nhìn tôi.

Đây là một cô bé rất trẻ, khuôn mặt tròn, đôi mắt đen, không phải dạng xinh như búp bê nhưng lại rất đáng yêu, có một chút gì đó ngây thơ, hồn nhiên,

ánh mắt nhìn người đối diện có một sự tin tưởng nhất định.

- A... là chị hồi nãy nè... mấy người xấu kia sợ chị quá nên chạy... chị giỏi quá... hihi... hồi nãy chị đi đâu vậy ạ...

“Cô bé nói được, vậy tại sao không nói gì...”

Tôi ngạc nhiên rồi nói.

- Chị đi gọi bạn ấy mà.

- Còn em... có bị thương chỗ nào không?

Cô bé ngơ ngác nhìn tôi, mày nháu chặt lại rụt rè hỏi.

- Chị...chị ơi...nói chậm lại được không, em...em không thấy kịp khẩu hình môi của chị...

- Em... em không nghe được nên...

“Thì ra cô bé bị khiếm thính...đoán ý người khác qua môi...”

Nguyệt bước lại gần tôi hỏi nhỏ.

- Con bé bị... bị điếc phải... phải không

- Ừm

- Hèn gì nãy giờ không nghe thấy tụi mình... tội nghiệp con bé...

Nguyệt đi tới ngồi trước mặt cô bé dịu dàng hỏi:

- Em tên gì? Học lớp nào?

Nói chậm từng từ để cô bé đọc được khẩu hình.

- Em tên Nhi, học lớp đặc biệt, ở bên kia.

Tay chỉ về một hướng.

- Lớp đặc biệt? Tôi thắc mắc.

- Là lớp dành cho học sinh bị khiếm khuyết...

Nguyệt nói cho tôi biết.

“Nhớ ra rồi...trường này có lớp chuyên dành cho người khuyết tật...”

- Vậy mấy người kia là ai em biết không?

- Người kia?

- Người xấu đó.

Tôi chen vào bằng cách viết lên tờ giấy khác đưa cho Nhi. Có lẽ cách này nhanh hơn nên Nguyệt cũng lấy một cuốn sổ ra.

Cô bé suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Em không biết... Em chỉ đi sau anh Quân... rồi mấy người kia xuất hiện... đánh... đánh anh ấy...

- Anh... anh ấy đau lắm nhưng lại không kêu lên... nếu kêu lên sẽ không bị đánh nữa...

- Tại sao?

- Mẹ em nói khi bị đau chỉ cần kêu lên là sẽ hết bị đau. Mẹ em con nói...

- Nói gì?

- Nói... khi bị thương chỉ cần dán băng cá nhân sẽ hết...

Tôi và Nguyệt nhìn nhau nghi hoặc.

“Cô bé này có hơi...”

- Đừng nói nữa!

Cậu nam sinh đang ngồi im lặng bỗng nhiên la lên. Kéo áo cô bé.

- Cô đừng nói nữa...

- Em...em nói sai gì sao?

- Cô không nói gì sai cả, tôi mệt... muốn đi về.

- Dạ, em biết rồi.

Hình như hai người này rất thân với nhau thì phải, trò chuyện lại cực kỳ bình thường, không trúc trắc như khi nói chuyện với bọn tôi.

Cậu nam sinh nhìn chúng tôi rồi nói:

- Mấy người đừng hỏi cô ta nữa, cô ta không biết gì đâu, chuyện này là chuyện của riêng tôi... dù sao thì hôm nay cũng cảm ơn các cô.

Nói xong liền vịn gốc cây đứng lên. Cậu ta đi từng bước khập khiễng. Cô bé Nhi nhìn chúng tôi nói tạm biệt rồi đi theo sau, cũng không định đỡ cậu trai đó chỉ lặng lẽ đứng cách một khoảng.

- Đây, hai người này... kỳ lạ quá.

Hai chúng tôi đều cảm thán.

Vì trải qua sự việc lần này nên tôi hẹn Nguyệt sẽ đi ăn uống vào lần sau, Nguyệt cười nói đồng ý vì trời cũng sắp tối rồi. Nguyệt chở tôi ra trạm xe buýt để đón xe về.

Khi về tới thì bố mẹ đã có mặt ở nhà. Vừa hay tôi cũng có chuyện nói với họ.

Tôi trao đổi với họ về người bạn mới quen, kể về hoạt động ngày hôm nay, trừ những lúc tôi bị tai nạn, sự cố ngoài ý muốn ra thì không kể. Tôi không muốn họ lo lắng quá nhiều nhưng cũng muốn họ biết thêm về cuộc sống của tôi.

Mẹ vuốt vuốt lưng tôi cười hiền hòa, nhân lúc đó năn nỉ mua cho chiếc xe đạp điện luôn. Bố mẹ đều đồng ý và dặn tôi phải đi sao cho an toàn.

Mọi chuyện coi như đã thành công. Ăn cơm xong tôi liền tới chơi với con Bò.

Từ lúc chuyển vào nhà mới tới giờ tôi đều thấy chú ta không vui, lúc nào cũng ủ rũ... không hoạt bát như xưa.

“Có khi nào là nhớ nhà cũ không?”

Tôi hỏi mẹ:

- Con Bò nhà mình hôm nay có bỏ bữa không mẹ?

- Không, chị Tâm trước khi về có nói cho ăn đủ bữa mà.

- Sao con thấy nó ỉu xìu không có sức sống thế này?

Mẹ thở dài.

- Mẹ cũng không biết, có khi nhốt ở nhà lâu quá nên đâm ra chán, lười... Hay con dắt nó đi dạo đi, gần đây có công viên đó...

“Ài da, chủ là tôi đây con lười mà... dắt đi dạo sao... ài... xờ!”

Tôi gãi gãi má.

Nhìn con Bò nằm ở trên đệm xoay mặt đi không buồn động đậy cái đuôi... càng ngày càng thấy giống tôi rồi.

Vì không để cả chủ và thú cưng chìm đắm, sa đọa trong “trụy lạc” này tôi đành hy sinh tấm thân nhắc cái mông đi dạo cùng nó.

...

Bước ra khỏi nhà nhìn đồng hồ là 7 giờ 15, mẹ nói đi bộ khoảng 10 phút sẽ đến công viên. Con Bò có vẻ rất sung sướng khi được ra ngoài vẫy đuôi liên tục.

“Bò à, hình tượng con chó hung hăng của mày đâu rồi... cái xác to vậy mà không có khí thế là sao...”

Mặc áo khoác trùm đầu, cầm trên tay bọc bánh snack, chai nước khoáng còn bị kéo bởi một con chó, trông tôi chẳng khác nào mấy bà già rảnh rỗi đi tập thể dục buổi tối cả. Khu này thuộc dạng an ninh cũng cao nên trên đường vắng vẻ một chút cũng không lo cướp.

Vốn định chọn đi ngoài đường quốc lộ đông người hơn nhưng con Bò của tôi cứ “tăng động” thế này tôi cũng không đảm bảo an toàn được cho nó.

Đi qua một khúc quẹo đập vào trước mắt tôi là một chiếc Lamborghini...

“Bà nó... tôi không phải đang mơ... là Lamborghini... là siêu xe đấy!”

Cuộc đời tôi dù chưa được ngồi siêu xe nhưng nhìn thì vẫn biết, càng là siêu xe thì càng thấp. Nhớ còn ngồi xe buýt đi học thấy một chiếc siêu xe đi song song tôi đã ngộ ra một chân lý.

“Người càng nghèo thì luôn phấn đấu để được cao, người càng giàu thì xu hướng càng xuống thấp... nhìn chiếc xe gần như chìm vào con đường mưa mà tôi xót biết bao nhiêu...”

Đang mãi mê chiêm ngưỡng thì nghe một tiếng thét.

Một cô gái từ trong hẻm chạy ra.

“Chắc... đi giày cao gót mà chạy không khác gì chạy đua việt dã... nền thể thao nước nhà là không thể thiếu cô rồi!”

Biết sắp có chuyện không hay xảy ra, tôi kéo con Bò đi hướng khác. Nhưng con Bò lại đứng yên bất động kéo mãi không đi, ánh mắt nó nhìn về con hẻm kia...

“Má... đừng nói mày nổi máu anh hùng nhá”

Làm nhanh hơn nghĩ, con Bò kéo tôi chạy thật nhanh về phía đó, vì bất ngờ nên không theo kịp tốc độ mà tôi đã bị té đập mặt. Sợi dây buông ra và con Bò vẫn tiếp tục chạy...

...

“Tại sao chứ... ông trời cứ muốn thử thách sức chịu đựng của con vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương Phụ: Câu Chuyện Nhỏ Của Quân Và Nhi

5 năm trước, trong căn nhà cũ kỹ.

Một người nằm co ro ở một góc.

“Tôi một quá...”

Vết máu trên trán kia vẫn còn chưa khô, đầu nặng nề, toàn thân mất hết cảm giác, lấy tay rút mảnh chai găm vào chân ra cũng không khiến tôi đau.

Ba tôi đã đi đâu mất, để lại tôi trong căn nhà này. Hôm nay ông lại say xỉn, mỗi lần như thế đều gọi tên tôi:

- Quân, mày tốt nhất là không nên sinh ra. Mẹ mày chỉ là con điểm thôi, mày chắc chắn không phải là con của tao!

- Quân... Quân... thằng khốn nạn, tại sao mày không giữ mẹ mày lại... hà... hà...!

- Quân... Quân...

Mỗi lần như thế ông đều dùng một thứ gì đó để ném tôi, khi không còn thứ gì ông sẽ lao đến đánh...

Có một lần ba tôi dùng một cây nhôm đánh vào chân tôi, cây ấy cong queo, nơi đó ở chân sưng lên vài ngày, mỗi lần sờ vào rất đau... nhưng tôi lại không biết làm gì. Lúc vết thương ấy nhạt dần thì trên chân đã có một vết sẹo lõm...

Mọi đau đớn ban đầu tôi đều cảm nhận rõ ràng... nhưng lâu dần đã trở nên chai lì.

“Tất cả là mọi chuyện là do tôi chẳng...”

Hằng ngày khi đến trường trên người tôi sẽ có thêm vết bầm mới, vết này chồng lên vết kia. Khi được hỏi tôi đều nói là do đánh nhau ở bên ngoài.

“Tôi rất sợ... sợ ba sẽ phải vào tù vì bạo lực gia đình... ông là người thân duy nhất của tôi”.

Bị lưu ban tới hai năm nhưng trường học vẫn chưa đuổi tôi.

Bạn bè chỉ cốt của tôi ngày càng xa lánh, mọi người đều xem tôi là giang hồ, là du côn...

Trong trường tôi được đặt biệt danh là “Quân chó điên”, dân anh chị lâu năm có thành tích đánh nhau và máu liều.

“Tôi không quan tâm”

Chuyện buồn cười là khi được xem là giang hồ thì giang hồ sẽ đến tìm tôi.

Bọn chúng đánh tôi.

Tôi sẽ đánh lại.

Tôi thắng vì tôi chịu đau giỏi.

Đánh qua đánh lại một hồi như thế tôi chính thức trở thành dân giang hồ.

Tôi tập hút thuốc.

Tập đua xe.

Thậm chí là chơi gái.

Tôi nghĩ rằng khi thành kẻ xấu tôi sẽ phải hận ba...

“Vi tôi là kẻ xấu mà!”

Nhưng thật kỳ lạ... đã từ lâu rồi tôi không còn hận ông ấy nữa.

.....

Trước đây tôi có một gia đình, chúng tôi đều sống được quê, nhà kiếm sống chỉ vừa đủ ăn.

Mẹ tôi là một giáo viên dạy nhạc, trên người bà lúc nào cũng phảng phất mùi hương gỗ. Mẹ tôi hát rất hay. Dáng người bà thon gầy, đầu đó nhìn thấy bóng dáng người có tâm hồn nghệ sĩ.

Bà yêu sự lãng mạn còn ba tôi là người sống thực tế.

Ông chỉ là một người làm nông chân lấm tay bùn, mọi chuyện nấu nướng trong nhà ông làm rất giỏi, tuy nhiên lại rất nóng tính.

Mỗi ngày một trận nhỏ, hai ba ngày cãi nhau một trận to, sau đó làm lành... cứ như thế lặp lại.

Tôi giữ ý nghĩ họ sẽ bên nhau như vậy mãi, cho đến một ngày...

Ba tôi kiếm được công việc trên thành phố, muốn cả nhà lên ở trên đó vì có điều kiện tốt hơn cho tôi học hành. Mẹ tôi thì không muốn rời khỏi quê hương, bà nói nơi này gắn bó đã nhiều năm...

Tôi làm mọi cách thuyết phục mẹ. Trong thâm tâm tôi thực sự muốn xem thành phố là như thế nào.

Và sự lựa chọn này là thứ giết chết gia đình tôi...

Thời gian ông làm việc nhiều gấp đôi vì phải trang trải cuộc sống gia đình. Mẹ tôi thì dạy nhạc trong một trung tâm.

Cuộc sống gia đình tôi vẫn tiếp diễn nhưng chủ đề cãi nhau của hai người họ là về tiền bạc.

Có một lần ba tôi đã đánh mẹ phải nhập viện...

Lý do thì nghe phong phanh người khác nói mẹ tôi đang cặp bồ với thầy hiệu trưởng nào đó...

Ba tôi đã rất tức giận, ông bỏ việc, suốt ngày chè chén, lúc điên lên thì đánh tôi, mẹ khuyên can cũng bị đánh theo...

Mấy ngày sau đó, mẹ tôi biến mất.

Lúc bà trở về thì đưa cho ba tôi một tờ giấy ly hôn và một số tiền... bà muốn tôi đi cùng với bà.

Tôi nhìn họ ngơ ngác.

Tôi ghét ba nhưng lại không muốn phải rời xa ai cả... tôi không đồng ý.

Sau đó mẹ tôi đi mất. Biến mất khỏi cuộc đời hai cha con tôi.

Mọi chuyện ai đúng ai sai với tôi không còn quan trọng nữa...

.....

Ba tôi ngày càng sa đọa, ông ấy không thể đánh tôi được nữa...

Ông ấy nghiện ma túy.

Tôi là kẻ xấu nhưng sẽ không cho phép mình vướng vào thứ đó. Đặc biệt là ba của tôi.

Tôi dùng vũ lực đưa ông vào trại cai nghiện, đây là lần đầu tiên tôi đánh ông.

Nhìn ông hằng ngày đau đớn mà tôi chỉ biết đứng nhìn...

Sau thời gian cai nghiện ấy, ba tôi càng ngày càng gầy, tóc rụng dần, sức khỏe yếu ớt...

“Tôi biết... tôi biết mình... sắp phải xa ông ấy rồi...”

Ngày đó cũng tới.

Gánh nặng, phiền muộn của tôi cũng theo đó mà bỏ đi...

Còn lại trước mặt tôi là một nắm mồ lạnh lẽo, ẩm ướt...

(còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương Phụ: Câu Chuyện Nhỏ Của Quân Và Nhi (Tt)

Một ngày đẹp trời kia, khi tôi đang nhấc thùng hàng cuối cùng lên xe tải. Một người phụ nữ đến gặp tôi.

Không ai khác chính là mẹ.

...

Tôi hẹn gặp bà ở một quán cà phê. Hai người chúng tôi ngồi đối diện nhau.

Tôi biết giữa chúng tôi đã có một khoảng cách từ lâu không thể hàn gắn.

“Bà ấy đã thay đổi ..”

Bề ngoài trở nên quý phái, sang trọng, tài xế đưa rước đến mọi nơi.

“Thời gian khiến mọi người thay đổi, để rồi mất đi sau đó có thứ khác thay vào...”

Tôi tự cười.

“Chính tôi cũng thay đổi mà...”

...

Tôi bây giờ đã khác không còn là chàng trai kia, bây giờ tôi là một người thanh niên, người có thể chịu trách nhiệm với cuộc sống mình. Một công nhân khuôn vác, tôi có công việc, có đồng nghiệp.

Mẹ tôi muốn tôi về sống chung với bà.

Tôi cười hỏi.

- Cho con một lý do.

Bà ấy nói.

- Hãy để mẹ bảo vệ sợi dây huyết thống này. Con là thứ dẫn vật mẹ bấy lâu nay, mẹ muốn là người chấm dứt điều này khi mẹ chết trước con...

- Vậy à! Khi nào thì con chuyển vào ở.

Khi tôi trả lời bà ấy cũng không quá ngạc nhiên. Bà nói:

- Ngày mai, chú Long sẽ đến dọn đồ và đón con.

- Vậy ngày mai gặp lại!

Tôi cầm nón lười trai đội lên đầu và đi khỏi đó.

...

Tôi không còn cái tuổi bông bột để phản ứng mạnh với những chuyện này. Bà ấy cho tôi thân xác, muốn bảo vệ thân xác này, tôi sẽ vâng lời giữ gìn nó cho đến lúc bà ấy già... rồi chết.

Nếu hỏi tôi có hận bà ấy không, tôi muốn nói rằng..

Không có tình cảm thì sẽ không hận.

Tôi đã xem bà là người lạ từ lúc tôi đồng ý ở lại với bà rồi.

Lần ấy tôi lựa chọn ba, mẹ bỏ đi.

Lần này tôi chọn mẹ, ba tôi cũng đã đi xa rồi...

Ba là người đặt xiềng xích ở trái tim tôi. Khi tôi tự do. Mẹ là người nắm giữ thân thể tôi.

...

Tôi đã tròn đạo hiếu với hai người đó.

...

Thời gian trôi qua...

Tôi chuyển vào gia đình đó đã được một tuần.

Bà nói chồng mới của bà có một đứa con gái riêng, thua tôi 6 tuổi, chỉ ở trong phòng rất ít tiếp xúc với mọi người.

Chồng bà là hiệu trưởng một nhạc viện, ông ta lúc nào cũng vui vẻ yêu đời, tự sáng tác các ca khúc lại hay hát.

Ông không phản đối việc mẹ đưa tôi vào sống chung và đối đãi tôi như một người khách. Ông ta giống mẹ chính là tâm hồn nghệ sĩ và yêu sự lãng mạn.

Mẹ tôi đã tìm được người thích hợp nhất với mình... không phải sao.

Tôi vẫn duy trì việc làm của mình, tôi còn một món nợ của ba để lại.

Tôi không cần mẹ giúp đỡ, đây là chuyện riêng của tôi và ba.

...

Ngày tháng trôi đi.

Tôi gặp cô bé ấy vào ngày chủ nhật, cả hai vợ chồng kia đều đi vắng hình như đi dự lễ gì đó.

Cô bé thập thò ngoài cửa phòng không chịu ra.

Tôi cũng không định quan tâm nên cầm chìa khoá đi ra ngoài.

Thấy tôi đi ra cửa cô bé kia thất thanh gọi, lẫn trong đó là tiếng nức nở.

- Anh ơi, anh ơi!

Tôi dừng lại và bước đến gần. Cửa phòng cô bé hé ra thêm một chút, gương mặt hiện ra sau cánh cửa, non nớt và xanh xao. Tôi hỏi:

- Có chuyện gì?

Cô bé nhìn tôi một lúc rồi trả lời. Khuôn mặt lấm tấm mồ hôi và nước mắt.

- Em... em đau quá!

- Đau ở đâu?

- Ở... ở đây.

Tay chỉ chỉ vào bụng.

- Vậy ăn gì bây bạ rồi!

Cô bé nhìn tôi khó hiểu. Tôi lặp lại.

- Ăn gì bây bạ rồi uống thuốc hay đi vệ sinh đi.

Tôi hồ hững trả lời.

- Em... em nghe không được, anh... anh nói lại được không?

- Uống thuốc vào là hết!

Lần này giọng gấp gáp.

- Em không nghe được, anh... viết giấy đi... đi.

Tôi bực bội, không muốn quan tâm nữa liền xoay người.

Cô bé kia bắt được tay tôi nên khi bước đi liền kéo cả cô bé ra ngoài.

- Anh... anh đừng đi... em đau lắm... mẹ em nói đau là phải nói ra không được giấu, giấu sẽ bị bệnh nặng...

- Nhưng tôi không phải là bác sĩ, tôi không biết.

- Đau... đau quá...

Cô bé khụy xuống. Có một chút lo lắng tôi ngồi xuống kiểm tra, nhìn thấy một vết đỏ trên sàn.

“Không phải là cái đó chứ...”

- Cô đang bị đó.

Lại khuôn mặt ngơ ngác đó.

- Cô bị điếc à?

Lần này thì trả lời rất nhanh.

- Dạ... em không nghe được...

Tôi ngớ ngàng.

“Thì ra là bị khiếm thính.”

Lúc sau tôi liền tìm một tờ giấy viết ra đưa cho cô bé coi.

“Cô có nguyệt sự?”

- Nguyệt sự là gì? - Cô bé hỏi.

“Cô không biết?” “

Lắc đầu.

“Cô biết dậy thì là gì không?”

Vẫn là lắc đầu.

Thờ dài...

Dù tôi là con trai nhưng những chuyện này tôi đều đã có kinh nghiệm. Cô bé này có lẽ là mới có lần đầu tiên, không có mẹ nói cho biết chuyện này...

Sắp xếp cho cô bé an tâm đợi trong nhà, tôi bước ra ngoài mua những đồ cần thiết.

Nhân viên bán hàng nhìn tôi cười hỏi ai có phước là bạn gái tôi vậy.

“Bạn gái sao... tôi giống một người mẹ thì đúng hơn.”

...

Sau ngày hôm đó cô bé trở nên rất thân thiết với tôi, bắt đầu đi ra khỏi phòng. Mỗi khi tôi làm về đều xuất hiện và chào tôi.

Cô bé trò chuyện nhiều hơn, luôn tìm đề tài để nói với tôi. Cô bé nói mình hồi 9 tuổi bị sốt động kinh nhẹ, học hành hay phản ứng đều chậm hơn người thường...

Cô bé luôn nhớ lời mẹ trước dặn, đau thì nói ra, bị thương thì dán băng cá nhân... thử nói cho cô bé hiểu thì cô bé nói không thể nhớ hết, tôi cũng chịu thua rồi.

Mẹ tôi muốn tôi học một trường đại học để kiếm được một công việc tốt hơn... tôi vâng lời đồng ý.

Nhưng cái khó là yêu cầu muốn vào trường đại học cần có bằng cấp ba, mẹ liền nhờ chồng bà đăng ký vào lớp 12 của một trường lớn để dễ dàng hơn.

Ngày tôi đi học cô bé cũng đòi đi học theo, ba cô ấy cũng đồng ý đăng ký một lớp đặc biệt về năng khiếu.

Bây giờ tôi mới biết cô ấy vẽ rất đẹp, phối màu độc đáo. Tranh của cô ấy vẽ có nhiều thể loại từ chân dung, phong cảnh cho đến trừu tượng. Lâu lâu còn nhờ tôi làm người mẫu, lúc tôi muốn xem thì cô bé lại giấu đi.

Hằng ngày chúng tôi đến trường và đi học về cùng nhau, giao tiếp càng ngày càng thuận lợi...

Chúng tôi cứ duy trì như thế cho đến khi gặp một biến cố giúp tôi nhận ra mình có tình cảm với em...

Ngày đó em muốn ăn vặt ở trong chợ, năn nỉ tôi dắt đi.

“Từ bao giờ mà tôi đã thân thiết với em như vậy, yêu cầu nào của em tôi cũng đồng ý...”

Khi nhận ra điều này tôi liền đẩy em ra, bắt em phải giữ khoảng cách với mình.

Em vâng lời.

Sau đó chuyện không hay xảy ra, bọn cho vay biết tôi ở đây đã đột nhập vào trường.

Họ không chế em trước vì sợ tôi sẽ đánh lại.

Tôi đứng yên cho họ đánh, một tên đã đạp mạnh vào chân khiến nó bị nứt xương.

Không dừng ở đó, bọn chúng còn muốn cưỡng bức em.

Tôi rất tức giận... không thể làm gì...

“Tôi thật vô dụng mà...”

...

Sau đó chúng tôi được cứu, là hai cô gái cùng trường...

Tôi khó chịu khi nói chuyện với hai người ấy.

Tôi thấy thật thất vọng về mình, tôi đã để liên lụy đến em.

Khi họ hỏi về em, nhận ra khiếm khuyết của em tôi đã rất bức bối.

Tôi không muốn em bị người ta khinh thường vì khiếm khuyết cơ thể, tôi nói em im lặng và đi về.

Em sợ tôi giận, vẫn giữ lời hứa cách xa tôi một đoạn...

...

Tôi phải băng bó chân trong một tháng. Trong thời gian đó tôi nhận ra rất nhiều điều, quan trọng nhất là...

“Tôi yêu em mất rồi...”

Tình cảm đến lúc nào tôi không hay, thời gian bên em tôi rất thoải mái, em đơn giản... đơn giản đến đáng yêu. Tôi hiểu em còn rõ hơn bản thân mình.

Tôi biết em cũng thích tôi, nhưng có lẽ đó là tình yêu với một người anh trai.

“Em vẫn chưa hiểu tình yêu là gì đâu...”

...

Đối diện với tình cảm này tôi chọn chạy trốn.

Tôi mượn mẹ một số tiền để trả hết nợ.

Sau đó là đi du học.

Quyết định đột ngột này cũng không làm em bối rối, em nói:

- Qua bên đó nhớ gọi điện có hình cho em nhé!

“Là gọi điện thoại qua video...”

- Anh biết rồi... anh sẽ chờ em lớn lên vậy!

Tạm biệt em

...

Nhật ký của Nhi.

Nhật ký thân yêu, hôm nay mình đã được gặp anh ấy... anh ấy sẽ ở nhà của mình... mình ngắm anh ấy hằng ngày mà anh ấy không biết, anh ấy thật ngốc...

...

Không hiểu sao hôm nay mình bị đau bụng, nhà không có ai, mình chỉ gọi anh ấy... lúc đầu không hiểu nhưng lúc sau anh ấy giúp mình, nhớ lúc anh cầm cái quần lót dán dán...

Ôi ngại quá...

...

Hôm nay mình kể cho anh ấy chuyện ngày xưa mình bị bệnh, chết... mà quên kể ngày xưa mình đã gặp anh khi về quê chơi rồi, tội nhỏ kia xấu lắm lấy đá chọi mình, anh ấy là anh hùng của mình đó.

Không hiểu sao anh ấy không nhớ mình nhỉ, mình bị bệnh nóng nóng cái đầu mà còn không quên anh mà... anh ấy bị ngốc nữa sao?

...

Mình giấu bức tranh vẽ anh ấy dưới gầm giường anh ấy sẽ không biết đâu... haha..

Tối mình lúi nó ra ngắm sẽ mơ giấc mơ đẹp...

...

Hôm nay mình đi học lại, lớp trước kia toàn chê mình bị điên... nhưng mình đọc được khẩu hình môi đó... tớ biết mấy cậu nói gì nha...

Đi học chung với anh thật vui, không ai chê mình cả...

...

Anh ấy bị người ta đánh vào chân, băng một cục thật to, mình còn vẽ ngôi sao lên đó khi anh ấy ngủ, lấp lánh nha...

À, chị hôm nay cứu mình rất giỏi... phải vẽ tặng chị một bức!

...

Anh ấy đi du học rồi, hơi buồn vì không gặp anh được nữa... tí nữa phải gọi điện thôi.

Qua bên đó chắc anh rất vui... tivi luôn nói du học sẽ mở ra con đường tương lai mới còn gì.

...

Nhật ký ơi mình buồn quá, khi nào anh ấy về đây... nhớ quá!

...

Nhớ quá...

...

Khi nào mình vui mình sẽ viết tiếp nhé...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...*!!! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cao Thủ Thật Sự Đến Ở Ấn 4

Con Bò vẫn cứ chạy đi...để lại tôi nằm chổng chơ trên đất...

Cảm giác sau khi té xuống là... hơi tê tê...

“Con chó này đáng đánh đòn mà... khi về nhà tôi sẽ nhất định đổi tên nó thành con Mèo và bắt nó kêu meo meo... chó mà còn phản chủ... làm mèo đi là vừa”

Ngồi dậy kiểm tra gương mặt, còn nguyên vẹn, trên môi chỉ hơi sưng một tí. Nếu như theo quán tính này thì tôi không đập mũi đập mồm thì cũng bị gãy vài cái răng.

Lúc ra khỏi nhà quên mang theo cái thẻ bảo hiểm nhưng tôi vẫn an toàn thể này chắc là do tôi may mắn rồi.

Đứng dậy phui phui áo quần chợt nhận ra thiếu thứ gì đó...

Nhìn nhìn xung quanh.

“Bà nó... bộ tóc già của tôi đang nằm ở đằng kia”.

Chạy tới lượm về, cầm trên tay thì nghe tiếng chó sủa ở con hẻm, có tiếng chửi mắng nữa.

“Con Bò nhà tôi lại gây chuyện rồi...”

Nhét nhét bộ tóc già vào trong áo ngực, kéo dây áo khoác lên tận cổ, trùm mũ lên đầu chuẩn bị cho chiến dịch “cướp chó”.

Tôi chạy nhanh hết cỡ, mang ý chí vừa chụp được em Bò nhà tôi là chạy thẳng luôn một mạch, dù nó có to có nặng đến mấy cũng phải bằng mọi cách vác về.

Tôi không phải thần thánh gì mà đi lo chuyện bao đồng, tôi chỉ muốn cướp lại tài sản của mình thôi.

“Đời không như phim”.

Khi tới nơi thì thấy con chó nhà mình đang đứng đối diện sủa inh ỏi với một đám tầm 7,8 người gì đó. Tôi căng thẳng núp vào góc tường chờ cơ hội. Hên là bọn kia đang chú ý con Bò nên không thấy tôi.

Bình ổn lại nhịp thở... Tôi quan sát.

“Bà nó... vỡ kế hoạch, con Bò hôm nay ăn nhiều chất béo hay sao mà năng lượng nhiều đến thế...sữa vừa nhiệt huyết vừa oai phong... chả bù cho hồi nãy”.

Đám người bên kia vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ con chó có khuôn mặt xệ đang lên con kia, không ai dám tiến lên có lẽ sợ bị cắn.

Hai bên mặt đối mặt với nhau, con Bò sau khi sủa chán chê liền gầm gừ trừng mắt.

- Tại sao tụi bây không làm gì con chó đi!
- Dạ, nhìn nó giống lên con đại lăm nên...
- Một lũ vô dụng, tao thanh lý thẳng này xong sẽ đến xử tụi mày!

Sau đó là một tràng đập đánh.

- Ba mày đuổi tao là ngon à... tao giết con của ông ta xem ông ta còn lên mặt cỡ nào!
- Ha ha... tao giết mày dễ như trở bàn tay, tao từng là xã hội đen... tao sẽ băm vằm mày ra từng khúc chôn ở từng nơi để ba mày phải đi kiếm...
- Không... không...

Có tiếng rên. Rồi tiếng cười the thé.

Tôi đứng ở bên ngoài nghe mà thấy rùng mình... Có ánh sáng kim loại phản chiếu ánh đèn đường lóe lên...

Phập...

Là tiếng dao đâm

A...a...

Tiếng khăn nhỏ... vang vọng.

Tôi sợ hãi, mò tay vào túi quần lau mồ hôi... chột...

Con Bò đang đứng yên vội lao lên cắn một người.

- A... con chó khốn nạn... tụi bây làm gì đi!

Một người đàn ông cầm một mảnh gỗ lớn phan mạnh vào con Bò...

Con Bò lăn ra phía ngoài, vừa lúc chạm vào tầm mắt của tôi...

Nó nằm im đó, đôi mắt đáng thương, nhìn tôi kêu hai tiếng... ăng ăng...

Tôi nổi giận thật rồi...

Thêm một người khác định lao ra muốn đánh tiếp con chó của tôi nhưng chưa kịp ra tay đã bị đá một phát ra xa.

Người ra tay không ai khác chính là tôi. Tôi điên rồi, gào lên.

- Mẹ kiếp, đánh chó phải nhìn mặt chủ, mấy người còn muốn giết chết nó có sợ cỡ nào tao cũng phải đánh!

Tôi lao vào bọn chúng, dùng hết các món nghề khi học võ, xài chiêu nào tôi cũng đều dứt khoát đánh vào chỗ hiểm của bọn chúng...

- Mẹ kiếp! Dù có bán máu hết tất cả tội bây cũng không đủ tiền đền lại con chó cho tao đâu, tao đánh chúng mày!

Bọn chúng vừa bất ngờ vừa không nhanh bằng tôi. Tôi bây giờ mới chân chính là cao thủ võ lâm.

Mọi đòn đánh tôi né được hết. Dường như phát huy được hết sức mạnh tên nào xông lên tôi đều đánh cho như từ...

Bốp...

Một cây gậy phang vào tay tôi. Cây gậy gãy làm đôi.

Không hề đau chút nào.

Vì tôi đã quá sơ suất mà bị người ta chơi xấu.

Tôi lao đến, dùng bàn chụp lấy khúc gỗ còn trên tay tên kia lại bóp nát...

Bọn chúng hoảng sợ...nhìn tôi như sinh vật ngoài hành tinh.

Một tràng đánh đấm liên tục...

...

Sau cùng tất cả bọn chúng đều nằm rạp dưới đất kẻ ôm đầu, kẻ ôm háng.

Tôi cầm điện thoại ra bấm bấm...

- Tao gọi công an hốt hết tội mày...

Khi vừa nghe xong kẻ thì lết, kẻ vịn tường đua nhau tháo chạy...

..

Thật ra thì tôi chỉ đang mở bản đồ tìm bệnh viện nào gần đây thôi. Tôi không có bị ngu để bị chúng nó trả thù sau này.

Nhanh chóng chạy đến xem xét vết thương của con Bò thì đã thấy nó đứng lên từ lúc nào... vừa thấy tôi là vẫy đuôi liên tục...

Tôi không tin vào mắt mình kiểm tra lại lần nữa thì không hề thấy vết thương nào...

“Bà nó da dày thịt béo có khác, nguyên cái lớp mỡ thôi đã đủ bá đạo rồi!”

Tôi hỏi nó:

- Bò à, mày thành tinh rồi sao, mày giỏi giả bộ vậy, sao mày lại tin tưởng tao vậy!

Nó đi vòng vòng quanh chân tôi đáng về lấy lòng.

Tôi vốn định hát bài “Không phải dạng vừa đâu” để khích lệ mình, nhìn thấy con chó như vậy tôi phải chế lại.

“Con chó tôi không phải dạng vừa đâu... vừa vừa đâu...”

Sờ mó trong túi thì cảm được tám thẻ bảo hiểm..

“Nó xuất hiện lúc nào vậy trời...”

Một dòng chữ nhỏ lóe sáng bên dưới tiêu đề.

BẢO HIỂM NHÂN THỌ HAI NĂM.

(Bao gồm cả thú cưng)

...

“Bò à, lần này là may mắn là vì có tao đó... cảm tạ trời đất...”

...

Sau khi yên tâm với con chó nhà mình tôi mới đi tới xem xét người bị thương bên kia.

“Đừng trách tôi, tôi đánh nhau vì con chó nhà mình, không phải người kia...”

Tôi gần thì nhận ra đó là một người con trai mặc vest, máu chảy ở một góc áo. Tôi mở ra xem.

Là vết thương bên hông chút nữa là gần bụng...

Tôi thử gọi người đó, nhưng không phản ứng, có lẽ bị ngất rồi.

Cầm điện thoại định gọi xe cứu thương hay taxi gì đó thì thấy trên màn hình bản đồ hiển thị tầm 100 mét có một bệnh viện.

Cũng gần đây...

Kéo tay của người này đặt lên vai... định đi thì bị trượt, đầu người kia rơi xuống cái bộp trên mặt đường..

Người này đang hôn mê bất tỉnh. Cách này loại..

Lột áo vest cột ngang hông để tránh vết máu dính vào người tôi. Xoay lưng kéo hai tay đặt trên vai cố đi..

Sức nặng của đàn ông khác phụ nữ... tôi mất đà ngã ra phía sau nằm đè lên người kia... cách này cũng loại.

Nhìn con Bò nhà tôi ánh mắt trông chờ... nó nhìn tôi ánh mắt đáng thương... cũng loại nốt.

Chỉ còn một cách, tôi nhấc bổng tên này lên bế kiểu công chúa.

Lực tay tôi rất mạnh nên bế rất dễ dàng..

Một tên con trai có đôi chân dài khi được tôi bế lọt thõm vào bên trong.. trông chẳng khác gì mẹ bế con... nhưng với điều kiện chiều cao tôi từ 160cm thành 2 mét.

Lấy chân khều khều sợi dây của con Bò, tôi vừa bế một người vừa dắt một con chó kéo nhau đi tới bệnh viện..

Tôi lại quên mất một điều quan trọng...

“Tóc của tôi đâu...”

...

“Xin ông trời hãy cho con làm người bình thường một ngày thôi... làm ơn đó”.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Vứt Bỏ Anh Là Điều Tuyệt Vời Nhất!

“Cố lên... chỉ còn vài bước nữa là tới nơi...”

Tôi thở hồng hộc.

Xoay lại nhìn con chó của mình đang còn mãi mê ngắm “gái” ở bên kia đường..

- Bò à, xin mày đó đừng kéo tao nữa... đừng nhìn con chó kia nữa... tao mới chính là thứ mày nên nhìn nè... đồ chó mất nết!

...

Có thể tả trạng thái của tôi lúc này.

Áo quần xốc xếch, khuôn mặt nhem nhuốc đầy mồ hôi khi phải trùm cái áo khoác và bê nguyên cái đồng này...hai tay ôm đàn ông, chân thì đang dẫm lên sợi xích chó...

Tóc tai thì không bù xù... vì tôi không có thời gian đội tóc giả...

Bệnh viện nằm ngoài đường quốc lộ nên lúc tôi đang đi có biết bao nhiêu người nhìn.

“Họ không phải nhìn mày đâu Bò, đừng ưỡng ngực làm gì...”

Họ chỉ trố tôi.

Tôi kêu gọi sự giúp đỡ của họ nhưng họ đều làm ngo, họ nhìn tôi như một đứa dở hơi, đứa điên hay thậm chí là kẻ giết người.

...

Có lẽ do vẻ bên ngoài của tôi hoặc do vết máu dính trên tay còn ôm theo một người nằm bất động..

Tôi lặp lại lời nhò vạ, họ tránh đi luôn.

“Các người sợ liên lụy sao... vô tâm quá sức, chỉ mới thấy tôi là đã tránh xa... buồn cười... xã hội đáng buồn cười...”

Nhịn lại nỗi ảm ức trong lòng, tôi tự cổ vũ chính mình.

“Tự thân vận động thì hơn... chỉ có mình mới giúp được mình”.

...

Mang cả người và chó vào bệnh viện tôi gào lên:

- Cấp cứu... cấp cứu!!!

Vẫn là những ánh mắt hoài nghi đó khi nhìn tôi. Tôi bức bối:

- Nhìn cái gì mà nhìn, có ngon thì lên đây giúp người khác đi!

- Bác sĩ đâu rồi, có người bị thương!

Một bà cô khuôn mặt trang điểm đậm, móng tay sơn đỏ chạy đến chỗ tôi quát:

- Làm gì mà ồn ào vậy, ở đây ai chẳng bị thương hay bị bệnh...hét lên là muốn cho ai coi, dất chó vào làm gì đây đâu phải sở thú!

- Người này bị dao đâm mất nhiều máu cần cấp cứu!

- Để tôi xem nào... hử... vết thương cũng không nghiêm trọng lắm đâu... ồn ào...

- Vậy thì chết người mới nghiêm trọng à!!!

Tôi hét lên.

- Con nhỏ dữ tợn, nói chuyện với ai vậy hả... mày là bác sĩ hay tao!

- Còn hồn nữa là cuốn xéo... mặc xác mày... con nhỏ lão toét.

Tôi muốn bộc phát. Tôi chửi một tràng:

- Bà có phải là bác sĩ không, nếu là bác sĩ thì phải cứu người chứ, bà không cứu thì thôi còn đứng đây chửi người khác!

- Người thân của bà bị thương bà có cuống lên giống tôi không hả... hả?

- Mày... mày...

- Lương y như từ mẫu là vậy sao, thái độ đối với bệnh nhân vậy à!

Tôi đe dọa.

- Nói cho bà biết người bị thương này không phải vừa đâu, nhà anh ta rất giàu anh ta mà biết nhất định sẽ kiện bà...

“Nguyên cái siêu xe thử hỏi có giàu không!”

“Nếu còn chưa sợ tôi kêu con Bò sữa khắp bệnh viện này cho xem...”

Có lẽ do sợ hoặc tôi gây sự chú ý hơi lớn nên bà ta bắt đầu nhượng bộ.

- Tôi lấy tờ giấy mà điền vào, tao đi gọi xe tới đây, hừ...

Bà ta lườm tôi.

- Nam không ra nam nữ không ra nữ, còn để đầu trọc!

Nói xong liền đi mất.

“Khốn nạn, còn muốn xỉa xối tôi... Mẹ nó lại còn thủ tục, giấy tờ rắc rối!”

Tôi để người con trai này dựa vào tường còn mình thì lấy tờ giấy và cầm cái ví của người này ra.

Vốn định tìm điện thoại gọi người thân cho người này nhưng lại không tìm thấy.

Lục ví thì cũng không có danh thiếp gì.

“Thật là xui xẻo mà...”

Mở ví ra lấy tờ giấy xem xem rồi điền vào.

Tên: Lưu Ngọc Thái.

“Thái... Cái tên hơi quen quen... nhà giàu...”

“Đây không phải là...”

Rầm rầm... âm thanh xe đẩy tới. Hai người mặc áo trắng nâng người đó lên và đẩy vào trong phòng cấp cứu.

Bà bác sĩ vừa nãy quay trở lại..

Mặc kệ tất cả, tôi liền kéo con Bò nhà mình rời khỏi bệnh viện. Vừa đi gấp vừa chạy thật xa.

“Ông trời... đã không cho con gặp trai đẹp thì thôi còn để con cứu kẻ thù làm gì...”

...

Tên vừa nãy chính là Lưu Ngọc Thái..

Là đồng bọn với Dương Hạ Vũ..

Là người giữ chặt nữ chính để cho những tên khốn kia cưỡng bức... sau đó liền cưỡng bức luôn...

Một kẻ khốn nạn trong khốn nạn...

Ờe...

Dù mọi chuyện chưa xảy ra nhưng nghĩ đến điều này khiến tôi mắc ói.

Tên nam chính bệnh hoạn, yêu mà để bạn của mình thay phiên nhau “làm thật” nữ chính...

“Kính tởm... kính tởm... quá kính tởm...”

Lột cái áo khoác có dính vết máu ném vào thùng rác. Chạy đi tìm cửa hàng quần áo nào gần nhất.

“Tôi muốn thay đồ gấp...”

Vừa đi vừa xoay đầu nhìn.

Ngỡ ngàng khi nhìn thấy con chó nhà mình đang ngậm trong mồm chiếc ví vừa nãy...

- Mày, mày... lấy nó lúc nào vậy... nhả ra... vứt đi!

Tôi cầm lấy và ném nó vào sọt rác.

- Đi thôi... Bò!

Đi được một đoạn thì quay trở lại, lấy chiếc ví kia lên, rút hai tờ tiền...ném cái ví lại sọt rác.

“ Bà nó, muốn mua quần áo mà quên mang tiền con mẹ nó rồi!”

...

Làm xong mọi chuyện về tới nhà đã gần 10 giờ đêm, cũng may đồ tôi mặc là đồ lúc trước mua ở chợ nên rất phổ biến, nếu là hàng hiệu thì tôi chết chắc rồi.

Kiểm tra chín chu từ đầu đến chân, chỉ trừ mái tóc già hơi rối còn lại ổn hết thì mới bước vào nhà.

Mẹ đang ngồi coi phim ở phòng khách thấy tôi về liền cười hiền hòa, dặn dò lần sau nên về sớm một chút.

...

Dắt con Bò vào phòng, làm vệ sinh tắm rửa thêm một lần xong thì kéo nó lên giường nằm chung. Vừa ôm nó vừa suy nghĩ về chuyện hôm nay...

Tôi đã từng nghĩ có thể nhờ bố mẹ giúp đỡ mình nhưng... những chuyện xảy ra sau này lại khiến tôi chùng bước, tôi muốn họ tránh được chuyện gì thì tránh...

Chôn mặt trong gối. Tôi thở dài.

“ Không muốn liên lụy họ... nhưng tôi không biết...”

“ Phải làm sao đây...”

...

“Mệt mỏi quá...!!!”

Chìm vào giấc ngủ...

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phong Trào Là Thứ Không Nên Bắt Chước

Reng reng... reng...

Bộp.

“Sáng sớm đi bắt cua đồng đi thả diều...”.

Tít.

“ Năm điều Bác Hồ dạy... yêu tổ quốc, yêu đồng bào, học tập tốt, lao động...”.

Tít...

- Mấy cái chuông báo thức chết tiệt!

Lấy tay kéo chăn ra khỏi đầu, sờ sờ mò cái đồng hồ đeo tay trên bàn cầm xuống.

Tôi đang căng con mắt nhìn xem mấy giờ.

Đã là năm giờ bốn mươi lăm phút.

Giờ học của tôi bắt đầu vào bảy giờ ba mươi.

Ngước mặt nhìn qua, cái cặp vẫn còn nguyên trên sàn. Tôi sàu sảo.

“Bài tập về nhà còn chưa làm, tên khốn mắc dịch hại bà về trễ!”

“Biết vậy hôm qua đánh vài phát cho hả dạ rồi trốn cũng được, tức quá mà!”

Tôi ưỡ ỏi đứng dậy chuẩn bị làm vệ sinh cá nhân, cuốn hết đồng chăn gối vào một chỗ, nhìn con Bò đang còn say giấc ở phía dưới sàn.

Tôi nhớ hình như hôm qua nó nằm trên giường với tôi mà. Mặc dù tương ngủ tôi không tốt nhưng mà không đến nỗi...

“Khoan đã... tôi qua mơ thấy mình bơi trên biển ôm chặt một cái phao...”

Chạy tới kêu con Bò thức dậy.

- Bò à, tao xin lỗi mày... mày đã chịu đựng quá nhiều rồi... tao làm vậy không phải trả thù vụ mày ngấm gái đâu!

Nó ngo ngác nhìn tôi, còn chưa tỉnh hẳn.

- Thôi mày ngủ tiếp đi, tao không làm phiền đâu... ha ha...

“Tội lỗi, tội lỗi... trời đánh tránh giấc ngủ”

Làm xong mọi thứ thì đã sáu giờ mười lăm. Tôi nhanh chóng chuẩn bị đến trường. Bài tập thì lên lớp làm hoặc mượn chép cũng được.

Ngày hôm qua mới là ngày đầu tiên tôi đi học mà đã xảy ra bao nhiêu vấn đề. Hy vọng hôm nay không gặp chuyện gì.

Bước xuống lầu thì tôi chợt nhận ra một điều...

Tôi dậy sớm như vậy là để trốn tên Phan Tuấn Kiệt.

Hình ảnh tương lai hôm qua nói lúc tôi đi ra cổng nhà thì gặp cậu ta. Tôi thử nhìn xuyên từ cửa sổ ra ngoài cổng... không có ai cả.

Tôi trầm nghĩ.

“Tôi đi sớm hơn 45 phút thì kiểu gì cũng không thể gặp được... Cậu ta không thể dậy sớm hơn tôi mà chạy tới đây được...”

Mang ý nghĩ này trong đầu, tôi chào mẹ đi tới trường. Mẹ hỏi:

- Con không ăn sáng sao?

- Dạ! Đến trường con ăn chung với bạn luôn, tụi con hẹn nhau rồi.

Càng ngày trình độ nói dối tôi càng tăng rồi.

- Vậy à, à mà bố con đặt mua xe cho con rồi, chiều nay họ sẽ giao tới.

- Con cảm ơn bố mẹ nhiều... mà bố chưa dậy hả mẹ?

- Ừm, bố thức khuya làm việc nên...

- Vậy mẹ nói cảm ơn bố dùm con nhé... hi.

- Chào mẹ con đi học!

...

Bước chân tôi tung tăng tung tăng.

“Ha ha vui quá...”

Đeo headphone lên tai, chọn chọn vài bài hát định bấm nút play thì nghe thấy tiếng xe bên kia đường...

Nhìn qua thì...

“Má! Những người này đúng là không thể suy nghĩ theo cách thông thường mà”

“Tên Tuấn Kiệt kia ấy vậy mà xuất hiện...”

Tên kia đang đi qua hướng này, không biết thấy tôi chưa.

“Phải làm gì đây, tôi đoán trước nội dung mà không đoán được diễn biến kết quả...”

...

“A! Có cách...”

Chạy...

Chạy nhanh...

Chạy thật nhanh...

Chạy hết tốc lực...

Tôi nghe thấy tiếng gọi phía sau.

- Bạn gì ơi... a...

- Thiên Tuyết, Thiên Tuyết... Hoa Thiên Tuyết!

Tôi giả lơ luôn.

Sau đó chúng tôi trình diễn một màn em chạy anh rượt...

Thêm một chút hiệu ứng màu hồng, một vài tiếng cười, tóc bay bay trong gió, cô gái quay mặt một góc 45 độ cười với chàng trai nói “Anh thử bắt được em không! “...

Phía dưới màn hình sẽ có tiêu đề chạy qua: “Thời thanh xuân của chúng ta đó...”

Thế là trở thành phim tình cảm lãng nhách trên tivi rồi.

...

Đó là trong phim, thực tế với sức khỏe trâu bò của tôi thì tên Kiệt không thể đuổi kịp, chúng tôi cứ duy trì tốc độ đó và đến trường chỉ trong 3 phút...

“Tôi muốn phá kỷ lục thế giới rồi...”

Chạy thêm một quãng rộng bằng sân banh thì sức khỏe có trâu cỡ nào tôi cũng phải dừng lại để thở...

Hộc hộc...

Bộp...

Một bàn tay đặt trên vai. Một giọng nói nặng nề vang lên.

- Cậu...cậu chạy... chạy nhanh quá...

“Má nó, tôi không nên xem thường sức khỏe của con trai, cậu ta còn nhanh hơn gián nữa”

Quay đầu lại, giả bộ lơ tai nghe ra.

- A... là cậu à... sao cậu đi sớm thế!

- Cậu đang nghe headphone à, hèn gì mình gọi không nghe thấy.

Cậu ta cúi đầu, dánh về tủ thân.

“Ồi... tôi có chút mùi lòng rồi... tôi bày trò mà...”

- Ừm, cậu...

Chợt có một cậu nam sinh đứng phía sau gọi:

- Ê, Tuấn Kiệt tớ đi trước nhé!

- Ừ, cảm ơn cậu...

Tôi cảm nín.

...

“Thảo nào cậu ta đuổi tới nhanh tới như vậy, thì ra là ngồi xe máy của người bạn...”

“Má... Khốn nạn, nãy giờ tôi chạy như một con rồ, mũi lòng xin vát hết tôi hận cậu...”

Tuấn Kiệt hỏi tiếp.

- Hồi nãy nhìn thấy cậu tớ không nhận ra luôn!

Tôi trừng mắt.

- Đổi style. Không được à!

Cậu ta gãi gãi đầu.

- Ờ... thì... tớ thấy nó khô...không...

“Thử nói không đẹp hay không hợp xem, tôi sẽ dùng lý do này mà trốn cậu...hừ...”

Có lẽ thấy đáng về đang bức mình của tôi nên cậu ta không nói tiếp mà lảng qua chuyện khác.

- Sao cậu chạy nhanh vậy?

- Tập thể dục buổi sáng.

Con gái mà giận thì cái gì cũng liều.

- Vậy à... cậu... cậu...

- Không nói thì tớ đi trước!

- Cậu đang giận chuyện gì à?

-Không có!

Cậu ta nhăn nhó.

- Sao cậu trả lời khó chịu vậy?

- Đang tới kỳ.

- Kỳ gì?

- Kỳ kinh nguyệt.

- A...

Cậu ta đỏ mặt.

“Chú em à... sao còn ngây thơ như vậy... Bà già là tôi đã tu thành Uruku rồi”.

- Con gái không nên nói chuyện này trước mặt con trai..

Cậu ta thì thầm.

- Không phải cậu hỏi tớ à?

- Thì... thì...

- Tổ đi đây!

Xoay người bước đi.

- Khoan...

Cậu ta kéo lại và nắm chặt tay tôi.

- Cái đồng hồ tổ tặng.. cậu không thích à.

“Cái đồng hồ... vậy cậu ta là người anh, tôi có cách rồi...”

- Tổ rất thích.

- Vậy à, tổ vui lắm. Nhưng tại sao lại không đeo...

...

Một khoảng im lặng.

- Cậu... có phải đang tránh mặt mình không?

- Không có...

“Chết mẹ, cậu ta xưng mình như vậy là vào chuyện chính rồi”.

- Cậu đừng nói dối mình nữa... cậu chuyển nhà cũng không thông báo cho mình, mình tìm cậu cả ngày đều không thấy, điện thoại cũng không được...

- Ngay cả ánh mắt cậu nhìn mình cũng vậy... xa lạ... hờ hững..

Bàn tay đang cầm tay tôi thật nóng.

Người ta nói khi con người gặp phải cảm xúc mạnh cơ thể sẽ nóng lên... giống như lúc này sao...

...

Xoay đầu lại nhìn vào mắt cậu ta, quả nhiên đã đỏ lên...

Tôi nói:

- Ngày hôm đó cậu đã nói câu ấy... Cậu không nhớ sao?

- Vậy... mình đã nói gì?

“Xem ra là người em không kể lại cho người anh việc hôm đó rồi...”

Thật là.

- Trong phòng y tế, cậu đã nói...cậu thích... thích mình...

- Mình rất vui vì điều đó... mình cũng thích cậu.

Cậu ta ngạc nhiên. Ánh mắt tôi xoáy sâu vào cậu ta, khẳng định:

- Nhưng mà đó không phải tình yêu, mình thích cậu vì cậu là người bạn thân nhất từ lúc còn nhỏ...

- Mình không muốn tình bạn của chúng ta mất đi... tình yêu của mình với cậu chưa hề xuất hiện và cậu biết rằng thứ này không thể miễn cưỡng..

- Mình biết cậu sẽ rất buồn, mình bắt buộc phải tránh cậu... mình sợ cậu tổn thương.. muốn cậu dần quên đi chuyện này và sau đó chúng ta sẽ lại là bạn...

...

Thật bất ngờ là cậu ta nhìn tôi cười... cười thật tươi...

- Mẹ cậu cũng từng nói với mình điều này, bây giờ cậu nhắc lại y đúc lời mẹ như vậy...

- Ha ha... vui đúng không...

Lần này nụ cười còn khó coi hơn khóc...

- Mẹ cậu muốn mình cố gắng từ từ từng bước, nhưng không ngờ mình đã nhảy cóc, bỏ qua một bước rồi...haha...

“Mẹ tôi đã nói gì với cậu ta sao...”

- Cậu...cậu... Tuấn Kiệt.

- Không sao cả, Thiên Tuyết cậu đừng quá quan tâm... mình chỉ hơi sốc khi bị cậu từ chối thôi...

- Mình nghĩ chúng ta cần thời gian... mà không... mình mới là người cần nhất!

- Mình sẽ ổn... thật đó... sẽ nhanh thôi...

...

“Rất tiếc về tất cả chuyện này... nhưng tôi đang nắm giữ sự chọn lựa của Hoa Thiên Tuyết cho nên kết quả như vậy tôi sẽ không bao giờ thay đổi được... cậu vẫn chỉ là nam phụ...”

...

- Mình có việc nên về lớp trước đây!

- Chào cậu Tuấn Kiệt...

Bàn tay kia chưa chịu nói lòng ra, tôi dứt khoát giựt về và bước đi...

Gió thổi qua, nhưng tóc tôi cột rồi nên không bay được...

Ánh nắng buổi sớm len qua hàng cây tạo thành những chiếc bóng mờ nhạt.

Sau lưng cậu trai ấy vẫn còn đứng, tôi không còn nhìn thấy biểu cảm của cậu ta nữa...

Chỉ là vô tình bàn tay tôi dính một giọt nước... giọt nước rơi xuống... biến mất.

Tôi cũng không quay đầu nhìn lại.

“Ông trời, hệ thống gì đó... có phải đưa tôi đến đây để làm việc này không... nhưng mà trước mắt tôi đã ngược đãi tâm hồn của một người rồi... tôi có bị trả giá không..”

Để chứng minh luận điểm trên chưa đi được 10 bước tôi đã vấp phải cái gờ ở bậc thang mà té rồi...

Hình tượng của tôi..

“Bà nó... không bao giờ vừa đi vừa suy nghĩ bậy bạ nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chạy Trời Không Khỏi Nắng! 4

Khi tôi bước vào lớp thì chẳng có ai ở trong cả...

Đưa mắt nhìn quanh sân trường cũng chỉ thấy lác đác mấy người...

“Bài tập của tôi còn phải nhờ các cậu mà...”

...

“Thôi thì ngồi đợi thêm 5 hay 10 phút nữa chắc sẽ có học sinh tới thôi...”

...

30 phút sau.

“Tôi sai rồi, đây không phải là trường học bình thường, bọn chúng không giống dân học trâu bò như ở trường tôi trước kia...”

Tôi cứ nghĩ học sinh ở lớp ngoan thì sẽ đi học sớm một chút rồi sau đó mở bài ra ôn tập chứ, giờ phải tự lực cánh sinh thôi.

“Bọn nhà giàu có khác không sớm không muộn... đi học thì đúng giờ.”

Lấy bài ra xem, là bài tập toán.

Tôi cố gắng nặn óc nhớ lại tất cả công thức rồi tìm hết mọi cách để giải nhưng mà...

“Tôi biết nó mà nó không biết tôi... Bài này vượt qua phạm vi hiểu biết rồi...”

Đang xoa mặt, vỗ vỗ, lên google tìm kiếm thì nghe có tiếng người đi tới.

- Giờ mới làm bài về nhà à?

Ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Nghiêm tổng quản.

- Hi, Nghiêm thái... A Nghiêm lớp trưởng.

- Ủ.

- Cậu đi sớm hen... Cậu làm bài chưa?

- Rồi!

- Vậy cho tớ mượn dò đáp án đi nhé!

Tôi trưng ra khuôn mặt lấy lòng vậy mà cậu ta nhìn tôi cười đều.

- Đừng giả bộ nữa, bài tập cậu còn chưa làm câu nào bây giờ mượn vở tôi chép chứ gì, bày đặt lý sự.

“Bà nó, chưa gì đã bị vạch mặt rồi”.

- Thì tại vì hôm qua mình bận nên không làm bài kịp, với lại cậu cũng làm xong rồi cho tớ chép một tí có mất gì đâu, vậy nha!

- Không!

Tôi năn nỉ.

- Đi mà, cho tớ mượn đi... Một phút thôi, trả lại liền!

- Một phút cậu thì viết được gì?

- Thì cậu cứ cho mượn một phút là được.

“Tôi chụp hình bài tập của cậu ta còn chưa đầy một phút nữa...”

- Vậy nha! Cho tớ mượn đi!

Cậu ta kiên quyết.

- Không!

Vừa nói vừa hất mặt.

Tôi bực rồi nha.

- Không cho thì thôi cậu còn tỏ thái độ khinh thường tôi làm gì!

- Thì sao? Cậu không làm bài hỏi mượn tôi, cho hay không là quyền của tôi!

“Má... Còn dám lờm tôi kìa”

- Hôm nay Nghiêm tổng quản ăn phải cúrt chó à!

Cậu ta trợn mắt nhìn tôi. Tôi trợn mắt lại.

“Đang đấu xem mắt ai to hơn à...”

- Cậu... Mới là người ăn đó...

- Nói chuyện bần quá, tôi... tôi mặc kệ!

Nói xong quay mặt đi luôn không thèm nhìn tôi nữa.

- Nè!

Tôi tiếp tục gây:

- Cậu nghĩ mình là thái giám, là hoàng tộc thật sao mà dùng từ “sạch sẽ”...

Cậu ta gục mặt lên bàn giả chết.

- Này... Nói gì đi chứ...

“Khốn, giận rồi... Trờì ạ!”

Biết không còn hy vọng gì với tên Nghiêm nữa nên tôi chuyển sang đập bàn đập ghế, than ngán thờ dài:

- Đoàn quân Việt Nam đi... Chung lòng cứu quốc...

- Cô dạy em bài thể dục buổi sáng..

- Nguyệt ơi... Nguyệt à sao hôm nay cậu đi học trễ vậy... Í a í à.

Lấy bút gỗ phách cộp cộp.

- Cậu có thôi đi không hả?!!

“Má... Giật mình! Không ngờ cậu ta phản ứng mạnh vậy!”

- A hi hi... Cậu cứ làm việc của mình đi, tớ đang hát cho bạn Nguyệt nghe mà.

- Bạn Nguyệt... Hừ... Bạn của cậu giờ này cũng chưa đi học đâu.

- Hả! Tại sao?

Tôi thắc mắc, linh cảm có chuyện không ổn.

Cậu ta nói tiếp:

- Hừ... Hôm nay học vào lúc 8 giờ 30.

- Cái gì?

- Cậu không nghe thông báo ngày hôm qua à.

- Thông báo gì?

- Họp giáo viên toàn trường, học sinh đi học trễ hơn một tiếng.

“Má... Sao lại thế này”.

- Thế... Sao cậu đi sớm vậy?

- Tôi ngày nào chả đi sớm!

- Hôm qua đi trễ còn gì!

“Tôi giận... Muốn tìm người xa...”

- Vì tối hôm đó tôi còn phải làm bảng điểm nộp cho cô nên dậy trễ.

- Cũng là đi trễ, bày đặt lý sự.

“Có qua có lại nhé... Ha ha”.

- Cậu... Hừ!

...

Ơt... Éo... Éo...

Tôi muốn chui xuống đất rồi... Quê quá đi mất.

Cậu ta nhìn tôi cười to.

- Cậu đánh trống hay quá... Ha ha kết hợp với bài quốc ca vừa này thì quá tuyệt còn gì!

Tôi lại muốn chửi tục nữa rồi, tôi xấu hổ đứng dậy bỏ đi ra ngoài. Tên Nghiêm gọi với theo.

- Tôi có dư ổ bánh mì, có ăn không?

Cậu ta lại định mua chuộc tôi rồi. Nhưng mà...

- Ăn... ăn chứ, đưa đây!

“Của ngon trước mặt ngu gì không ăn, da mặt tôi dày lắm... Từ đây đi ra cổng một chết đi được... Còn nhà ăn chỉ bán đồ sáng cho học sinh có thể kí túc xá thôi”

Chạy vào chụp lấy ổ mì tôi ngồi gác chân lên đùi ăn ngon lành.

“Thế giới tươi đẹp lắm sao...”

- Con gái con đũa, mặc váy, ăn thì bỏ chân xuống, tôi là con trai đó!

- Không phải, từ lâu tôi đã coi cậu là chị em tốt rồi, Nghiêm tổng quản!

Chóp chóp, nheo mắt phóng điện.

Cậu ta không thèm quan tâm.

“Thật là... Phí quá... Dễ gì tôi đưa ánh mắt này ra, cậu không biết tận hưởng rồi”.

- Nói cho cô biết hôm nay không cần phải làm bài tập, thầy không kiểm tra đâu.

Tôi bỏ chân xuống nhìn thẳng vào đôi mắt cậu ta:

- Thật không???

- Thật! Tôi học với thầy một năm rồi nên rất rõ.

- Really?

- Yes.

“Ôi... Tôi yêu cậu chết mất... Ha ha...”

Nhanh chóng ném hết sách vở vào trong cặp, tôi vô tư tận hưởng bữa sáng.

- Hồi này cậu nói chuyện gì với Phan Tuấn Kiệt à...

Đang nhai ổ mì tôi quay sang nhìn.

- Cậu nói gì, nói to lên nào lí nhí vậy ai nghe!

- Tôi... Tôi nói... Mà thôi quên đi...

- Cậu bị dờ người à?

Tiếp tục nhai ổ mì cho đến hết thì những hình ảnh mới lùa vào đầu...

“ Là hình ảnh tương lai, nhưng mà...”

- Nay, này... Hoa Thiên Tuyết.

Có một bàn tay quơ qua quơ lại trước mặt tôi. Tôi chột hoàn hồn.

- Có... Có chuyện gì...

- Sao cậu như người mất hồn vậy?

- Không... Không sao... Cậu hỏi gì hỏi đi?

- À... Cậu mang theo cái túi to như vậy làm gì... Chiếm hết ngăn bàn rồi.

- À... Xin lỗi, tớ đi ra ngoài chút.

Nhanh chóng chạy nhanh tới cầu thang tôi ngồi xuống, úp mắt vô đầu gối... Khóc thầm..

Gió thổi qua, trong lòng tôi lạnh biết bao. Hình ảnh vừa nãy hiện lên rõ ràng..

“ Mẹ kiếp... Dương Hạ Vũ kia...”

“Về rồi...”

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chạy Trời Không Khỏi Nắng! (Tt)

Đang ngồi ôm đầu, sầu nào suy nghĩ tìm cách thì có người đập vào vai.

- Thiên Tuyết, sao cậu ngồi ở đây vậy?

Ngẩng mặt lên... thì ra là Nguyệt.

- À tớ... Đi học sớm quá nên ra đây ngồi chờ mấy bạn.

- Ôi... Cậu chờ ở đây làm gì, buổi sáng ít người đi lắm, lớp mình cũng vậy.

- Sao vậy?

- Ôi... Cái túi đó toàn đi thang máy.

- Lâu 1 mà đi thang máy làm gì?

- Không biết... Tớ nghĩ chắc là để chứng tỏ gì đó hoặc do lười.

“Đúng một đám dờ hơi... Lười gì đến mức chạy nhảy không vác được cái mông leo cầu thang một đoạn...”

- Thôi tụi mình vào lớp đi.

- Ừm!

Đứng dậy bước đi thì Nguyệt lắt tay phúi phúi phía sau.

- Cậu ngồi bị dơ hết váy rồi...

- A... Cảm ơn cậu.

- Trời ạ, có gì đâu mà cảm ơn dữ vậy. Bạn bè mà.

- Ủ, tui mình là bạn mà... Hi hi.

Quãng hết mọi thứ qua một bên, trước mắt tôi phải hưởng thụ quãng thời gian yên bình này đã.

...

Sau khi chúng tôi vào lớp thì có một đội ngũ học sinh ở hướng đối diện đi vào theo.

Lớp tôi nằm gần cầu thang bộ, thang máy thì ở tít bên kia. Muốn đi tới lớp bằng thang máy phải đi bộ qua bên kia, lên thang máy rồi đi qua hành lang dài mới tới lớp...

“Đúng là một đám rảnh mà...”

Không vào chỗ của mình ngay tôi qua chỗ Nguyệt ngồi tám một chút. Nhìn trên bàn Nguyệt thì thấy chi chít những vết xước. Tôi hỏi:

- Sao bàn của cậu bị tróc hết rồi vậy.

- À... Là do vẽ lên bàn đó mà!

Nhìn kỹ lại, có vài nét.

- Ai vẽ? Là cậu à? Sao tớ thấy giống như chữ viết hơn.

- À... Thì.

Tôi huých huých vai Nguyệt.

- Không phải là cậu chép tài liệu lên bàn chứ, ngày xưa tớ cũng hay làm lắm!

Nguyệt nhìn tôi cười.

- Cậu nghĩ đi đâu vậy, tớ mà là người lười học vậy sao.

- Cậu thì càng không thể, phải không?

Tôi chột dạ.

- À... Ủ.

“Sao có cảm giác như đang nói móc vậy... Mấy người học giỏi đâu hiểu nổi lòng mấy đứa lười học như tôi đâu”.

Nguyệt nhéo nhéo hông tôi, thì thầm.

- Tớ biết là cậu nói đùa, nhưng mà tui con gái lớp này ghê gớm lắm, mấy chuyện này không nên nói trước mặt bọn nó, bọn đó mà nghe rồi lại thêm bớt chuyện vào là một...

- Đặc biệt là tui nó ghét cậu nữa, nhớ nhé!

Tôi thì thầm lại.

- Ủ... Ủ... Không ngờ là bọn họ “chơi ngầm” vậy?

- Cậu không biết thôi chứ ở trong đây ganh đua nhau là chuyện bình thường, đặc biệt là phân chia vào lớp nào.

“Không ngờ trường lớn còn như vậy... Đúng là không nơi đâu không có...”

- Nhưng mà tại sao lại có việc tranh nhau phân chia vào lớp. Không phải dựa vào học lực và thi cử sao?

- Chính xác là như vậy, nếu cậu học càng giỏi và nhà có điều kiện hơn thì sẽ được xếp vào lớp tốt như cậu từng vào lớp A đó.

- Ô... Phải nha!

- Nhưng vấn đề là cậu có giữ được thành tích không. Có nhiều người muốn vào được lớp tốt nên ráng chăm chỉ học hành, nếu tự tin có thể đăng kí thi vào lớp cao hơn, tất nhiên bài kiểm tra rất khó. Sau đó nếu đậu Ban Giám Hiệu sẽ tiến hành xét thành tích và chọn lọc một người thay thế trong lớp kia có thành tích thấp hơn chuyển qua.

- Nếu như người kia cũng thành tích tốt không kém thì sao?

- Vậy giữa hai người sẽ làm bài kiểm tra môn mà mình giỏi nhất. Ai điểm cao hơn thì được chọn.

- Giả sử cả hai người bằng điểm nhau.

- Thì thi môn yếu nhất, nhưng mà những trường hợp này hiếm lắm.

- Vậy à!

- Ừm, tên lớp trưởng lớp mình cũng nằm trong diện đó đó...

- Ô...

Đưa tai lại gần nghe, trong lòng phần khích nhìn qua tên kia vẫn đang mãi mê viết gì đó.

- Nhanh kể tớ nghe đi...

“Tôi mà có được điểm yếu của Nghiêm thái giám thì bài tập sau này khỏi phải lo rồi... Ha ha...”

Reng... Reng... Reng

“Trời ạ, sao đúng lúc vậy”

Nguyệt đẩy đẩy vai tôi:

- Giờ vào lớp rồi, cậu về chỗ đi ra chơi tớ kể cho nghe.

- Ừm...

Trong lòng tôi đang tiếc hùi hụi, dễ gì có cơ hội.

“Ôi...”

Thở dài quay về chỗ. Cậu ta ngược nhìn tôi thật lâu, mày cũng nhúu lại...

“Không lẽ cậu ta nghe thấy gì sao... Nhưng mà chúng tôi nói nhỏ lắm mà!”.

Đang mãi mê nghĩ ngợi thì thầy giáo vào, cả thầy Sơn nữa.

Chỉ lo chú ý nhìn giáo viên vào lớp mà tôi quên đứng dậy chào. Hoàng hôn định đứng dậy thì có ai đánh mạnh vào lưng...

Bốp...

“Tiếng kêu mới vang vọng làm sao...”

Quay sang nhìn bên trái. Tay vẫn còn đưa lên.

“Là do tên Nghiêm đánh...”

“Mặc dù không đau nhưng mà...”

Quay sang nhìn hướng khác...

Cả lớp đang trợn con mắt nhìn tôi.

“Khốn nạn... Nghiêm thái giám khốn nạn... Cậu không phải là con người mà”.

Quay đầu lại trung ra nỗi oán hận với tên kia thì thấy cậu ta vẫn còn ngơ ngác nhìn vào tay, ánh mắt như muốn nói “không thể tin được”...

“Bà nó... người đưa ra ánh mắt đó phải là tôi đấy... Cứ phải làm tôi bị chú ý là sao hả???”

...

Không ai nói gì.

Cả lớp vẫn duy trì bầu không khí im lặng tuyệt đối này thật lâu... Thật lâu...

...

Không thể chịu đựng được nữa, tôi bất đắc dĩ phải hô luôn khẩu hiệu chào thầy dùm tên lớp trường luôn.

“Cậu nợ tôi... nợ tôi Nghiêm thái giám”.

Sau đó cả lớp lục tục chào thầy và ngồi xuống. Hai thầy trên bục giảng cũng đã về vị trí..

“Thế giới lại hoà bình...”

Riêng tên Nghiêm kia khi ngồi xuống thì mặt đã đỏ bừng, tai và cổ cũng đỏ nữa.

“Tôi không xấu hổ thì cậu xấu hổ làm gì hả?”

Ồn định xong một lúc thì thầy Sơn đi tới gọi.

- Nghiêm, Nghiêm... Nghiêm

Cậu ta không nghe thấy thầy gọi. Tôi gọi nhỏ:

- Ê, thầy gọi... Ê.

Vẫn cứ như người đang mơ.

Tôi lấy chân đạp một phát mạnh.

- A...a! Chuyện gì?

- Thầy gọi!

Cậu ta nhìn qua bất ngờ khi thấy thầy đứng cạnh tôi cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi.

- Xin... Xin lỗi thầy, thầy gọi em có việc gì ạ?

Có lẽ ông thầy cũng thấy hơi ngại nên gãi gãi đầu nói:

- Cũng không có gì đâu, chỉ là... Lần sau em gọi thôi được rồi đừng nên đánh bạn như vậy, người ta lại là con gái nữa...

Cậu ta lại cúi đầu.

- Dạ... Em nhớ rồi ạ! Cảm ơn thầy!

Dặn dò xong thì ông thầy đi qua bên kia. Tôi nhìn cậu ta cười hả hê.

“Thầy giáo tôi đòi công bằng cho tôi kia... Ha ha...”

Chưa cười được bao lâu tôi đã gặp phải tình cảnh khốn khó rồi.

Thầy giáo muốn sửa bài tập về nhà hôm qua nên cho học sinh 5 phút chuẩn bị..

“Má, tên Nghiêm ấy vậy mà lừa tôi... Má...”

Tôi thì chưa làm nên hy vọng là thầy gọi đứa khác... Nhưng mà...

Thầy gọi Hoa Thiên Tuyết...

“Thế giới của tôi lại nổi bão rồi...”

Quay sang cầu một cái thật mạnh vào tay cậu ta.

- Cô làm cái gì vậy???

- Không phải cậu nói thầy không kiểm tra à!

- Tôi nói không kiểm tra vở nhưng lên bảng làm bài thì vẫn có...

- Má! Sao cậu không nói sớm!!!

Trùng mắt.

- Cô có hỏi đâu!!!

- Cậu... Cậu hại chết tôi rồi...

“Lúc này tôi mà mượn vở Nguyệt chép bài cho có là được rồi, tin tưởng gì tên khốn này... giờ thì bị ăn hành...”

Tôi muốn khóc quá, tôi muốn xiu cho rồi... Đúng là...

“Chạy trời không khỏi nắng mà...”

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ép Dầu Ép Mỡ... Ai Nỡ Ép Tôi!

Người ta thường nói khi con người bị rơi vào ức chế sẽ sản sinh ra 1 hormone catecholamine, tác động mạnh mẽ đến hệ thống thần kinh.

Tôi là minh chứng của việc này.. khi bị như thế máu liều sẽ gia tăng.

Để không để thầy phải chờ đợi lâu tôi hiện ngang lên bảng làm bài.

Tất nhiên là tôi đã có chuẩn bị. Khi Nghiêm thái giám đã làm “tổn thương sâu sắc” lòng tin của tôi với cậu ta. Tôi đã dứt khoát xem cậu ta là kẻ thù...

Mà kẻ thù thì phải bị trả giá... Tôi giựt ngay cuốn vở bài tập trong sự ngỡ ngàng của Nghiêm.

Cậu ta đưa tay chụp lại nhưng không kịp, tôi đã vọt luôn lên bảng rồi. Bây giờ cậu ta không thể đánh tôi được... Vừa nãy thầy Sơn có dặn dò rồi.

“Điều này cũng vừa vặn trả thù việc cậu ta làm tôi bê mặt đó... Một mũi tên trúng hai đích... Ha ha sáng khoái...”

Nhanh chóng chép hết bài tập trong vở lên bảng rồi suy nghĩ:

“Nếu bây giờ cậu ta mà tố cáo thì dám chắc là sau tiết học tôi sẽ dằn cậu ta một trận. Khốn tôi muốn làm giang hồ rồi...”

Có lẽ cậu ta sợ hoặc muốn chuộc lỗi nên từ đầu đến cuối đều im lặng.

“May quá...”

Tiết học trải qua êm đềm khi thầy giáo không gọi ai lên bảng nữa.

Sau đó là giờ ra chơi...

Vừa chào tạm biệt giáo viên xong tôi bay nhanh đến chỗ Nguyệt ngồi. Tên Nghiêm kia cũng đã đi ra ngoài nên tôi không lo.

- Trời ạ, cậu cứ từ từ thôi làm như ăn cướp vậy?

Tôi thật sự rất háo hức tìm hiểu chuyện này mà.

- Ôi mặc kệ... Cậu kẻ liên đi!

Không thể chịu được cơn điên của tôi Nguyệt liền kể:

- Rồi, rồi...

...

Câu chuyện này có thể tóm tắt như sau: Tên Nghiêm và tên Quân kia đều là cán bộ lớp, học hành thi giỏi như nhau. Hai người này đều muốn thi vào lớp A. Đầu trải qua kỳ thi kia, nhưng vì lớp A là lớp đặc biệt nên việc được chuyển hay không rất khó khi có tới hai người. Nhà trường tiếp tục kỳ thi môn học yếu nhất cho để quyết định ai được nhận vào.

Kết quả không ngờ là bằng điểm nhau, nhà trường muốn tìm cách khác nhưng đột xuất có người muốn chuyển lớp nên giao luôn cho người đó quyết định...

“Vâng, không ai khác chính là tôi...”

Ngày hôm đó bố tôi có đưa danh sách hai người nhưng lúc đó tôi cũng không để ý lắm nên chọn đại một người... Không ngờ lại dẫn đến kết quả hôm nay.

“Hèn gì cậu ta ghét tôi như vậy... Giờ là hết hy vọng quay cóp bài cậu ta rồi...”

- Đúng rồi Thiên Tuyết tớ quên hỏi điều này?

Tôi ngạc nhiên.

- Điều gì, cậu hỏi đi!

- Ừm... Tại sao cậu chuyển lớp vậy?

“Trốn nam chính, đỡ bị hiếp chứ sao...”

Nhưng tôi không thể nói điều này ra được cậu ta sẽ nghĩ tôi bị thần kinh mất.

- À thì tớ cảm thấy gò bó nhiều, không được tự do như các lớp còn lại...

- Ừ cũng đúng... lớp đó cứ như bị cô lập với toàn trường vậy, toàn chỉ tham gia mọi hoạt động trong lớp...

- Ừm... Nên tớ cảm thấy chán.

- À mà cậu học trong lớp đó thành tích như thế nào đứng top mấy?

“Trời ạ... Sao toàn hỏi chuyện tôi không biết thế này...”

- À thì... Cũng bình thường thôi, không có gì đặc biệt đâu.

- Nhưng mà...

- À cậu chưa nói cho tớ biết tại sao cậu viết trên bàn mà.

Tôi phải giả bộ lảng sang việc khác hỏi nữa chắc chết.

- À.... Thì...

Khi nói đến đây cô bạn có vẻ trầm ngâm, suy nghĩ thật lâu mới nói ra.

- Là viết thư.

- Hà? Thư gì? Với ai?

- Mối tình đầu của tớ.

“Chà bù với tôi chẳng có thằng nào vất vai...”

- Kể tớ nghe được không?

- Thôi... Để lần sau đi.

Tôi cảm giác tâm trạng của Nguyệt không được vui, nói chuyện đều đều đôi mắt nhìn xa xăm... Tôi nghĩ nên để cậu ấy một mình thì hơn.

- Vậy thôi... Hi... Tớ về chỗ đây, trưa đi ăn chung nhé hôm nay tớ mời.

- Cảm ơn cậu.

- Không sao, không sao...

Vừa mới đứng lên thì có một cảm giác mãnh liệt cuộn trào dưới bụng.

“Móa... Tôi muốn đi vệ sinh, này giờ không để ý thì ra tôi đã nhịn tiểu lâu như vậy”.

- À, tớ đi vệ sinh cậu có muốn đi chung không? Cậu không mắc à? Rặn chắc là ra... Ồ...

Đây chỉ là câu nói lịch sự thôi tôi không phải muốn ép người ta đi với mình, chỉ là buột miệng nói ra bởi thói quen ngày xưa cùng nhóm bạn “vô liêm sỉ”...

“Thói quen nói bậy đúng là không dễ bỏ mà...”

- À... Cậu đi một mình đi nhé bây giờ thì chưa nên...

- Ủ. Tớ đi trước đây.

Nói xong chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh. Vừa ngồi xuống thì nghe tiếng giày xào xạc bên ngoài kèm giọng nói của một đám con gái...

- Tao thấy nó trốn trong này...

- Tụi mày cứ làm đi... Lo gì con nhỏ kia như thỏ đế sẽ không móc đầu...

“Ai da... Giờ này ai còn đi móc nữa trời, đi thừa mới đúng”

Một vài tiếng dậm chân bên ngoài...

Lộp bộp

Két két...

Rồi tiếng đẩy va chạm của đồ kim loại dưới sàn nhà...

Lắng nghe thêm một chút có tiếng thút thít khóc ở phòng bên...

Vừa thấy có thứ gì màu xanh ở phía trên cửa thì...

Ào... Ào... Ào...

Là tiếng nước từ trên đổ xuống.

...

Nước ở tầng dưới thoát ra, nước ở tầng trên ập xuống..

- Con mẹ khôn kiếp đưa nào đổ nước lên người bà vậy hả!!!

Tôi chửi thật to.

Bên ngoài ồn ào giống như đang chạy giặc.

- Hình như sai rồi... Chạy mau tụi mày...

- Chạy đi!

Bộp bộp bộp...

- Đứng lại hết cho bà!

- Đứng lại!

- Mấy con chó đứng lại!

...

Tiếng vang vọng còn mãi trong nhà vệ sinh.

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương Phụ: Câu Chuyện Nhỏ Về Mối Tình Đầu

Hôm nay đã là ngày nhập học thứ hai, việc thi cử của tôi khá tốt nên được phân vào lớp B.

Tôi rất hài lòng với kết quả này nhưng bố mẹ tôi thì lại không như vậy. Họ rất thất vọng, họ muốn tôi phải vào được lớp A.

Bố tôi là viên chức nhà nước làm trong bộ giáo dục. Mẹ tôi là chủ một tiệm vàng, tôi còn một đứa em trai kém mình 3 tuổi.

Bố tôi là người học cao nên rất coi trọng sĩ diện, ông muốn con cái của mình phải đạt được điều ông mong muốn từ học hành cho đến danh vọng.

Mẹ tôi là người kinh doanh nên ngoài việc coi tiệm ra, thời gian còn lại chính là tám chuyện: con cái của tôi giỏi giang cỡ nào, con tôi thì chưa bằng nhà người ta ra sao...

Tôi biết họ luôn muốn điều tốt nhất cho mình nên đã phấn đấu các năm đều trở thành học sinh giỏi toàn diện.

Mỗi khi về nhà ông bà họ hàng hai bên, bố mẹ tôi luôn lấy tôi làm niềm tự hào, thậm chí là khoe khoang..

Khi được người khác khen tôi cảm thấy rất vui, nhưng khi những lời đó cứ lặp đi lặp lại mãi khiến tôi nhàm chán và buồn cười..

Tôi đã từng nghĩ : “ Mình đạt được tất cả điều này chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của bố mẹ thôi sao...”

Sự kỳ vọng này làm tôi cảm thấy mệt mỏi dần. Đỉnh điểm của việc này chính là kỳ thi vào trường cấp 3 tốt nhất thành phố. Kỳ thi này tập trung rất nhiều học sinh ở khắp mọi nơi, điều kiện dự thi là phải học giỏi và gia đình có điều kiện.

Tôi đều đạt được, nhưng..

Tôi chắc chắn không phải người giỏi nhất... Còn có những người còn có thành tích tốt hơn tôi rất nhiều.

Làm bài kiểm tra với hết khả năng nên tôi không hối hận với kết quả, mặc dù chỉ thua kém người khác 1 vài điểm để vào lớp A.

Bố mẹ khi biết được tôi vào lớp B đã tức giận mà mắng tôi.

Tôi cố gắng giải thích. Bố mẹ cố chấp cho rằng tôi chưa thực sự cố gắng vào kỳ thi.

Họ không còn tin tưởng vào tôi nên chuyển sang đặt hy vọng vào đứa em trai.

...

Đôi lúc muốn chính mình tự hỏi bố mẹ rằng:

“ Con muốn làm mọi việc theo ý mình một lần... Liệu có được không?”

Không ai trả lời câu hỏi này. Cũng không có ai hỏi nó.

...

Kỳ lạ là khi bố mẹ chọn đứa em thì tôi được tự do... Theo đúng nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Tôi muốn cắt tóc, họ không phản đối cũng không cho ý kiến.

Tôi muốn mua xe để tự mình đi học hằng ngày không cần đưa đón, bố mẹ không nói gì chỉ đưa tiền.

Liệu điều này là tốt hay xấu...

...

Nằm dài trên bàn chờ đợi hết thời gian giải lao, cầm cây bút ngoáy ngoáy trên bàn viết chữ vài chữ phản ánh tâm trạng của mình:

“Chán quá”

“Thèm ăn đồ chua”

Kỳ lạ là ngày hôm sau có một dòng chữ hồi âm.

“Chán thật, tiết học gì đâu mà dài quá”

“Thích ăn đồ ngọt”

Đọc dòng ấy tôi tự nhiên thấy vui trong lòng, viết tiếp vào đó:

“Bản này là của Nguyệt. Cầm viết”

Ngày hôm sau có dòng chữ mới.

“Bản này là của Minh. Cầm Nguyệt viết”

Ấy vậy là một nam sinh. Nhìn dòng chữ hồi âm tôi phải bật cười.

Vì trường phải xây dãy học mới nên một nửa lớp học buổi sáng nửa còn lại buổi chiều. Cùng thuộc ban B nhưng lại học hai buổi khác nhau.

Tôi tiếp tục viết câu trả lời gửi cho tên Minh kia và cứ như thế...

Lúc đầu là đòi quyền sở hữu mặt bàn.

Sau đó là mấy chuyện trên trời dưới đất, thời tiết ra sao, thích ăn cái gì.

Đôi khi là vài mẩu truyện cười ngắn, câu thơ câu đố...

Cũng có vài ngày không thấy cậu trai kia hồi âm có lẽ là vắng hay nghỉ bệnh.

Tôi có chút hụt hẫng.

Mấy ngày sau đó lại xuất hiện vài câu xin lỗi nói chuyện thế này thế kia...

Thật lòng tôi có chút háo hức và vui mừng.

Có lúc sợ giáo viên phát hiện viết lên bàn nên đi học lúc nào cũng bày ra nhiều sách vở, đồ dùng để che. Có lúc hết chỗ viết phải viết lên ghế, viết giấy để lại kẹp ở thanh sắt dưới bàn.

Qua nhiều lần trò chuyện tôi được biết cậu ta có nhiều điểm giống mình. Được hy vọng sau này sẽ thành người tuyệt vời thế nào... Bố mẹ nghĩ cậu ta ra sao...

Tôi nghĩ lúc đầu viết ra chỉ là giải trí nhưng dần dần trò chuyện lại sinh ra cảm giác gần gũi hay đồng cảm..

Cho đến một ngày cậu ta hẹn gặp mặt nhau.

Tôi đồng ý.

Việc gặp mặt này cũng đơn giản như biết bao nhiêu người, tôi không phải hotgirl cậu ta cũng không phải hotboy. Gặp nhau trò chuyện bình thường không hề ngại ngùng như tưởng tượng..

Biết cách liên lạc, chúng tôi hẹn gặp nhau nhiều hơn, hiểu nhau nhiều hơn...

Cậu ta rất thích cosplay rủ tôi tham gia. Mỗi lần đi fes là cos thành những nhân vật khác nhau. Cậu ta có nguyên một tủ đồ với nhiều nhân vật giấu ở nhà bạn..

Mỗi lần như thế tôi cảm thấy rất vui, được hóa thân thành người mới tính cách mới khiến tôi háo hức...

Một ngày nọ cậu ta đề nghị cos về một bộ phim mà cậu ta yêu thích có tên “Hotaru no Hikari”. Tôi và cậu ấy đều mặc đồ lễ hội truyền thống của Nhật, cậu ta còn có thêm một cái mặt nạ.

Có rất nhiều người chụp hình... Bất chợt cậu ta hôn lên trán tôi. Tôi ngạc nhiên, cậu ta cười nói để giống phim thôi...

...

Vài ngày sau nữa không còn hồi âm.

Không còn tin nhắn, cuộc gọi gặp mặt.

Cậu ta dường như biến mất...

Cảm giác đau đau nhói nhói trong người xuất hiện. Tôi viết chữ thật to thật đậm trên bàn, đè lên cả những chữ cũ nữa...

Tôi viết.

“Tớ thích cậu”

Nhưng...

Không có ai hồi âm.

Vài tuần...

Vài tháng sau cũng vậy.

Nghe phong phanh là gia đình cậu ta di cư sang Mỹ.

...

Công trình chỉ còn vài tháng hoàn thành, lấy giấy nhám chà lên mặt bàn kia, tôi buồn bã, không muốn ai nhìn thấy nó...

Chữ viết kia đã khắc sâu vào bàn, dù đã chà xát mờ đi nhưng vẫn còn dấu vết...

Dấu vết mãi trong lòng..

...

Buồn cười là khi xây phòng mới trang thiết bị của lớp vẫn giữ nguyên.

Tôi vẫn sử dụng cái bàn này...

Hằng ngày đối diện với nó.

Nếu được...

Tôi muốn nói với cậu ấy rằng:

“Minh à, tớ đã xem bộ phim ấy rồi... Sau nụ hôn ấy... Chính là một kết thúc buồn phải không?”

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đừng Bao Giờ Tin Vào Phim Ảnh!

Xin nói qua về tôi một chút trước khi xuất hiện ở đây.

Tên tôi theo giấy chứng minh thư là Nguyễn Thị Lâm, cái tên không thể bình thường hơn với một đứa con gái.

Và tôi thì thật quá tầm thường...

Đáng lẽ ra tôi phải có cái tên hay hơn nữa chứ không phải là một chữ “thị” cho con gái, một chữ “văn” cho con trai.

Ban đầu tên tôi định đặt là Nguyễn Văn Nhật Lâm. Nhưng bởi vì thiên thời, địa lợi, nhân hoà mà phải lưu lạc đến mức đó...

Thiên thời...

Nói ra phải kể đến ngày mẹ tôi có bầu, gia đình lúc ấy sống với bà nội. Bà là người khó tính và còn rất tin vào thầy bói. Bà không cho phép mẹ tôi được siêu âm vì thầy nói sẽ mang đến họa lớn, thầy cũng nói rằng đứa bé này là con trai. Mẹ tôi là người rất vâng lời nên không dám làm trái ý bà nội, mẹ tôi nghĩ con nào cũng là con đều thương hết...

Và thế là tôi sống trong bụng mẹ mà không xác định được giới tính.

Địa lợi...

Ngày mẹ tôi sinh, bà nội đã xin thầy cho tôi một cái tên, nhưng đó lại là cái tên của con trai. Khi bà được biết mẹ tôi sinh ra là một bé gái đã rất ngạc nhiên, nhưng dù vậy bà vẫn khẳng khái giữ cái tên Lâm đó.

Nhân hòa...

Việc này cũng không kéo dài bao lâu khi tôi được đăng ký giấy khai sinh. Khi bà viết cái tên ấy vào giấy ba tôi đã lên đổi nó, bỏ vào đó một chữ “Thị”, sửa tên lót thành “Phượng”.

“Ít nhất tên tôi cũng còn đẹp chán...”

Nhưng số tôi không may, lúc nhập tài liệu ai đó đã quên đánh tên lót vào...

Tôi nghĩ cuộc đời mình từ ban đầu đã đầy sóng gió rồi...

...

Quay trở lại với lúc tôi chui vào đây.

Sau khi bị một đám con gái cho một xô nước vào người tôi đã nghĩ rằng:

“Nữ chính như tôi đúng là có một không hai”.

Thông thường trong phim ảnh, truyện, tiểu thuyết khi nữ chính được ban cho “bàn tay vàng” sẽ có nhiệm vụ hành hạ hết đàn nam nữ chính phụ trong đây trước sau đó mới có cái kết Happy ending.

Tất nhiên với điều kiện: nữ chính thông minh, nam chính tâm thần và nữ phụ bảnh bèo.

...

Đó là tưởng tượng, với một người như tôi làm nữ chính thì chưa xơ mủi được gì đã bị người ta cho ăn hành rồi.

Tôi thật vô dụng mà...

Đang phải chật vật trong nhà vệ sinh tìm cách lau khô thế nào thì có tiếng gõ nhẹ nhẹ kế bên.

Cộp cộp...

- Bạn gì ơi, có... Có sao không?

“Là giọng thút thít vừa nãy...”.

- À, tôi không sao nhưng nhờ bạn được không?

- Được... Bạn ra ngoài đi.

- Ừm.

Sau khi bước ra ngoài thì trước mặt có một cô bạn đang cúi đầu cầm một túi khăn giấy đưa cho tôi.

- Ồm.. Cảm ơn.

Cô bạn ngẩng đầu rồi ngạc nhiên la lên.

- Cậu là... là Hoa Thiên Tuyết!

- Cậu biết tôi à?

“Không lẽ tôi nổi tiếng vậy sao...”

Một chút bối rối trong mắt cô bạn.

- Ờ... Ờ thì cũng là lời đồn thôi nên...

Tôi thật sự chán với mấy việc này lắm rồi nên nói qua chuyện khác.

- Vừa nãy những người kia tìm cậu à?

Tôi nhún mạnh.

- Ừ...

- Cậu biết tại nó không?

- Biết... Nhưng mà...

- Sao?

- Nếu có vụ bắt nạt trong trường thì người bắt nạt sẽ bị đuổi đó!

- Đuổi thì tốt chứ sao, để bọn họ bắt nạt suốt sao được.

- Nhưng mà...

- Lại nhưng mà?

Đôi mắt cô bạn đỏ hoe.

“Trời ạ... Sắp khóc rồi sao... Tôi chịu oan mà còn chưa khóc mà”.

- Người bắt nạt là chị họ của mình... Mình không muốn, nếu chị bị đuổi gia đình bên đó sẽ nói ba mẹ mình mất!

- Nói ba mẹ cậu? Có chuyện gì à?

Hình như có điều gì không ổn.

- Mình... Mình không phải con ruột của họ nên họ sẽ đánh mình.

- Ba mẹ ruột cậu đâu?

“Chết... Hỏi câu vô duyên quá”

- Mình không biết... Mình chỉ được nhận nuôi... Thôi.

- Vậy... Vậy à. Xin lỗi.

“Hèn gì cô bạn lo lắng nhiều đến vậy, bị người ta làm như vậy mà còn phải nhịn nhục... Thật là...”

- Thôi được rồi, tớ sẽ không nói gì đâu. Cậu giúp tớ điều này là được.

- Ừm... Cảm ơn cậu. Cậu cần gì nói đi mình sẽ làm.

- Vậy nhờ cậu đến lớp 11B1, gọi một người tên Nguyệt lấy túi đồ trong cặp tớ đến đây.

Cô bạn cười thật tươi.

- Ừ mình đi liền. Cậu chờ một chút nhé.

Nói xong thì chạy đi thật nhanh.

“Ôi... Ông trời toàn bắt tôi chịu đau khổ không à! Sáng hôm qua biết hôm nay sẽ bị ướn nên chuẩn bị đồ sẵn nhưng không ngờ... Khi vào nhà vệ sinh thì bị...”

“Tại sao hệ thống cho tôi nhiều năng lực nhưng toàn thứ nửa vời thế này... Tôi phải sống làm sao đây hả???”.

Chương 35: Mỗi Lời Nói Đầu Có Nghệ Thuật

Lúc Nguyệt tới gặp tôi đã là 5 phút sau.

Khuôn mặt cậu ấy ngỡ ngàng và đầy tức giận.

- Đứa nào làm vậy?

- À, vô ý thôi!

- Vô ý gì chứ đây rõ ràng là cố ý, nói tớ nghe đứa nào?

- Tớ không biết, kệ đi...

- Nhưng mà...

Reng... Reng...

- Chuông vào lớp rồi chuyện đó tính sau đi!

Đưa tay kéo lấy cái túi trên tay Nguyệt nhìn mặt cậu ta vẫn đang nhăn nhó.

- Cậu thay đồ nhanh đi tụi mình gặp cô chủ nhiệm báo cáo, hôm qua đã cho qua rồi lần này là không được!

“Hôm qua tôi bị thương nhưng chỉ nói là bị tai nạn vô ý thôi... Lần này bị vậy ngay cả Nguyệt cũng nghi ngờ...”

- Thật sự là tớ không biết, tụi kia là muốn đội nước đũa khác nhưng nghĩ là ở phòng này nên...

Nguyệt nhìn tôi nghi hoặc.

- Đứa khác? Cậu nói là con bé gọi mình tới à?

- Ủ, đúng rồi!

Lần này thì nói chuyện gắt gỏng hơn.

- Sao con đó không nói với mình cậu bị người ta đội nước thay cho nó!

- Thì... chắc cậu ta sợ.

- Sợ gì chứ, nói xong thì bỏ đi luôn, ít nhất phải xem cậu như thế nào rồi xin lỗi chứ, người gì đâu kỳ vậy!

- Ủa, cậu ta không nói gì à?

- Nói mới lạ, kiểu băng quơ chổi bay chổi biến như sợ ai biết vậy, rõ ràng chuyện này liên quan tới nó mà!

“Cô bạn vừa nãy thật kỳ lạ...”

- Thôi để tớ thay đồ xong rồi vô lớp, chuông reo rồi còn chuyện gì trưa nói tiếp nha!

Nguyệt nhìn tôi dịu giọng lại.

- Ủ, cậu thay nhanh đi coi chừng bị cầm!

- Ừm... hi!

Tặng Nguyệt nụ cười thật tươi.

“Dù không biết cô bạn kia có ý gì nhưng trước mắt ông trời đã ban cho một người bạn biết lo lắng tức giận vì tôi là được rồi...”

...

Sau khi trở về lớp thì đã bị trễ 5 phút, may mắn là cô giáo chủ nhiệm không có ở đây còn cô dạy Sinh cũng hiền nên không bắt bẻ gì nhiều.

Nhưng mà Nghiêm tổng quản lại không như vậy. Cậu ta vẫn tiếp tục soi mói.

- Ê, cậu bị điên hay sao mà gọi đầu giờ ra chơi vậy!

- Gọi cái đầu cậu!

“Tóc già tôi bị ướt nên không thể thay được”.

- Mà thôi... Kệ, không liên quan tới cậu, trời nóng xả nước cho mát không được à?

Cậu ta phản bác.

- Mát cái đầu cậu!

“Lại bắt đầu gây chuyện rồi...”

Tôi nheo mắt cười mỉm.

- Nói nghe nè Nghiêm tổng!

Khuôn mặt cậu ta ngây ngốc vì không ngờ tôi thay đổi thái độ nhanh như vậy. Cậu ta ấp úng nói:

- Nói... Nói gì? Sao nhìn cái mặt gian quá vậy!

Tôi cười khẩy.

- Gian gì mà gian, tôi đây muốn kể cho cậu một bí mật!

- Bí mật gì? Mà thôi tôi không nghe, có quyền không nghe!

- Cái này liên quan đến cuộc sống của cậu đó, không nghe chịu thiệt đừng hỏi tôi!

Cậu ta có vẻ lưỡng lự rồi ngộ ra điều gì cười khiêu khích nhìn tôi.

- Hừ, có chuyện gì mà ảnh hưởng đến tôi, cậu nói nghe xem nào!

- Được, nhưng cậu phải hứa đừng đánh tôi nhé!

- Cậu chồm ngang vờ của tôi chép bài mà còn chưa bị đánh thì lo gì chuyện này chứ!

“Vừa nhắc tới là thấy bực liền...”

- Thế ai vừa cho tôi một chưởng trong lớp rõ to vậy hả! Ở đó mà không đánh!

Cậu ta bối rối.

- Thì... Thì tôi chỉ muốn nhắc cậu thôi ai ngờ...Mà thôi, cậu nói gì nói luôn đi vòng vo nãy giờ!

“Khốn, mém nữa là quên luôn chuyện đó...”

Tôi ngồi sát gần cậu ta một chút, trịnh trọng nói:

- Thật ra tôi xả nước trên đầu là có nguyên nhân... Cậu biết không?

- Biết... Biết gì?

Giọng cậu ta run run.

- Vì đầu tôi... Có cháy!

- Hả?

Cậu ta bất ngờ la lên. Cô giáo nhắc nhở.

- Có chuyện gì vậy? Nghiêm!

Cậu ta đứng lên.

- Dạ... Dạ không có gì đâu cô!

- Thôi, ngồi xuống đi lần sau chú ý hơn!

- Dạ...

“Đáng đời... Ha ha...”

Chưa hết tôi tiếp tục oanh tạc cậu ta, xấp lại gần nói tiếp.

- Không chỉ có vậy, nhà tôi có nuôi chó lâu lâu xuất hiện vài con ve chó mập mạp là chuyện bình thường!

- Cái gì?

Lại la lên.

- Chuyện gì nữa vậy Nghiêm?

Lần này giọng cô cao lên chứa đựng sự bức bối.

- Dạ... Dạ thưa cô em chỉ... Em chỉ thắc mắc... Thắc mắc...

- Em...em xin lỗi cô ạ... Mong cô bỏ qua...

Giọng cậu ta run rẩy như đang bị mắc lỗi gì rất nặng.

“Ha ha...”

- Ngồi xuống đi!

Cô giáo có vẻ thấy tội nghiệp nên tha cho cậu ta lần nữa.

Nghiêm tổng ngồi xuống mặt đỏ bừng, ánh mắt hùng hục nhìn tôi như kẻ thù giết cha.

“Còn nhìn nữa tôi sẽ tiếp tục đó...”

- Nè! Nghiêm tổng!

Hôm nay có lẽ vì bị người khác “hành hạ” tinh thần với thể xác nhiều quá nên tôi đặc biệt thù dai dẫn đến hận đời... Tất nhiên đối tượng hứng chịu tất cả là Tổng quản thái giám.

- Đừng nói nữa! Tôi nhất định không tin và nghe đâu!!!

“Ôi... Xù lông nhím bảo vệ kia...”

Lần này tôi đành dùng tuyệt chiêu.

- Cậu không nghe cũng không sao, chỉ cần nhìn là được!

Tôi mở một cuốn vở và chỉ vào một chỗ kia cho cậu ta xem.

- Cái gì vậy?

- Cậu nhìn mà không thấy à? Vì tôi ngứa đầu nên gãi gãi, ai dè ra một con ve rồi giết nó ở đây nè!

Cậu ta không tin thử tới nhìn lại gần có một vết đỏ đỏ cùng cái xác màu đen nát bầy ở kề bên rồi...

- Á! Tôm quá...tôm!!!

Giật mình lùi nhanh ra đằng sau, tay vô ý làm rớt đồ dùng học tập.

Leng keng... Keng...

Rồi đập mạnh lưng vào tường.

Bùm... Rầm...

“Âm thanh mới vang vọng làm sao...”

- Nghiêm! Nếu không thích học môn này thì anh bước ra ngoài cho tôi!

- Dạ... Dạ... Thưa cô...

- Quá tam ba bận, anh bước ngay cho tôi!!!

Cô giáo dù có hiền tới đâu thì khi tức giận đều trở thành cộp cái. Kết quả là bạn Nghiêm đã bị tổng cổ ra ngoài như thế đó.

“Ha ha...”

Xin lỗi vì đã lợi dụng xác một con kiến và vết tương cà buổi sáng để dựng hiện trường giả này khiến bạn ấy sốc nặng, nhưng mà...

“Nhờ nó mà tôi thích đóng vai ác làm sao... Bà nó sáng khoái không gì bằng ha ha ha...”

...

Nhưng chưa được bao lâu thì:

- Chị kia, chỗ mình không ngồi, ngồi sát qua chỗ bạn kia để nói chuyện riêng đúng không! Tội chị to không kém đâu!

- Ồ...

- Chị cũng bước ngay ra ngoài cho tôi!

“Má! Mãi cười nên quên nhích về chỗ cũ lần này đã bị dính chuông con mẹ nó rồi!”

...

Người ta nói: “Giáo viên có lớn tuổi đến đâu cũng sẽ có một ngày gọi học trò của mình là anh chị”.

Người ta còn nói: “Gieo nhân nào gặt quả nấy”...

...

“Hu hu tôi sai rồi, tôi chắc chắn không thích hợp đóng vai ác... Cho tôi xin rút lại lời trên được không!”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nghệ Thuật Là Do Con Người Tạo Ra

Khi học sinh bị mời đi ra ngoài... Là như thế nào?

Là bị đuổi.

Là bị ghi vào sổ đầu bài.

Là mất tiết học, nội dung bài ngày hôm đó.

Là chuẩn bị tinh thần chép phạt, chịu tội, có nguy cơ bị cô giáo cho vào sổ đen, thậm chí là bị “đi” sau này...

Ở đây sẽ xuất hiện hai vấn đề cần phải giải quyết.

Một, năn nỉ cô giáo cho vào lớp, nếu không được sẽ đợi cô giáo nguôi giận trong vòng thời gian một tiết hoặc cuối tiết nói vài câu xin lỗi, tha tội cho vào...

“Nói trắng ra là cam chịu sau đó trở thành con ngoan trò giỏi của thầy cô...”

Hai, tức giận bỏ đi khi nào sang môn khác rồi mới vào lớp, cách mặt cô giáo cách mặt bạn bè, cúp luôn hai tiết đi chơi, vi phạm nội quy, vân vân và mây mây...

“Điện hình của học sinh cá biệt không biết sợ trời sợ đất, coi thầy cô bằng vung, thích chơi trội, cóc cần đời...”

Nhưng nếu..

Người bị đuổi đều là cán bộ chủ chốt của lớp?

Là lớp trưởng và lớp phó?

Với cùng một lý do?

Bao gồm một nam, một nữ?

...

Từ vấn đề trên suy ra nhiều “phiên bản” mới.

Phiên bản phim tình cảm học trò ngọt ngào:

Người con trai cầm lấy tay người con gái kéo đi và nói: “Em ơi, ông trời muốn cho chúng mình khoảng thời gian được ở riêng với nhau, chúng mình hãy đi hẹn hò nào!”

Cô gái bẽn lễn, thích gần chết mà còn giả bộ: “Ôi, em không biết đâu... Ừ ừ... Trốn học là sai đó...”

Anh chàng khẳng định: “Không sao đâu, thầy cô chỉ là nhân vật quần chúng, không phải là lý do chia cắt đôi ta... Em đừng lo đi với anh nào!”

...

Phiên bản phim thân tượng:

Nam chính: “Em ăn cái này đi, ngon lắm.. Sau đó tụi mình đi xem phim nhé!”

Nữ chính: “Ừm, tí nữa anh hứa phải mua kem cho em nhé! A áo thun đôi nè, đẹp quá... Í trời mưa rồi!”

Nam chính cởi áo khoác ra trùm lên đầu nữ chính dịu dàng nói: “Che lên kéo ướt, em mà bệnh là anh rất đau lòng.”

Nữ chính nhăn mặt chun mũi, thật ra thì cái áo đầy mồ hôi còn có mùi rất thối, nhưng vẫn cố gắng nói: “Em không sao đâu, anh cứ xem em là con nít hoài à... Ừ ừ...”

Nam chính nheo mắt, hôn trộm lên má. Nữ chính vờ đỏ mặt.

...

Phiên bản phim tình cảm sướt mướt, kết thúc không có hậu.

Anh: “Trời mưa to quá... Anh thì không sao, nhưng còn em thì...”

Em: “Anh đừng lo, ngày xưa em cũng hay tắm mưa lắm.. Tụi mình chạy trong mưa đi vừa mát vừa vui lắm!”

Anh thì nghĩ chạy trong mưa thì vui cái nỗi gì, lạnh chết mẹ, con điên này tư duy không được bình thường, nhưng cũng ráng nói ra: “Ừ, lầy mạn nhi...”

Em: “Đếm một hai ba là chạy nhé...”

Anh: “Ừ”

Hai người vui đùa, rượt bắt nhau trong mưa. Em cười hí hí, anh phụ họa.

“Kết...”

“Á.... á... á...”

Người qua đường: “Mẹ tụi bây, mưa đã mù mịt đường rồi còn ra đây tắm mưa, tụi bây muốn bị tông chết à, tao không có tiền đền đâu!”

Anh: “Không! Em ơi... Không... Máu nhiều quá... Tỉnh dậy đi nào!”

Tài xế bỏ chạy.

Anh: “Ai cứu em ấy, cứu... Cứu...”

Chàng trai ôm cô gái đi được một đoạn thì khụy xuống ôm bụng mình.

“Má, ăn vặt lung tung giờ bị tiêu chảy rồi... Muốn đi vệ sinh quá... Ai... Ai cứu tôi!”

The end.

...

“Thôi, thôi... thôi... Hình như đi quá xa rồi...”

Xua tan đi mấy ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, tôi cần phải xem xét hoàn cảnh bây giờ.

Hiện tại tôi đang đứng ngoài hành lang cùng với Nghiêm đồng chí.

Tên Nghiêm ấy vừa nhìn thấy tôi là xắn tay áo, nghiêng răng ken két, đôi mắt hừng hực, bước thật nhanh về phía tôi dáng vẻ như muốn liều mạng. Cậu ta gằn giọng:

- Hoa Thiên Tuyết! Cô đây là muốn hại tôi đúng không hả?

- Thấy tôi như vậy cô vừa lòng chưa!

- À, thì...

“Trời ạ, tôi phải làm sao bây giờ, không ngờ cậu ta phản ứng dữ quá”.

“Cứ nghĩ lợi dụng việc ưa sạch sẽ một cách thái quá của tên này để chọc cậu ta nổi điên, ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này...”

Khoanh hai tay lại định xin lỗi cậu ta.

- Tớ xin...

Cậu ta cắt ngang.

- Cô mà còn nói câu nào nữa tôi sẽ đánh cô ngay lập tức, dù cho cô có là con gái hay không!

- Ồ...

- Thì cậu đã đánh rồi có phải chưa đánh đâu!

Tôi bủi môi, đưa mắt nhìn cậu ta.

- Cô còn nói nữa à, đồ mất nết!

Cậu ta phạm vào điều cấm kỵ của tôi rồi.

- Nè! Nói ai đó? Nói lại coi!

“Má, chửi tôi là con chó còn chấp nhận chứ, chửi tôi mất nết thì cậu ta chết chắc! “.

- Tôi nói cô đó! Mất nết!

Vừa nói vừa lấy tay chỉ trỏ tôi.

- Khốn kiếp, cậu nói ai mất nết? Nói cho mà biết con trai mà sợ mấy thứ đó thì nhục không ai bằng!

- Ai nhục? Mấy thứ đó chỉ có ở người nghèo hay người ở dơ thôi, như chính cô vậy!

- Cô lại còn chửi bậy, con gái mà như du côn, đồ thất học!

Càng nói càng bực mình, tôi hét lên:

- Đúng, bà đây ở dơ, bà là du côn đó chú làm gì được bà!

- Cô... Cô...

Có lẽ không ngờ tôi thừa nhận nhanh như thế nên cậu ta sững sờ, cứng họng. Tôi nói tiếp:

- Nhà giàu thì ngon à, học trường nổi tiếng ghê lắm à, cậu nghĩ mình là vua hay sao mà chê tôi!

- Còn nữa, cách nói chuyện của cậu lịch sự quá nhỉ! Tôi nói bậy thì sao, sống sung sướng giàu có liền xem thường người khác, quần áo cậu đang mặc là do người nghèo làm đó, không muốn thì cời hết mẹ ra đi!

- Có ngon...

- HAI ANH CHỊ CÂM MỒM HẾT CHO TÔI!!!

Bất thành linh giọng cô giáo vang lên phía sau.

- MUỐN CẢI NHAU ĐI CHỖ KHÁC MÀ CẢI, NẾU KHÔNG ĐƯỢC LÊN PHÒNG GIÁO VỤ!

“Chết, nói to quá cô còn đang trong lớp học....”

- Em xin lỗi cô ạ!

Tên Nghiêm đồng thanh nói cùng tôi. Tôi nhìn cậu ta.

“Tên này rất biết thời cuộc... Ở đây cô giáo mới là boss!”

...

Sau khi năn nỉ, xin xỏ, ỉ ôi, mong cô bỏ qua thì bà cô mới tha cho, còn bắt chúng tôi đứng ở ngoài cuối tiết mới được vào.

Sau khi cô đi vào thì đóng cửa lại, rồi học sinh lần lượt đóng kín cửa sổ và thả rèm kín mít.

- Họ đang làm gì vậy?

- Bật máy chiếu. Ngu vậy!

“Lại nữa rồi...”

Vì không muốn gây chuyện với cậu ta lần nữa, tôi xoay người đi xuống cầu thang.

Cậu ta gọi với theo.

- Đây, cô đi đâu vậy?

- Mệt, cậu cứ ở đó đi quan tâm tôi làm gì?

Cậu ta chạy đến trước mặt, hai tay đặt lên vai tôi, ánh mắt thành khẩn.

- Nói nghe nè, dù cậu có giận tôi thì cũng không thể bỏ đi được, cô mà biết sẽ bị kỷ luật đó!

Tôi nhìn cậu ta, cười thật tươi và nói:

- Tôi đi “hẹn hò” cậu có đi không?

Ánh nắng chiếu vào cửa sổ, phản chiếu ánh sáng lên gương mặt cậu ấy. Tôi nheo mắt muốn nhìn kỹ biểu cảm gương mặt cậu ta, hai vệt hồng hồng trên má, hai tai cũng hơi đỏ, đôi mắt nhìn tôi sáng lấp lánh.

Cậu ta nói:

- Ừ thì... đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Món Quà Của Bố

Tôi và tên Nghiêm “hẹn hò” ở phòng ăn. Khi biết được tôi đưa cậu ta đến đây, cậu ta tỏ vẻ không vui.

- Không phải là đi hẹn hò sao?

- Thì hẹn hò đó!

Cậu ta ủ rũ.

- Tôi tưởng...

Tôi thắc mắc hỏi:

- Cậu tưởng là gì? Hẹn hò như người yêu chắc?

Cậu ta im lặng cúi đầu, thờ dãi.

- Sao lại tỏ vẻ chán nản vậy? Tôi rủ cậu xuống đây mà, vui lên đi chứ tôi mời cậu uống nước!

- Vậy tại sao lại nói câu đó...

Cậu ta lẩm bẩm.

- Cậu nói gì, câu nào?

“Thật là, không biết tên này nghĩ gì nữa...”

- Tôi chỉ không muốn chúng ta cãi nhau nữa nên nói đại thôi, với lại cậu có quyền không đi, nếu đã đi thì chúng ta coi như làm hòa mà!

Cậu ta bĩu môi.

- Biết rồi!

Tôi chọc.

- Đừng nói là cậu thích tôi nhé! Nói cho biết luôn cậu xấu trai lắm tôi không thích đâu! Hề hề!

- Thích hồi nào? Tôi không có, mà rõ ràng tôi đẹp hơn cậu!

- Cậu là con trai mà so với tôi làm gì? Bê đê à?

- Bê đê cái đầu cậu! Cậu nhìn lại mình đi nam không ra nam nữ không ra nữ!

Thông thường, khi đứa con gái nào bị chửi kiểu này cũng sẽ cãi lại hoặc xông lên đánh cho cậu ta một trận, nhưng mà tôi thì khác. Tôi rất bình tĩnh.

- Cậu thấy tôi có nữ tính không?

Lấy tay che miệng cười duyên.

Cậu ta ngạc nhiên nói:

- Cậu bị điên à, cậu mà nữ tính thì con gái thế giới này thành đàn ông hết rồi!

- Vậy tôi có xinh đẹp không?

- Mặt mẹ của cậu là cái mâm thờ hồi đẹp không!

Tôi cười thật tươi rồi nói tiếp:

- Vậy tôi có đáng yêu đến mức đàn ông vừa gặp là yêu không?

- Ờ...

Cậu ta lắp bắp.

- Yêu... Yêu cái nổi gì, con trai vừa thấy cậu là chạy mất dép!

- Thật à?

Tôi cắn cắn móng tay.

- Thì... Thật!

- Vậy sao cậu không chạy đi?

Tôi thều thào nói, hai mắt khép hờ, tay vò vò mép áo. Cậu ta bắt đầu luống cuống.

- Tôi... Tôi, cậu giận à?

- Thôi đừng nói nữa tôi biết rồi!

- Đây, cho tôi xin...

Tôi cười to.

- Cậu là thái giám không phải con trai cần gì phải xách dép nhỉ... Hahaha!

Cậu ta hét lên:

- Đây, vừa phải thôi chứ! Cậu vui như vậy còn giả bộ đáng thương làm gì?

Lấy tay vỗ vỗ vai cậu ta.

- Tôi không có giả bộ, cậu càng chê tôi càng thích đó nha!

- Chê đi! Chê đi!

Gạt tay tôi xuống, cậu ta nói:

- Mệt, cậu tư duy không được bình thường tôi không nói nữa, tôi đi đây.

Nói xong liền bỏ đi mất. Để lại tôi gọi với phía sau.

- Đây, đây...

- ...

Gió thổi xào xạc qua đám lá cây, mang trong mình niềm vui nho nhỏ tôi ngẩng mặt lên hưởng thụ làn gió mát này.

“Bà nó, cúp học mới tuyệt vời làm sao...”

...

Buổi học hôm đó, mọi việc diễn ra đều bình thường, chỉ trừ việc hai đứa bị ghi vào sổ đầu bài và lớp bị cô cho một giờ D đỏ chói. Lý do là tôi canh giờ về lớp không đúng, cô giáo phát hiện hai chúng tôi không đứng phạt bên ngoài mà cúp tiết đi chơi.

“Hu hu sai lầm lớn mà... Lần sau phải về sớm hơn 10 phút, không biết có bị đi không...”

Tôi an ủi chính bản thân mình bằng cách khoe với Nguyệt việc bố mua cho chiếc xe đạp điện.

“Sau này có thể đi mà không sợ bị rượt nữa rồi.. Yeah...”

Nguyệt hỏi tôi kiểu dáng thế nào, có màu gì. Tôi không chắc chắn nên đoán là cùng kiểu xe, yên cao, xe có thể màu xanh hoặc đen vì tôi thích hai màu đó.

Sau đó chúng tôi chào tạm biệt nhau ra về, hơi tiếc là không đi ăn vặt chung được vì Nguyệt có việc bận. Lùi thui một mình ra đến tận cổng thì có một người nắm vai tôi. Quay đầu sang nhìn thì...

- Là bạn à?

- Là mình đây! Cho mình xin lỗi việc vừa nãy nhé... Bọn kia đi ngang qua, mình sợ quá nên trốn mất, nên để bạn...

Người đang nói chuyện với tôi đây chính là cô bạn trong phòng vệ sinh lúc sáng. Tôi tỏ thái độ lạnh nhạt.

- À, bạn mình cũng đưa đồ thay cho rồi, không sao hết!

- Minh... Minh...

- Bạn đừng lo nữa, về đi! À mà nhà bạn ở đâu?

“Thật lòng thì tôi cũng không thích cô bạn này cho lắm, lý do thì tôi cũng không biết nữa...”

Cô bạn nắm chặt tay tôi, đáng vẻ khăn khăn, đôi mắt ầng ầng nước như sắp tuôn ra đến nơi.

- Minh thành thật xin lỗi bạn rất nhiều, mình rất tiếc khi thấy bạn phải chịu oan, trong khi mình phải là người bị như thế!

- Thì mình đã nói là không sao mà!

- Mình không có người bạn nào cả, sau chuyện này mình hy vọng sẽ được kết bạn với cậu! Làm ơn đi mà, mình sẽ tự giải quyết vấn đề của mình, nhất định sẽ không làm liên lụy đến cậu đâu!

- Ồ thì...

Nắm chặt tay.

- Đi mà!

- Ừ, được rồi!

Cô bạn vui mừng, kéo tay tôi đi tung tăng. Tôi nhìn lại bàn tay.

“Bàn tay bị bóp mạnh thật, lần cả vết đỏ, sao tôi cứ có cảm giác không ổn vậy trời...”

Hai người chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện. Cô bạn tự giới thiệu tên là Lâm Tố Như, học lớp 11B3, là lớp phó văn thể mỹ. Đang nói cô bạn liền kéo tôi vào một con đường khác, chưa kịp hỏi tại sao thì chúng tôi bị một nhóm người chặn đường.

Nhóm gồm nhiều người mặc đồng phục trường tôi và số ít mặc đồng phục trường khác. Trong đó có nhiều đứa con gái rất cao, to con. Đặc biệt chú ý đến một bạn nữ rất đẹp, trang điểm đậm khác biệt nhất trong đó. Cô bạn đó cất lời:

- Con chó kia, sáng nay làm hụi bây giờ tao đập mày một trận là huề vốn... Haha...

“Bà nó, giọng chua khiếp ồm ồm nữa, ti lệ một trời một vực với khuôn mặt, không biết cô ta có phẫu thuật thẩm mỹ không trời!”

- Ha ha ha tụi bây coi nó dắt bạn đi chịu trận chung cho đỡ buồn kìa!

- Ừ, ha ha ha ha...

Một tràng cười hòa theo.

Tôi thử nói nhỏ vào tai cô bạn, muốn hỏi chắc chắn có phải tụi buổi sáng không, cô bạn gật đầu nói phải còn nói người chị họ của cậu ta là người trang điểm kia. Tôi nghĩ lần này mình phải tự giải quyết việc này.

Tôi rống lên, bắt chước mấy bà đánh ghen trong chợ:

- Bọn chó tụi bây đội nước bà buổi sáng phải không?

Bọn người kia giật mình, có lẽ không ngờ tôi chính là người họ đổ nước buổi sáng, lại không ngờ tôi hỏ báo như vậy.

- Đứa nào cầm đầu, bước ra! Bà đây phải báo cáo cho trường đuổi học tụi bây!

Bọn học sinh trường tôi có vẻ sợ nên không ai dám nói tiếng nào.

“Đuổi học đó, không phải chỉ cánh cáo thôi đâu”.

Người ta nói người đi trước mới là người thắng, tôi dấn mặt tụi nó trước thì đã có ưu thế rồi.

Bọn học sinh trường khác vẫn không sợ, quát:

- Mẹ kiếp, mày nghĩ mày là ai! Bọn kia không dám đánh thì tụi tao đánh!

Bọn chúng hùng hổ xông lên, tôi hét tiếp:

- Bọn mày thử đánh tao xem, người vào được trường tao thì nhà phải có điều kiện, bố tao làm chức to kiện tụi mày là quá dễ dàng!

“Xin lỗi bố, con đành dùm bố làm lá chắn...”

- Mày... Mày... Mày nghĩ hù được tao à!

- Không tin mày cứ thử đi, để xem tụi trường tao bảo vệ tụi bây đến lúc nào. Tao sẽ khiến tụi bây không còn đường nào mà đi học nữa!

- Mày... Mày...

Tôi héch mặt.

- Tao sao? Ngon nhào vô!

“Má, tụi bây giờ là dân du côn rồi!”

Sau đó, bọn đó vì không có lá gan dám thử nên lục tục kéo nhau về. Trước khi về còn nói một câu:

- Tụi bây hãy đợi đấy!!!

Vâng, câu mở đầu mọi huyết hải thâm thù, giang hồ dậy sóng của các bạn.

Câu nói dạn dò của sói với thỏ trong phim hoạt hình.

Và câu nói hện tái đầu, vót vát của kẻ thù khi bại trận...

“Trời ạ, sao không có câu nào mới mẻ hơn chứ!”

...

Chuyện sau đó thì cô bạn kia tự đón taxi rồi về, còn cảm ơn tôi rất nhiều. Cô bạn nói không thể ngờ tôi lại mạnh mẽ đến vậy. Tôi cười xoa cho qua, thật ra là vì khi sống trong thế giới này tôi đã bị “bắt nạt” nhiều quá nên giờ phải vùng lên thôi. Thêm nữa là cảm giác của tôi với cô bạn Tố Như này chính là...

“Cô ta đang lợi dụng tôi thì phải, cái cách làm quen kết bạn đột ngột, cho đến lúc bị tụi kia chặn đường, có quá nhiều trùng hợp...”

...

Về tới nhà thì gặp chị Tâm, chị ấy nói xe đã gửi tôi đặt ở trong gara, còn nói bố tôi mua thêm một vài phụ kiện để làm quà cũng để trong đó. Chị ấy nói bố chọn theo sở thích của tôi nên hy vọng tôi sẽ thích.

Háo hức vào bên trong khuỷu hàng thì...

Một chiếc xe màu hồng phấn có hình Hello Kitty.

Yên xe thấp màu hồng đậm.

Một bình nước màu hồng đầu gắn trên xe.

Một cái nón bảo hiểm bi chấm hồng.

Cùng một số phụ kiện bao tay, đệm chân, móc khóa hồng hồng sau đó nữa tôi không muốn kể.

Tôi gào.

Tôi hét.

- Từ khi nào mà màu hồng thành màu chủ đạo của tôi vậy, tôi muốn trả hàng!

- Ngày xưa ông của mẹ tôi cách nào vậy hả?

...

Sau chuyện này tôi rút ra một kinh nghiệm xương máu.

“Đừng bao giờ tin vào con mắt thẩm mỹ của đàn ông!”

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biển Thái Chi Sợ Biển Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Kẻ Cắp Gặp Bà Già

Mang nỗi oán hận với bố đi vào phòng, tôi gieo mình xuống người con Bò, ôm chặt nó. Tôi nghĩ mình cần được an ủi.

“Bò à, cuộc đời này tao không thể tin tưởng ai ngoài mày đâu!”

Tôi nói với nó:

- Cho tao sờ đệm chân của mày nào! Ai da, mềm quá, mềm quá đi!

Ngày thường khi ngủ mà đè lên nó hôm sau nhất định sẽ tránh tôi rất xa, đặc biệt còn không cho phép tôi sờ vào đệm chân, thứ mà tôi yêu thích nhất. Không hiểu sao hôm nay nó hiền vậy, tôi “dẫn vật” nó đủ thứ mà cũng không có gì tránh né, chắc hẳn đang có chuyện gì.

Nhìn con Bò nhà mình càng ngày càng to, thân hình lực lưỡng, đôi chân to khỏe, khuôn mặt nhiều nếp nhăn mà lòng tôi vui sướng biết bao nhiêu, tâm trạng không khác gì người mẹ nuôi con lớn khôn. Mà khi thấy con mình không vui thì người mẹ phải quan tâm, nhìn thấy ánh mắt con Bò ngơ ngác như người mất hồn mà lòng tôi buồn biết bao nhiêu.

Tôi dùng hai tay kéo khoe miệng của con Bò lên với mong muốn tạo nụ cười thân thiện thì... Hỡi ơi, con Bò nhà tôi đã xấu nay còn xấu hơn! Nhiều nếp thịt nhúm lại một chỗ, không khác gì phim kinh dị!

“Tôi lỗi, tôi lỗi...”

Sau một hồi suy nghĩ, phân tích tâm sinh lý của nó tôi đã rút ra một kết luận. Con Bò nhà tôi đang tương tự em chó ngày hôm qua, ánh mắt lúc này giống y đúc, tôi khẳng định là vậy.

“Nhưng mà... Con chó ngày hôm qua là chihuahua mà!”

Tôi bực mình nhéo nhéo mặt nó.

- Bò à, sao mày không có nhân phẩm vậy hả? Mày không mê chó mặt xệ, mày mê chó mặt lằng lằng to làm gì!

- Hơn nữa sao tụi mày sống chung được, lỡ mày ngủ đè bẹp dí vợ mày thì sao! Ngu như bò mà! Bò ơi!

“Không được, không thể để nó như vậy được...”

Tôi quyết định kéo nó đi dạo, tôi muốn nó thay đổi gu thẩm mỹ.

Bố mẹ hôm nay đều tăng ca nên sẽ về nhà trễ, đó cũng là lý do chị Tâm ở lại cho đến 8 giờ nên tôi tranh thủ đi luôn. Ăn một chút đồ ngọt, tắm rửa sơ qua rồi cầm ví tiền ra ngoài, tiện đường đi mua một số đồ cho ngày mai.

Để tránh những chuyện tương tự xảy ra giống như ngày hôm qua, tôi dẫn con Bò đi đường quốc lộ, người đông, xe cộ nhiều và đặc biệt nhiều chó, đủ mọi thể loại từ trại lông cho đến cục lông.

“Tôi không tin tôi không lay chuyển được nó”.

Mặc dù đã hơn 6 giờ chiều nhưng trời vẫn còn sáng, có lẽ là ngày dài đêm ngắn. Tôi thông thả dắt chó đi dạo, xung quanh có rất nhiều cửa hàng nằm san sát nhau, vài gánh hàng rong cũng tập nập người rao hàng. Đi tới gần một xe đẩy bán bắp chiên bơ thì mua một túi, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng ồn ào phía sau, càng gần về phía tôi thì tiếng đó dần dần rõ ràng hơn...

- Cướp! Cướp! Bớ người ta cướp!

Tôi vừa quay đầu qua nhìn thì chiếc ví trên tay đã không cánh mà bay. Cũng may phản ứng mau lẹ cộng thêm tôi đã có chuẩn bị trước nên chưa được hai giây tôi đã chụp được cổ tay tên cướp kia.

“Đụng vào tiền của bà thì chỉ có chết!”

Cùng lúc đó con Bò nhà tôi cũng lao lên cắn vào đuôi tên đó. Tên kia la lên một tiếng.

Á.. A... A

“Bò à, mày thật oai phong làm sao... Ha ha ha... Tao thích.”

Tôi trao cho nó ánh nhìn tán thưởng, đôi mắt tí hí của nó nhìn tôi chảnh chọe, đắc ý như kiểu “Ông đây mà ra tay thì cóc phải lo”.

Có lẽ vì không thể chịu nổi tình cảm ăn ý mãnh liệt của chủ tớ chúng tôi nên tên cướp hét lên:

- Mẹ kiếp! Thả tao ra! Con chó!

Tôi hét lại:

- Con chó nào? Tao hay nó?

Tên cướp sững sờ.

- Má, gặp phải con chó điên?

Bốp!

Tôi tát tên cướp một cái thật mạnh rồi hét lên:

- Thằng khôn! Mày còn chưa khôn ra hả! Mày chửi tao là con chó là muốn đánh mày rồi! Mày con chửi cả con chó nhà tao nữa! Thằng mất dạy!

Tên cướp xoa bên má, giằng tay khỏi móng vuốt của tôi nhưng không được. Sức lực tôi rất mạnh nên tên cướp với thân hình gầy yếu này bị thất thế. Tên cướp sử dụng tay còn lại hùng đánh tôi, nhưng bị tôi cho ngay một cú vào bụng, ngay cả muốn ngồi xuống kêu đau cũng không được. Con Bò nhà tôi đang thủ thế, chỉ cần ngồi xuống là cho một đóp ngay vào chân kia ngay.

Hai người một chó chó cứ giằng co qua lại.

Tên cướp thở hổn hển, thều thào nói:

- Mẹ kiếp, tao chửi con chó nhà mày thì có sao, đó là con chó mà!

- Nó là con tao, mày chửi nó chính là chửi tao! Con tao tên là Bò mày nghe cho rõ!

Tên cướp năn nỉ:

- Dạ sao cũng được ạ! Chị tha cho em đi, em biết lỗi rồi!

- Vậy mày trả lại ví cho bà!

- Chị buông tay em ra trước đã, chị nắm chặt như vậy em không lấy được!

Biết mảnh khoé tên trộm này nên tôi gần giọng:

- Tao không có ngu!

Tên cướp gấp gáp.

- Xin chị, chị cầm đi ạ!

Vừa nói vừa móc ví đưa cho tôi. Tôi cười đều nói tiếp:

- Chưa được!

- Còn gì nữa?

- Mày trả tao thêm mười ngàn, bịch bịch của tao bị mày làm đổ rồi!

- Dạ, dạ...

Tên cướp mò mẫm trong túi được một trăm ngàn rồi nhét vào tay tôi.

- Xong rồi, chị cầm lấy tiền đi!

- Đợi tao thối tiền lại cho mày!

Tôi giả bộ móc ví.

- Không cần đâu ạ, tiền thừa chị cứ giữ lấy!

- Nhưng mà...

- Thôi thôi, gấp lắm.. Chị tha cho em đi!

Dáng vẻ tên cướp như muốn khóc đến nơi.

Tôi dứt khoát:

- Không!

Tên cướp điên tiết.

- Con chó, mày vừa phải thôi chứ tao...

Chưa kịp nghe hết câu thì...

Bốp!

Một chiếc dép cao năm phân bay rất nhanh “tán” một cú thật mạnh vào mặt tên cướp. Tên đó ôm mặt.

Một tiếng quát vang lên:

- Bắt được mày rồi!

Người vừa chạy đến là một phụ nữ trung niên ăn mặc rất sang trọng. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng thì bà ấy cũng tới...”

Nãy giờ tôi câu thời gian chính là đợi bà ấy, tên cướp còn cướp túi xách của bà nên chắc chắn sẽ đuổi theo, nhưng không ngờ giọng thì to mà chạy thì chậm như vậy, mất công tôi diễn với tên cướp nãy giờ.

Bà ấy vừa đến gần một chút liền dùng chiếc dép còn lại đánh tên đó.

- Cho mày chết, cướp đồ của bà này!

Bốp... Bốp...

Tên cướp hôm nay không gặp may, gặp phải hai người phụ nữ hổ báo như vậy, không phản kháng được hứng chịu đòn bị đánh cho sưng cả mặt, rên rên từng quãng.

- A... A...

Nhân tiện, tôi cũng kim chặt tay tên đó hơn để cho bà ta đánh.

“Ha ha, đúng ý tôi rồi...”

Đang cảm thấy vui vẻ trong lòng thì nghe một tiếng gọi phía sau làm tôi kinh ngạc.

- Mẹ! Mẹ ơi!

“Sao giọng quen quen thế này...”

Quay đầu nhìn lại thì... Đó là...

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 39: Đi Đêm Có Ngày Gặp Người Quen

Khoa học đã chứng minh Trái Đất là hình cầu, dù nhìn ở mặt phẳng nào thì chúng ta vẫn chỉ thấy hình tròn.

Cuộc đời con người giống như một đường vẽ nguệch ngoạc cứ kéo dài, mỗi khi những đường vẽ này giao nhau tại một điểm hay một đoạn, thì người đó sẽ gặp những người khác ở đường kẻ của chính họ và ngược lại. Đó cũng chính là cách con người xuất hiện trong cuộc sống của người nhau.

Hiện tại trước mặt tôi là hai người đàn ông. Một người mặc áo thun xanh nhạt, dáng cao gầy, khuôn mặt tầm thường, đeo kính cận màu đen. Người này trong hai ngày tôi đi học đều được chiêm ngưỡng, không ai khác chính là Vũ Văn Nghiêm.

“Khi cậu ta cất giọng thì tôi đã biết rồi!”

Tên này là âm hồn không tan “âm” tôi mấy ngày nay nên tôi không muốn nhắc tới nữa. Điều khiến tôi ngạc nhiên bây giờ chính là người đi cùng cậu ta.

Người này vừa chạy tới là dùng chân đá mạnh vào đầu gối tên cướp khiến hắn ta khụy xuống, thừa dịp tôi vừa buông tay ra thì chụp lấy bẻ gập ra sau kìm tay tên đó lại, đầu gối trái thì đè phía sau lưng tên cướp nhằm tạo thế khóa. Hành động mau lẹ, gọn gàng đúng tiêu chuẩn của một người lính hay công an đã qua huấn luyện.

“Ngầu dữ...”

Người phụ nữ kia hình như chưa hết giận vẫn hăng say đánh tiếp. Lần này thì tên cướp chỉ còn thời gian để thở và khóc thối.

“Tôi lỗi, tôi lỗi...”

Tôi dắt con Bò lùi lại vài bước nhường lại hiện trường cho hai người kia giải quyết, đang thầm vui vẻ trong lòng thì người đàn ông kia ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Vừa nãy chỉ lo nhìn tên cướp không chú ý tới người này, nhưng vừa nhìn thấy liền khiến tôi hết hồn.

Nói sao nhỉ, rất đẹp trai!

Khuôn mặt không phải dạng nam tính góc cạnh, tuấn mỹ như một bức tượng hy Lạp, cũng không phải dạng thanh tú, đẹp như tranh của các ngôi sao trên tivi. Người này mang chút gì đó mộc mạc, phóng khoáng, các nét trên gương mặt đều bình thường nhưng khi kết hợp lại với nhau khiến ai nhìn cũng có thiện cảm, đặc biệt là đôi mắt sâu hun hút, ẩn một chút cương trực và quyết đoán.

Cuộc đời tôi dù đã từng thấy rất nhiều người đẹp, đủ mọi kiểu mẫu, nhưng kỳ lạ là người này khiến tôi không khống chế được mình...

“Khó thở quá, tim đập bang bang... nhanh quá!”

Giữa ngực cảm giác như bị thứ gì chặn lại, nhói nhói, người nóng ran, tay chân bủn rủn. Đã có một thời tôi cuồng anh ca sĩ hát trong hội chợ ở dưới quê, cảm giác lần này y chang lúc đó.

“Tôi đang yêu sao... Mẹ ơi!”

Đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì bị người khác cho một phát mạnh vào lưng, hên là tôi bước chân phải lên trước nếu không là bị té dúm mặt xuống đất rồi, tụt hết cảm xúc tôi quay đầu qua chửi tên đó:

- Tên khốn nạn, nói không được hay sao mà cứ thích đánh tôi vậy!

- Tôi gọi cậu mấy lần mà có nghe đâu!

- Tôi không nghe hồi nào!

Cậu ta bấu môi nhìn tôi đầy khinh miệt.

- Cậu nhìn con chó nhà mình đi... Hừ!

- Con Bò nhà tôi thì làm sao?

Vừa nói vừa nhìn con Bò nhà mình thì hời ời, nó đang nhìn chăm người đàn ông, thè lưỡi vẫy đuôi bộ dáng trung thành làm sao. Tôi buông luôn một câu chửi tục:

- Má nó! Con chó mất nết!

Tên Nghiêm gất gồng:

- Lại còn chửi tục! Cả chó lẫn chủ đều nhìn chăm chăm trai có khác gì đâu!

Hôm nay cậu ta ăn phải phân hay sao mà cứ kiếm chuyện với tôi. Tôi không muốn tiếp tục cái vấn đề này nữa nên buông một câu:

- Kệ mẹ bà!

Cậu ta cứng họng.

- Cậu... Cậu...

Tôi nói tiếp:

- Mà dù tôi không nghe thì cậu cũng không có quyền đánh tôi! Cậu còn chưa xin lỗi đó!

- Tôi... Tôi...

- Hai đứa quen nhau sao?

Người phụ nữ kia không biết từ khi nào đã đứng cạnh hai người chúng tôi. Tên Nghiêm gọi người này là mẹ nên chắc chắn đây là mẹ cậu ta.

- Cậu ấy là bạn trong lớp của con!

Bà ấy khi nghe tên Nghiêm nói xong liền nhìn tôi trêu mếu.

- Ra là bạn học lại còn là con gái nữa, cô chào con nhé!

- A dạ chào cô!

Quay qua bên kia muốn nhìn hai người kia đang ở đâu, thì thấy người đàn ông kia đã kéo tên cướp đi đâu mất.

“Tiếc quá”

Bà ấy nói tiếp:

- Thằng con cô nhìn vậy chứ vô dụng lắm, không có nổi một người bạn để dắt về nhà, tính tình thì khó chịu y như bố nó!

- Dạ...

- Rồi thì nhiều tật xấu, ưa sạch sẽ thái quá...

Tôi nghĩ người mẹ nào cũng muốn khoe con mình giỏi như thế nào cho người khác biết, nhưng mẹ của tên Nghiêm thì khác, toàn nói hết tật xấu của cậu ta ra. Lần này tên Nghiêm xấu hổ, sượng mặt hết lên:

- Thôi đi mẹ!

- Ha ha, giận làm gì, mẹ muốn xác định người nào muốn làm bạn với con của mẹ thì phải chấp nhận tật xấu của con thôi!

- Con không cần!

- Thì mẹ...

“Sao tôi cảm giác mẹ của tên Nghiêm này đang kén chồng cho cậu ta vậy!”

Hai người này cứ nói qua nói lại một hồi như thế. Vì muốn chấm dứt chuyện này nhanh gọn lẹ nên tôi hỏi luôn vấn đề đang thắc mắc nãy giờ:

- Cô ơi! Cái anh hồi nãy đâu rồi ạ?

Tên Nghiêm trả lời tôi luôn:

- Cậu nói anh Minh à, anh ấy đưa tên cướp vào đồn rồi!

“Đúng ý tôi quá! Tuyệt vời”

Sợ đi tôi phải cầm chân, nhờ người khác bắt và dẫn tên cướp đến công an là vì tôi sợ bị liên lụy, chưa kể đến việc phải làm thủ tục rắc rối khai báo ở đồn, rồi nói dối bố mẹ ra sao, nếu họ biết sẽ cấm tôi ra đường mất. Tôi thật sự chỉ muốn an phận sống qua ngày thôi, lần này coi như là trời giúp tôi.

Tôi hỏi:

- Vậy anh ấy là công an hả cô?

- Ủ, cậu ấy bên quân đội nhưng muốn thi vào trình sát, mà cháu có biết không tên cướp vừa nãy khốn nạn lắm!

- Hôm trước giật túi xách chị họ cô khiến chị ấy té đập đầu, cô tức quá! Hôm nay còn dám cướp của cô thì bị bắt lại, cũng hên là có cháu đó!

- Dạ không có gì đâu ! Tên đó cũng cướp của cháu nữa mà!

Nhìn lên trời thì đã thấy tối nên tôi xin phép hai người về trước, nhưng hai người đó nhất quyết muốn tiễn tôi một đoạn. Dọc đường đi bà ấy vẫn tiếp tục luyên thuyên về đủ thứ chuyện về tên Nghiêm. Tôi còn được biết cậu ta sợ nhất gián, thứ hai là sợ chó vì ngày xưa bị cắn, bây giờ mặc dù đỡ hơn nhưng cũng không dám sờ, mà con chó nhà tôi lại đặc biệt to khủng.

“Hèn gì cậu ta chê bai con Bò dữ vậy!”

Đi đến con đường queo vào nhà thì có một chiếc xe hơi biển số xanh đi lại gần. Sau đó, có một người xuống xe, chính là anh chàng tên Minh kia.

“Ôi, tìm tôi chuẩn bị nhảy ra khỏi lồng ngực mất”

Anh chàng sau khi đưa tên cướp tới công an thì đến đón hai người này. Anh ấy nói chuyện với hai người kia một chút rồi đi tới chỗ tôi, cười nhẹ một cái rồi nói cảm ơn vì tôi đã hỗ trợ. Tôi ngây ngất.

“Trời ạ! Lúm má đồng tiền kia!”

Sau đó cũng nhân tiện sờ đầu con Bò, khen nó dũng cảm. Con Bò còn trưng ra bộ mặt hưởng thụ khi được người ta vuốt ve, còn dụi dụi vào người anh chàng đó. Tôi ghen tị chết mất!

“Sao cả chủ lẫn thú cưng đều bị người ta thu phục thế này”

Sau đó những người đó hẹn gặp tôi lần sau, chào tôi rồi leo lên xe ra về. Riêng tên Nghiêm thì không thèm nhìn mặt tôi mà leo lên xe ngồi trước. Tôi vẫy tay tạm biệt, chiếc xe khởi động rồi chạy đi.

Để lại một người một chó nhìn theo đến khi mất hút.

Tôi xoay người đi về nhà kéo sợi dây trên tay, con Bò thể mà đứng yên bất động, kéo thêm vài lần cũng không được nên tôi chạy trước mặt nó hăm dọa.

Con Bò nhìn tôi sủa hai tiếng ăng ăng, ánh mắt tha thiết.

Ánh mắt này tôi biết, rất quen thuộc.

Tôi cầm nín.

Tôi muốn khóc.

Tôi đau lòng.

Tôi làm chủ thất bại quá!

“Mẹ nó, Bò nhà tôi mê thằng cha kia mất rồi!”

...

Tôi gào lên với nó:

- Tao cho phép mày cặp bồ với em chihuahua! Tha cho anh ấy đi!

Gâu... gâu...

- Tao dắt mày đi tìm gái chứ không phải tìm trai! Tình yêu của mày là phi giống loài! Tình mộng đi!

Gâu... Gâu... Gâu...

- Sao mày dễ phải lòng người ta vậy hả! Anh ấy là của chị mày, nghe rõ chưa con chó mất nết!

Gâu... Gâu... Gâu... Gâu...

- Mày... Gâu!

...

Sau đó là cả một “giai thoại”...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Rung Động Đầu Tiên

Những người gặp qua tôi đều nhận xét tôi là một người vô tư, không lo nghĩ. Niềm vui đến với tôi thật dễ dàng, chỉ cần người khác đối xử tốt, cho thứ gì đó hay đơn giản nhất chỉ cần khen một câu thì tôi sẽ vui vẻ suốt cả ngày.

Vào tiểu học, trong khi bọn con gái cùng lứa đều thích chơi búp bê, xem phim hoạt hình công chúa, mơ mộng hoàng tử, còn tôi thì đang mê mẩn siêu nhân gao.

Mỗi ngày tôi đóng một vai, có hôm làm tiên nữ có hôm làm Uruku, hứng lên thì làm gao trắng kiêu luôn gao đỏ.

Có lần vì quá yêu thích gao bạc mà tôi đã lấy luôn cây gậy chống chân của bà nội làm vũ khí chiến đấu, chồm ít keo “con chó” nhà thằng bên cạnh dán đủ thứ hình siêu nhân đã mua lên đó, rồi lấy mấy hộp thuốc lá của ba cột chặt lại làm súng...

Kết quả khỏi phải nói hôm sau tôi bị no đòn.

“Giờ nghĩ đến vẫn còn hơi đau đau...”

Tụi con trai trong xóm mỗi khi bày trò gì đều gọi tôi. Tôi luôn là nhân vật quần chúng mà bọn nó yêu thích, biến hóa đa dạng thiếu vai nào là có tôi bù vào. Ấy vậy mà lúc đó, tôi cứ nghĩ mình là người quan trọng lắm cơ chứ.

“Bọn nhóc ranh dám xỏ mũi bà suốt bao năm”

Thiết nghĩ mọi chuyện đều có nguyên do, gia đình tôi luôn nghĩ đứa con của họ sinh ra là “giống đực” nên chuẩn bị quần áo đều dành cho con trai. Mẹ tôi thì thuộc dạng chỉ li tính toán trong tiền bạc, sắm đồ toàn cỡ to đến mười tuổi còn mặc vừa, khi biết tôi là con gái thì mặc cho tôi luôn. Ba tôi là một người đơn giản nên cũng cho qua chuyện này, ba nói mặc gì thấy thoải mái là được.

Lúc ấy, dáng người tôi thì thấp bé, để mái tóc cao bồi, quần áo con trai mặc suốt mấy năm không đổi cùng cái tên trung tính. Hội tụ các yếu tố trên cộng với việc trường tôi không có đồng phục dành cho con gái là vậy như bây giờ, tôi vinh dự được “đội lốt” con trai trong suốt năm năm tiểu học, ngoài ra còn bị tụi con gái sai bảo như con trai mà không biết gì.

“Quả là sai lầm mà!”

Nói đến kỷ niệm đáng nhớ nhất thời tiểu học là việc cô giáo cho bài tập làm văn tả về con chó, cô còn bảo học sinh phải quan sát nó như thế nào rồi mới được viết.

Nhà tôi không có nuôi nhưng nhà thằng Còi ké bên có con chó nhốt trong chuồng rất hay sủa.

Tôi leo lên bờ tường nhìn nó... Tưởng gì hóa ra là một con chó ghê gần trụ hết lông.

Lúc ấy, tôi nghĩ mình không thể viết vào bài văn về con chó “tàn tật” như vậy, suy nghĩ một hồi mới quyết định lấy hình ảnh gao sói biến hình trong phim, cùng họ hàng chó mà. Tôi cũng lo sợ cô không hiểu nên lấy hình tượng con bò nuôi sau nhà mà viết ra.

Sau khi viết xong, tôi rất hài lòng nên đặt hết hy vọng, mong chờ mà nộp cho cô giáo. Ngày trả bài, bài văn tôi được “vinh hạnh” đọc lên làm trò cười cho cả lớp. Bọn họ nói không có con chó nào to gần bằng con bò cả...

“Mẹ nó, tôi đây là tả chó sói biến hình được chưa. Khôn, nhục không ai bằng mà!”

Kết thúc thời tiểu học huy hoàng, tôi vào trường cấp hai.

Người tôi bắt đầu có cao lên một chút nên đồ cũ không mặc vừa nữa, vòng một phát triển nên lúc nào chơi kiting tôi đều than với mẹ đau ngực.

Lúc này mẹ đã nhận ra tôi không phải là “thằng” mà đã tiến hóa thành “con” rồi.

Mẹ bắt đầu chăm chút cho tôi hơn, dạo đó ti vi chiếu phim “Hoàn Châu Công Chúa” nên các bà đua nhau biến con mình thành công chúa, nào là mặc áo đầm bông, khăn quàng cổ, khăn tay phát phát thêm đôi guốc gỗ...

Mẹ tôi không chịu thua kém, cần rặng mua luôn đôi kẹp hình bướm bướm, phía trên đính đá đủ màu. Đặc biệt đôi cánh và râu bướm đều gắn lò xo, mẹ rẽ tóc hai ngôi kẹp vào hai bên tóc tôi, khi tôi đi bướm bướm trên đầu sẽ rung rinh, rung rinh...

Tôi rất tự hào với nó.

“Tự hào cái con khi!”

Ngày đầu tiên tôi cài nó trên đầu đi ra khỏi nhà, tụi con trai trong xóm mới trở mắt ngạc nhiên hỏi tôi là con gái à.

“Má! Tôi sống có nghĩa lý gì với mấy người hả?”

...

Vùng tôi sinh sống lúc đó là nông thôn mới, không phải dạng có cánh đồng lúa xanh bát ngát, nhà cửa thưa thớt, ít người. Nơi đây mặc dù nghèo nhưng dân cư đông đúc, nhà tôi nằm giữa trung tâm thị trấn nên đường xá đi lại dễ dàng, gần trường học và bệnh viện.

Điều khiến tôi hạnh phúc nhất chính là nhà tôi có nhà vệ sinh đang hoàn thành. Những năm đầu khi nhà tôi vẫn chưa xây, còn là nhà gỗ, nhà vệ sinh chính là điều kinh hoàng nhất mỗi khi đi giải quyết, nó ám ảnh tôi mỗi tối, là lý do tôi luôn bị ăn đòn, mẹ tôi không còn cách nào khác phải đưa cho tôi cái xô...

“Ồi...”

Sau này xây nhà mới tôi luôn gào thét phải xây nhà vệ sinh đầu tiên. Điều ước cuối cùng thành hiện thực.

“Thời kỳ đen tối đã qua...”

...

Đầu năm lớp tám, con gái trong lớp tôi trở mã như hoa râm bụt, đứa nào đứa nấy phát tướng kinh khủng. Tôi từ ngồi bàn kế cuối lên đầu bàn...

Trong trường, tình yêu nam nữ nảy sinh thì nhiều còn phát triển theo hướng phim thần tượng “yêu nhau lắm cắn nhau đau”, bọn con trai chuyên đi tóc vấy, nhuộm tóc, giặt đồ dùng của bạn nữ mình thích, sau đó gây chuyện đuổi bắt nhau trong lớp.

Tôi thuộc dạng hàng hiếm, vừa nhỏ con vừa khờ khạo. Bọn trong lớp sẽ chia làm hai loại bắt chuyện với tôi.

Con gái sẽ luôn hỏi tôi một câu:

- Mày có chưa?
- Có gì?
- Thôi, tao biết rồi mày chưa có!

Còn con trai sẽ hỏi:

- Hôm nay có mua thêm hình mới không?
- Có.
- Tí đi chơi tán lon ăn hình tiếp.
- Ừ.

...

Có một lần, bạn nam nhỏ con khác lớp để ý muốn tiếp cận làm quen tôi, nhưng không may nhận thức chuyện trai gái của tôi vào lúc đó là con số không.

“Tội nghiệp chàng trai ấy!”

Cậu ta hằng ngày mua hình “YuGi Oh!” cho tôi, thứ mà tôi ưa thích sưu tập. Lúc đó tôi chỉ nghĩ cậu ta muốn kết bạn với mình nên tình bơ nhận lấy. Cậu ta hỏi tôi:

- Tớ làm bạn trai cậu nhé!
- Ừ.

Hằng ngày như thế cậu ta cho tôi hình, còn tôi cho cậu ta làm “bạn trai”. Cứ như thế cho đến một ngày tôi sưu tập đủ bộ.

Tôi nói không cần thêm nữa nên hết làm bạn trai nhé!

Cậu ta nghe xong liền khóc to đòi lại hình.

Tôi cũng khóc to không chịu trả.

Hai bọn tôi đánh nhau một trận.

Thầy cô can ngăn.

Tôi bị mẹ cho thêm trận đòn.

Sau hôm đó cậu ta không gặp tôi đòi hình nữa...

Rồi cậu ta chuyển trường...

...

Tôi vẫn ngây thơ không biết lý do cậu ta tặng hình cho mình, cho đến khi biết mặt sau mỗi tấm hình cậu ta đưa tôi đều có chữ ghi bằng bút tàng hình.

Một lần vô tình tôi đang soi tiền giả thì nhìn thấy...

“Thích...”

“Mình thích cậu”

“Mình thích cậu nhiều lắm”

“Yêu”

“Yêu Lâm”

...

(còn tiếp)

P/ s: Mai sẽ có chương mới!

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Rung Động Đầu Tiên (Tt)

Sau chuyện kia, cuộc sống cấp hai của tôi vẫn tiếp diễn bình thường, ngoại trừ việc ba “chiêu mộ” tôi thành hướng đạo sinh.

Hằng ngày, ngoài việc học trên trường ra thời gian còn lại là sinh hoạt với đoàn Trường, cũng chính là ba tôi. Ông ấy dễ tính với mọi thứ nhưng chỉ cần liên quan đến hướng đạo thì cả con gái ruột cũng “không từ thủ đoạn”...

“Ồ ăn quan, trốn tìm, đá banh, tán dếp, bắn bi, đám nhóc trong xóm... Chị phải lìa xa các em rồi... hu hu...”

Khả năng thích ứng môi trường của tôi được ba rèn luyện rất mạnh, ví dụ như: tìm dấu vết, hoạt động lửa trại, các loại nút thắt, giải mật thư, leo núi, vượt rừng...

“Ba à! Trả lại tuổi thơ cho con...”

Ở nhà bị áp đặt ra sao khi đến lớp tôi đều phải xả hết. Năm tôi lên lớp chín mới bắt đầu dậy thì muộn, tâm sinh lý bất ổn dẫn đến tính cách thất thường.

Diễn hình cho việc này là tôi hay nổi giận vô cớ. Bạn cùng bàn với tôi là một cậu nhóc mập mạp, thích ăn vụng trong lớp. Tôi thường dùng phần để phân ranh giới chỗ ngồi. Mỗi lần cậu nhóc “vượt biên” tôi đều dùng thước dùng tay đánh, cậu không thương tiếc. Nếu cái bàn chia làm ba phần, nữ vương tôi đây chiếm hết hai, cậu nhóc kia chỉ biết im lặng không dám nói. Đôi khi buồn buồn tôi còn ăn vụng bánh, vì cậu ta phản ứng chậm chạp nên lúc nào tôi cũng lấy trộm được đồ, có lẽ cậu ta sợ tôi mách cô nên không dám cất đi, khuôn mặt đáng thương, cái tay lúc nào cũng cố bảo vệ sao cho không bị tôi lấy ăn quá nhiều.

Tôi nghĩ người mập mạp thì tính cách cũng hiền lành, hơn nữa cậu ta không chấp nhặt với đứa hay lên con điên như tôi là may mắn lắm rồi.

“Nhớ mùi vị của bánh gai ghê! Ngon phết!”

...

Kết thúc cấp hai, tôi chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh vào lớp mười. Thành tích qua các năm tôi đều khá nên làm bài cũng rất dễ dàng. Điều đáng hận là trong lúc thi môn Toán có một tên ngang nhiên giật bài của tôi chép.

“Mẹ nó, tôi hiền quá mà!”

Sau khi dò lại kết quả thi tôi làm sai khi đặt x nhầm thành y, cậu bạn kia vừa vắn chỉ chép mỗi phần đó. Kết quả khỏi phải nói, tôi đậu trường trọng điểm, cậu ta rớt vào trường bán công.

“Đáng đời!”

Cuộc sống trung học của tôi mở đầu bằng việc chia ban Xã Hội và Tự Nhiên. Tất nhiên là tôi chọn Xã Hội vì khả năng “chép bừa, nói điều” trong văn của tôi thuộc hàng đỉnh cao.

Đồng phục cho nữ sinh là áo dài, mẹ sắm luôn đôi guốc bẩy phân cho tôi. Bà nói rất quan ngại về chiều cao khiêm tốn đến đáng thương nên ép tôi phải mang giày cao gót.

Hằng ngày, tôi đều có thói quen đi học trễ. Vào giờ đó, trên đoạn đường kia cũng xuất hiện một cô gái đạp xe hí hục, để chân trần, đôi giày thì nằm vất vơ trên giỏ xe. Cô đạp bán sống bán chết, đến đoạn thả dốc thì xe chạy nhanh đến nỗi vượt luôn cả xe gắn máy...

“Thôi, lần này tôi không muốn bình luận thêm nữa, chỉ cần nhìn ánh mắt của người trên đường là hiểu...”

Lớp tôi học có một tên ẻo là tên là Công, biệt danh là “thái giám công công”. Hằng ngày, cậu ta soi mói các bạn nữ mặc nội y màu gì, lâu lâu còn nói toạc ra cho cả lớp biết khiến bạn nữ ấy xấu hổ. Tôi trả đũa bằng cách rình coi quần sịp của cậu ta vì bạn nữ kia là bạn thân duy nhất ngoài đám con trai ra.

Việc rình coi này quá dễ dàng vì cậu ta thích mặc quần đáy ngắn, chỉ cần cậu ta lên bảng làm bài thi đều lộ hàng cả, tôi ngồi đầu bàn quan sát rồi viết giấy chuyển cho cả lớp xem, ai nấy đều cười sặc sụa. Có một ngày công công phát hiện chạy đến mắng tôi:

- Con kia! Mày nghĩ mày đang viết cái gì vậy hả?

Tôi cầm tờ giấy đọc to lên:

- Màu đen, viền vàng ở giữa có chữ “Tommy”, size S...

Cậu ta gào lên:

- Con khốn! Của tao là size M, màu nâu đất không phải vàng!

- À, để tao sửa...

- Ờ...

- Mẹ nó! Không phải chuyện này! Tại sao mày dám lôi tao ra làm trò cười hả? Mày có tin tao nói cho cả lớp biết mày mặc áo ngực màu gì không!

- À, xin lỗi... Tao mặc áo lá, size nhỏ nhất...

Tôi tỉnh bơ trả lời.

- Mày... Đồ ngực lép!

- Ừ, lép thật... Nên tao mới mặc áo lá.

- ...

Sau hôm đó cậu ta không còn soi mói các bạn nữ nữa mà trở thành bạn chí cốt của tôi. Mỗi lần “công công” nhìn tôi đều bày ra ánh mặt “tao hiểu mà”.

“Mẹ! Hiểu cái đầu mày á!”

Lớp tôi vì rất nhiều nguyên nhân khách quan lẫn chủ quan nên lúc nào cũng xếp hạng bét nhất trường. Chào cờ đầu tuần, sau khi hát bài quốc ca chính là kể tội lớp tôi, nào là: đi trễ, mặc quần đáy ngắn, áo dài xuyên thấu nội y, trang điểm, vắng nhiều, xài điện thoại... Dù không phải do học dốt hay có nhiều thành viên cá biệt, nhưng lớp tôi vẫn được vinh dự được đứng suốt lễ chào cờ.

“Lịch sử huy hoàng thời cấp ba của tôi...”

Cuộc đời học sinh ít nhất cũng trải qua rung động tuổi mới lớn, cảm giác thích thích một ai đó, hâm mộ người học giỏi hơn mình hay đơn giản nhất là trái tim rung rinh khi đứng gần, nhìn thoáng qua người đó.

Dù có thành đôi hay không thì kỷ ức đó không bao giờ phai, mỗi khi nhắc lại liền cười thầm trong lòng, tự hỏi tại sao lúc đó mình lại thích người ta.

Tôi cũng từng trải qua rung động đầu đời đó.

Đó là một buổi tối tôi cùng nhóm bạn đi chơi hội chợ, mấy ngày trước người ta đã dán áp phích khắp nơi trong xóm, còn nói có ca sĩ nào nổi tiếng về hát. Tôi thì biết chắc không có tên nào về đâu, chẳng qua là chiêu trò của những người tổ chức muốn kiếm lời thôi.

Hỏi vì sao tôi biết à? Là vì...

“Bọn họ lừa tôi nhiều lần quá mà!”

Ở hội chợ nhiều nhất là gian hàng trò chơi, tiếp theo là giới thiệu các sản phẩm muốn bán, cuối cùng là đồ ăn. Trong đó vừa có ca nhạc vừa chơi lô tô, hát hò đủ kiểu.

Trò chơi mà tôi giỏi nhất là ném vòng, một lần chơi xong là “hốt” được chục bịch bánh xốp kem gần hết hạn. Lặng qua lặng lại đến khuya thì âm nhạc trên sân khấu mới bắt đầu sôi nổi. Một nam ca sĩ nghiệp dư lên hát bài “Em chỉ yêu một người” của ca sĩ Cẩm Ly, cũng là bài tôi rất thích vì giai điệu du dương và lời bài hát “sến sến”. Tôi vốn dĩ muốn đi về vì cảm thấy chán nhưng lời hát vừa cất lên khiến tôi khựng lại...

Thật bất ngờ vì người hát là đàn ông, chất giọng trầm nhưng rất ấm, từng chữ hát lên đều rõ ràng. Tôi đưa mắt nhìn lên sân khấu, bắt gặp một khuôn mặt rất bình thường, tầm hai mươi mấy tuổi, quần áo không lòe loẹt màu mè chỉ đơn giản là áo sơ mi đen quần xám tro.

Điều khiến tôi ấn tượng chính là khi hát người này luôn nhìn về một phía, ánh mắt vừa vắn chạm vào tầm mắt tôi, mọi biểu cảm trên gương mặt rất chân thực, nhất là khi tôi đoạn “thầm mong ta bên nhau, hạnh phúc với nhau và sẽ yêu nhau trọn đời”...

“Kỳ lạ quá... Trong người cứ có cảm giác khó chịu thế nào ấy”

Tôi không biết lúc đó mình suy nghĩ gì, chỉ nhìn chăm chú vào anh ấy, càng nghe anh hát trái tim càng rung động, đến khi bài hát kết thúc tôi vẫn còn đang nhìn anh. Anh bước xuống sân khấu và mất hút, một ca sĩ nào đó lên hát bài tiếp theo, ca sĩ này còn có fan hâm mộ thì phải, vài người cầm ảnh và hò reo...

Tối đó tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ. Tôi mơ anh ấy hát liên tục cho tôi nghe, tôi không nhớ tên bài hát nhưng nghe rất quen thuộc, khi tôi cố gắng nhớ tên bài hát thì bắt ngờ... Tôi tỉnh giấc.

Sau hôm đó ngày nào tôi cũng có mặt ở hội chợ để nghe anh ấy hát. Tầm mắt của anh không còn nhìn tôi nữa mà nhìn hướng khác, tôi “tham lam” muốn đi chuyển đến gần để anh ấy có thể nhìn mỗi tôi thôi. Cứ như vậy, tôi đứng ngơ ngác nhìn, còn anh vẫn hát...

Hôm nay anh hát hết hai bài. Cả hai bài tôi đều thích.

Ngay cả khi mấy thằng bạn kéo tôi về, tâm hồn tôi vẫn còn đang lơ lửng đâu đó...

Về đến nhà, tôi lục tìm đĩa nhạc kia và nghe suốt đêm cho đến khi mệt mỏi, không còn ý thức gục xuống ngủ.

...

Ngày cuối cùng hội chợ kết thúc, tôi lấy can đảm chạy đến tìm anh. Lúc đó là tôi tự ý chui vào phía sau nên không ai thấy cả. Đúng lúc anh đang thay áo sơ mi, anh luống cuống khi nhìn thấy tôi và hỏi tôi vào đây làm gì. Tôi nói:

- Em rất thích Cẩm Ly, anh cho em xin chữ ký!

Anh ấy sững sốt rồi nói:

- Anh không phải Cẩm Ly...

- Xin lỗi em lộn, em thích nhạc Cẩm Ly cho nên anh cho em chữ ký nhé!

- Anh chỉ hát giải trí không phải là ca sĩ em xin làm gì?

Tôi gào lên:

- Mặc kệ! Tôi thích anh! Ký vào đây cho tôi!

Vừa nói tôi vừa cầm áp phích tên ca sĩ nào đó đưa tới trước mặt, bắt anh ký vào.

- Rồi, rồi anh ký cho em...

Cầm tờ giấy có chữ ký trong tay mà tôi khóc lớn. Anh ngỡ ngàng nhưng vẫn cố an ủi:

- Sao vậy? Em...

Tôi lao tới ôm anh thật chặt, xô anh ngã rồi chạy đi.

Lẫn trong tiếng khóc là tiếng nấc.

“Ngực đau quá...”

“Sao tôi lại khóc...”

...

Hôm sau thì khu đất tổ chức hội chợ đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Cảm xúc khiến tôi bồn thần mấy ngày qua đến bây giờ tôi mới hiểu...

Trong tiếng anh có tên “fall in love”...

Có nghĩa là...

“Tôi phải lòng anh ấy mất rồi...”

...

Là rung động đầu tiên.

Là nuôi tiếc bất chợt.

Là kỷ niệm in sâu trong lòng.

...

Tờ áp phích dán trên tường đã cũ nhưng dòng chữ phía sau vẫn còn rõ nét...

Ngôi sao đầu dòng, phía sau là hàng chữ “Anh Minh”

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Dương Hạ Vũ Là Một Tên Cuồng Nước Đá!

“Trời mây xanh, nắng lung linh. Bướm tung tăng vui đùa trong gió...”

Từng tốp học sinh tung tăng đi trên đường, nam sinh kéo tóc, chọc ghẹo nữ sinh, lẫn trong đó có tiếng chửi nũng nịu, tiếng cười đùa vui vẻ...

- Tránh ra! Mấy con điên kia tránh ra!

Bíp bíp! Bíp bíp!

Tiếng chuông xe liên tiếp vang lên.

Nghe tiếng ồn ào phía sau, những người đi đường đều dạt về hai bên. Sau đó, một con gió màu hồng cuốn qua, nhìn kỹ lại là một cô gái mang đồng phục.

Vâng, không ai khác chính là cô gái... người gặp người “hiếp”, Hoa Thiên Tuyết tôi đây.

Hiện tại tâm trạng tôi cực kỳ bất ổn, lý do thì rất đơn giản, tôi ghét màu hồng. Việc phải ngồi trên chiếc xe từ lúc bước ra khỏi nhà rồi bị người khác nhìn khiến tôi khó chịu, không những thế từ viên bánh xe, móc khóa cho tới giỏ xe tông màu chủ đạo là hồng nốt. Bà già tôi thật sự muốn giấu cái bản mặt ngay lập tức.

“Mẹ nó! Nhục gì đâu!”

Vốn dĩ tôi muốn cuộc bộ cho xong nhưng mẹ lại nhìn tôi bằng ánh mắt hy vọng tha thiết, tôi là đứa con ngoan hiền đành phải cười trừ, cắn răng mà cười nó. Vặn ga thật mạnh nhanh chóng tăng tốc đến trường, vừa đặt xe xuống nhà xe tôi liền vội vàng leo lên cầu thang.

- Ê, đợi tôi với!

Tôi xoay đầu lườm tên đó.

- Gì, muốn gì? Muốn vẫn an tôi à!

Cậu ta nhìn tôi nhú mày.

- Mới sáng sớm chưa uống thuốc à! Chưa gì đã gây sự với tôi rồi.

Tôi lười trả lời nên mặc kệ tên Nghiêm đó mà đi luôn một mạch. Cậu ta bước đi song song cạnh tôi, chân dài đúng là có lợi vài bước thôi đã vượt mặt tôi.

- Này, cậu mới mua xe à? Trông cá tính phết!

Cậu ta không nhắc thì thôi, vừa nhắc tới lại khiến tôi bực bội. Cứ nghĩ rằng đi sớm thì bạn trong lớp sẽ không thấy, nhưng tôi lại quên mất tên thái giám này còn dậy sớm hơn vua nữa. Tôi gất gông:

- Cá tính? Cậu đang khen tôi đó à?

- Ủ, tôi thấy nó rất hợp, bề ngoài cậu như ngựa đi chiếc xe vừa vặn là thành kỳ lân rồi còn gì! Ha ha!

“Mẹ nó, cậu ta lại lên trình nói móc rồi!”

Bước thật nhanh ném cặp vào học bàn, tôi bỏ tay vào túi sờ thấy một vật, yên tâm trong lòng rồi đi ra ngoài.

- Này, này... Tôi chỉ nói giỡn thôi! Cậu đừng giận!

Tôi dùng bước chân, không cảm xúc trả lời cậu ta.

- Tôi không giận!

Cậu ta hấp tấp.

- Vậy cậu bỏ đi làm gì?

- Mẹ nó! Đi tè! Mặc từ sáng đến giờ chưa giải quyết! - Tôi tròn mắt nhìn cậu ta.

- Ô... Cậu, cậu...

“Cậu cái đầu nhà mì, buổi sáng tranh thủ đi sớm nên nhịn từ đó đến giờ, má đi vệ sinh cũng không yên nữa!”

...

Làm xong mọi chuyện cũng gần tới giờ vào lớp, tôi “khoan khoan” tâm hồn trở về lớp. Người ta nói, khi đi bức bối khi về hạnh phúc không phải chỉ chuyện này sao.

Lăn qua lộn lại, ngáp dài ngáp ngắn thì hết hai tiết, vừa mới chuông giờ giải lao thì Nguyệt đã chạy tới hỏi chuyện về chiếc xe, tôi đau khổ không dám nói ra. Nguyệt cù lét mấy lần cuối cùng tôi cũng đầu hàng, ngoan ngoãn định khai ra thì phía bên ngoài hành lang xôn xao.

- A! Mấy anh về rồi! Kia kia ngầu quá!

- Á... Á! Đẹp trai quá! Anh ơi!

Khỏi phải nói chính là tên dám tặc Dương Hạ Vũ kia. Không những đi học trễ còn làm xao nhãng việc học của người khác, đúng là có đẳng cấp, cá mè một lứa.

“Bất công, cuộc đời đầy rẫy bất công...”

Điều đáng nói ở đây là nhỏ Nguyệt cũng gia nhập đội hình quá khích, không còn hứng thú với chiếc xe của tôi nữa. Tôi uể oải nằm gục xuống bàn, bỏ ngoài tai lời la hét ngoài kia. Tên Nghiêm khều khều, tôi bày ra bộ mặt chán nản nhìn cậu ta.

- Sao nhìn cậu không có tinh thần vậy?

- Đói...

Cậu ta quan tâm

- Tôi có cái bánh ngọt, cậu ăn không?

- Ồ, đưa đây!

Tôi có cái tính là buồn hay vui đều ăn, cảm xúc càng cao thì càng ăn, hôm nay gấp gáp không mang đồ ăn vặt, cậu ta đưa bánh coi như cứu tôi một lần, tôi vỗ vai cậu ta.

- Một miếng khi đói bằng một gói khi no, chị Nghiêm đã giúp em một lần thì tổ quốc sẽ ghi công!

- Mà cậu xé bao bì trước làm gì? Để tôi ngửi mùi rồi mở, biết cái phần đó là hay nhất không, cái bánh cũng có chút xiu chừng đó chỉ đủ nhét kẻ răng.

- Ừ thì...

Vừa nói tôi vừa đưa bánh vào mồm nhai nhồm nhoàm. Tôi cũng phục mình vừa mặt dày lại còn vô lý, khó ưa, khó chiều mà tên Nghiêm này cũng chịu được.

- Ai lấy được cậu là có phước lắm! Cậu phải cảm ơn tôi đã rèn luyện cậu có trái tim nhân hậu.

Tên Nghiêm đỏ mặt nói:

- Thật ra thì...

- Thì gì? - Tôi nghi hoặc.

- Cái bánh... Cái bánh tôi đưa cậu đó...

- Sao? Bánh sao? Nói mẹ luôn đi! Mẹt quá!

Cậu ta đỏ mặt tía tai hét vào mặt tôi:

- Bánh... Tôi cắn được một miếng, định kêu cậu bé... bé ra, không ngờ cậu ăn hết rồi!

“Ồ, con mẹ nó!”

Tôi bùm miệng đứng lên.

- Đi... Đi đâu nữa?

- Đi móc họng.

- Làm gì?

- Ồi.

Cậu ta đen mặt.

“Oẹ... Oẹ... Oẹ...”

Giờ thì tôi ới thiệt rồi.

Sáng mang thêm khăn giấy là để phòng ngừa việc này, không ngờ bị sớm như vậy. Hên là trong lớp chỉ còn vài tên con trai đang ngủ, bọn con gái thì như ong vò vẽ lập một cái chợ ở ngoài kia... Vừa đủ thời gian cho tôi dọn dẹp “hiện trường”...

“Tôi thề, không bao giờ ham của ăn của thái giám nữa!”

“Cậu ta chắc chắn là khắc tinh của tôi”

...

- Tới... Tới nơi rồi!

Cuối cùng cũng xuống tới phòng ăn, bụng tôi chịu “dày vò” nên bây giờ đang biểu tình. Tôi chọn thêm ít đồ ăn và một chén canh lớn, vừa ngồi xuống bàn tôi ăn điên cuồng bất chấp hình tượng, Nguyệt nhìn tôi cười cười rồi hỏi tiếp vụ xe.

“Lại mất hứng..”

Tôi lái sang chuyện khác.

- Tí về rồi mình cho xem! Mà mình hỏi nè, sao cậu cũng tham gia cùng đám fan của tên Dương làm gì?

Nguyệt gãi gãi đầu.

- Thì ngắm thôi, cái đẹp trước mặt không ngắm thì phí... Hi!

Nguyệt hỏi lại:

- Lúc trước cậu cũng thích thái tử lâm mà! Sao giờ có vẻ không thích rồi!

- À, gu mình mới đổi, mình thích người cao gầy.

Nguyệt cười gian:

- Có liên quan tới lớp trưởng phải không?

- Ủm, hình như vậy...

“Anh Minh quen biết với tên Nghiêm mà, tí nữa xong việc phải hỏi mới được”

- Hình như cái gì chứ! Mình đoán chắc!

- Ồ, chắc cái gì? - Tôi lơ đãng trả lời.

Bỗng nhiên có người ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Là Tổ Như”

Cậu ta chào rồi ngoáy muốn ngồi ăn chung, tôi thì không có ý kiến, mà công nhận cậu ta nói chuyện rất khéo, chưa gì đã chuyện trò thân thiết với Nguyệt. Tôi không còn thời gian quan tâm mấy chuyện vặt vãnh nữa nên lùa cơm thật nhanh, húp một ngụm canh thật lớn. Sau đó, phía trước cửa phòng ăn lại ồn ào...

- Thế từ kia! Anh ấy đi ăn đó!

“Biết ngay mà, ông trời có để tôi yên ổn bao giờ!”

Vội dọn chén rồi chào tạm biệt hai người kia đi trước. Tôi nhất định phải trốn đám điên kia, chạy nhanh đến cầu thang thì có một người đang hút thuốc phía trước. Hắn ta nhìn thấy tôi thì ngạc nhiên sau đó cười đều.

- Thiên Tuyết, cô trốn cũng giỏi nhì, nhận không ra đó!

Bàn tay tôi run run.

- Hạ Vũ có lời nhắn cho cô, hai giờ đến sân sau gặp mặt!

Tôi đứng bất động nhìn hắn, làn khói trắng lượn lờ, mùi hôi gay mũi, hàng cúc áo bằng pha lê tím bây giờ thật chói mắt, cơn gió thổi qua mà lòng tôi lạnh cóng, nổi da gà...

Điều tôi muốn làm nhất bây giờ chính là... cho tên trước mặt một trận.

“Mẹ kiếp! Đồ Phuong!”

Chương 43: Dương Hạ Vũ Là Một Tên Cuồng Nước Đá (Tt)

Nhìn vào màn hình điện thoại mà lòng tôi thấp thỏm bất an, còn mười lăm phút nữa là tới hai giờ. Đôi chân tôi đánh nhịp liên tục chứng tỏ sự khẩn trương.

“Mẹ nó, Dương Hạ Vũ! Mi hẹn ngu như bò, giờ học thì có mà chó thềm ra!”

Lấy tay vuốt vuốt mồ hôi trên trán, điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Mặc dù trong lòng chửi rủa ngàn lần nhưng tôi không thể không đi, việc này liên quan đến mạng sống của tôi, điều cần làm bây giờ chính là tìm lý do đi ra ngoài mà không bị cô nghi ngờ. Tôi đưa tay muốn vò đầu nhưng chợt khựng lại...

“Không được sờ, sẽ rớt phụ tùng... Trời ơi! Ngứa quá đi mất, làm sao gãi đây?”

Thấy tôi loay hoay không yên tên Nghiêm vội đạp một phát vào chân.

“Mẹ nó!”

- Cậu không học thì để người khác học, rung bàn làm cái quái gì!

- Kệ mẹ bà! - Tôi nghiêng răng tròng cậu ta.

Cậu ta bày ra bộ mặt chán nản y hệt tôi lúc sáng.

- Nếu mệt thì lên phòng y tế đi, trông cậu cứ như bị tiêu chảy mà không đi được vậy!

“Tiêu chảy cái... Ồ, ý hay! Sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Khôn ba năm đại một giờ... Ngu chưa!”

Vội vàng đứng lên gọi thầy:

- Thưa thầy! Thầy ơi!

Thầy Hoàng ở trên bục giảng quay xuống nhìn tôi, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Dạ, trưa nay em ăn cơm, không biết sao bây giờ lại đau bụng muốn đi vệ sinh, xin phép thầy cho em lên phòng y tế ạ!

- Vậy em đi nhà vệ sinh được rồi lên phòng y tế làm gì? - Thầy nghi hoặc.

“Đi vệ sinh không quá hai mươi phút sao mà đủ thời gian cho tôi chứ!”

Dù sao cũng phải thuyết phục thầy. Tôi nhăn nhó khuôn mặt trông làm sao thật đáng thương, nói:

- Dạ, bụng em yếu lắm! Ăn gì là một cái là cơ thể tự bài tiết ra hết, em... em lên phòng y tế để xin thuốc luôn cho chắc!

“Lý do vô duyên nhất cũng xài tới rồi... Tha cho tôi đi!”

Có lẽ thầy giáo thường dễ cảm thông với các bạn nữ hơn nên chưa quá mười giây đã đồng ý. Tôi vội vàng lao ra khỏi lớp, bỏ lại đằng sau tiếng cười nhạo của đám con gái.

“Nhân cách con mẹ gì đều vứt hết, trốn được mới là quan trọng!”

Chạy thật nhanh băng qua phía sau nhà xe, chạy thêm bốn trăm mét về hướng nam thì tôi đã thấy một nhà kho cũ kỹ có hai tầng, vết sơn trên tường đã bong tróc, rêu mọc phủ đầy đặc cả cầu thang. Cánh cửa sắt thì xiêu xiêu vẹo vẹo, mỗi lần gió thổi đều phát ra âm thanh cọt két chói tai. Nhà kho nằm trong khoảng rừng nhỏ, vì lối đi ít người sử dụng nên bị cỏ dại che dần dần biến mất...

“Khốn! Thêm trời tối nữa là thành phim kinh dị học đường rồi!”

Cũng may là tôi biết trước sự việc mới không bị lạc đường, mà hiện tại trường hợp của tôi cũng không khác gì phim kinh dị. Tên Dương vẫn chưa tới, nhìn đồng hồ lần nữa thì đã hơn hai giờ, ánh nắng gay gắt, tiếng côn trùng râm ran, xung quanh không một bóng người, tôi lạnh cả sống lưng...

“Bà nó! Hẹn chó gì mà không tới, không phải trong phim nữ chính tới chỗ hẹn thì tại đây đã đứng chờ sẵn mà chửi sao? Tại mày phản khoa học vừa thôi!”

Xen lẫn bức bối và ngửa ngáy, tôi leo lên tầng một của nhà kho. Đường đi thì rất rành, mọi việc tôi đều chuẩn bị xong đầu vào đấy, bây giờ chỉ còn canh me. Lấy tay lột mái tóc giả ra và gỡ, tôi ngồi bệt trên cái thùng gỗ than thõ.

“Ngửa quá, bộ tóc mới này cứng hơn bộ trước, khó chịu gì đâu!”

Đang mãi làm việc riêng tư thì nghe có tiếng sột soạt bên dưới. Nhìn xuống cầu thang thì thấy Dương Hạ Vũ và Đỗ Phương.

“Mẹ nó! Tới rồi!”

Có lẽ không ngờ tôi ngồi sẵn chờ ở đây nên bọn họ rất ngạc nhiên. Tên Dương nhú mày thật chặt, còn tên Phương thì há hốc mồm:

- Cô tới rồi à?

- Ừm... Mấy cậu đợi tôi một chút, cầu thang rất trơn nên để tôi đi xuống đó!

Cẩn thận leo xuống cầu thang, tôi đứng đối diện với bọn họ. Quan sát hai người trước mặt, tôi phải công nhận tên Dương Hạ Vũ này rất đẹp trai, ánh hào quang ngời ngời. Nếu bỏ qua tâm sinh lý không được bình thường thì tên này muốn lạnh lùng có lạnh lùng, muốn bá đạo có bá đạo, muốn chảnh chó có chảnh chó...

“Nhìn người khác bằng ánh mắt khinh bỉ không thêm nói gì là ngon à, thằng chó!”

Dù chửi rủa trong lòng nhưng tôi phải “gồng mình” trưng ra khuôn mặt dịu dàng, đáng yêu. Cái miệng tôi thì giật giật phản đối nhưng khuôn mặt vẫn cố gắng cười tươi mà hỏi:

- Sao không thấy Lưu Ngọc Thái nhỉ?

Lần này thì tên Dương phá bỏ hình tượng tăng băng mở miệng “bố thí” cho tôi một câu.

- Cô quan tâm? Hừ, Cậu ta có việc.

“Việc cái đầu nhà mày á! Thằng bệnh hoạn kia bị người ta đâm một nhát còn chưa xuất viện!”

- Vậy... vậy à!

Tên Phương chen mồm vào:

- Cô nên coi lại mình đi!

“Coi thằng khốn nạn nhà mi đó!”

Vẫn duy trì thái độ cao ngạo tên Dương tiếp tục “khủng bố” tôi.

- Cô thay đổi rất nhiều? - Tên Dương nhếch mép.

- Đúng, cô ta cứ như một người khác vậy, không thêm đến cho chúng ta sai nữa! - Tên Phương phụ họa.

Bây giờ tôi mới hiểu tại sao cô ả có thể tiếp cận bọn khốn này, bao nhiêu chuyện rắc rối xảy ra sau này và cả lý do bị người ta xem là công cụ thỏa mãn...

“Mẹ kiếp! Cô có biết nhục không hả? Làm con chó của tụi nó là ước mơ của cô sao? Nhân phẩm đâu? Con chó bây giờ cô cũng không bằng!”

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lời Nói Dối Chính Liều Thuốc Cứu Mạng

“Nổi bức bối này là sao?”

Tôi không hiểu cảm giác này xuất phát từ đâu, nhưng nó giúp tôi có can đảm mà đối diện với nỗi lo suốt bao ngày. Tên Dương trước mặt không còn khiến tôi sợ hãi, đối đáp cũng trôi chảy hơn.

- Tôi có lý riêng nên không thể liên lạc với các cậu được.

- Lý do? Xung tôi đây...

Lại một tiếng cười khinh bỉ, tôi cúi gầm mặt nghiêng răng.

- Xin lỗi mình nhầm. Các cậu thông cảm.

- Hừ!

Tên Dương vẫn duy trì hình tượng “nước đá” như cũ không ý kiến, chỉ biết phát ra âm thanh xì xì đại ý là đã nghe, tôi nghi ngờ tên này bị hen suyễn nặng. Còn tên Đỗ Phương rành lúc nào mà mai tôi lúc đó.

- Lần này mới đúng là cô, thái độ khép nép này có phải dễ thương hơn không?

“Mẹ tui này, bà không cần thì tương bà hiền à!”

Tôi híp mắt, đưa tay lột mái tóc giả trên đầu xuống trước con mắt ngờ ngàng của bọn họ.

“Tuyệt chiêu cuối cùng cũng được xài, thoải mái gì đâu...”

- Cô... cô... cái này, cái này là... là sao? - Đỗ Phương lấp bắp.

Tôi dụi dụi mắt, tranh thủ trét một ít dầu gió lên, nước mắt chảy ra.

- Thì như các cậu thấy đó...

Bọn họ nhìn thấy trên đầu tôi không phải sân bay Tân Sơn Nhất mà chính là “bãi chiến trường”, tóc thì tai lôm ch่อม mọc lộn xộn, có chỗ bị hói, nhiều mảng trắng dày đặc như gàu, vài chỗ xước da đỏ lôm, da bị nứt thành rãnh nhỏ có vết máu, nhìn vừa tởm vừa kinh dị.

Tôi nói tiếp:

- Mình đã nói có ý do... hức, lý do là đây...

Tên Phương quát lên:

- Rốt cuộc cô bị cái con mẹ gì?

Tôi mếu máo.

- Mình bị vậy nên...

- Là... Là cái gì? - Run run giọng hỏi.

“Ô, bọn nhà giàu không biết mấy bệnh này, có lợi cho tôi rồi!”

Tôi gào lên thảm thiết.

- Mấy cậu không biết sao? Để mình nói cho nghe! Vậy nên là do rối loạn biệt hoá lành tính của tế bào thượng bì, cách nhận biết là trên da có các mảng đỏ, phía trên có vảy dày màu trắng, sờ vào thấy khô cứng, khi nứt ra có thể bị chảy máu. Nguyên nhân là do di truyền, nhiễm khuẩn, stress...

Lần này thì hai tên đó chỉ “đục” mặt ra nghe tôi thao thao bất tuyệt.

Tôi nói luôn một tràng diễn giải từ nguyên nhân, triệu chứng, dấu hiệu nhận biết cho bọn họ nghe, vừa chuyên nghiệp vừa tự tin như bác sĩ trong ngành. Thầy dạy sinh mà thấy tôi trả bài thuộc lâu lâu thế này không khéo khóc mất, ngày xưa làm bài tập về gen di truyền mà bị dân lên đập xuống...

“Mẹ nó, sức mạnh con người là vô hạn mà!”

Người đầu tiên tỉnh táo để hỏi tôi là Dương Hạ Vũ.

- Cô rất rành thì phải? - Lần này nói chuyện ánh mắt chứa đựng tránh né không dám nhìn thẳng mặt tôi.

- Sao không rành cho được, mình chữa nó mãi đến mức thuộc bài luôn! Bệnh này dễ tái phát mình không biết phải làm sao cả! - Nắm chặt tay đưa lên miệng cắn cắn.

- Cô bị từ bao giờ?

- Trước hôm các cậu gọi! Mình đi khám thì... hức...

Tên Dương bắt đầu moi móc tất cả lý do cần làm sáng tỏ.

- Vậy bức thư?

- Mình xé rồi! Mình không xứng đáng...

- Không liên lạc?

- Mình không muốn các cậu lo lắng... - Sút sịt mũi kéo dài giọng.

- Tránh mặt?

- Bệnh này có thể lây, mình không muốn...

Chưa nói hết câu thì hai tên đó lùi xa ba bước.

“Mẹ, lạnh lùng bá đạo cỡ nào cũng sợ bệnh, sợ chết!”

Chuyện sau đó thì dễ giải quyết, bọn khốn này an ủi vài câu rồi đuổi tôi về lớp, ngoài ra còn vô tâm nói không cần gấp mặt nữa, trong khi khuôn mặt tôi còn giàn giụa nước mắt năn nỉ bọn họ cho ở lại...

“Ở lại mới lạ, người nào thấy cảnh này mà không ói tôi liền đâm đầu xuống đất! Bọn chó, đuổi bà còn nhanh hơn gián!”

Tôi giả bộ thất thểu đi về, trong lòng thì cực kỳ sung sướng. Công sức tôi dậy lúc ba giờ sáng, cả việc hy sinh hóa trang thành zombie như ở trên mạng, cạo đầu, bôi trét hóa chất, gãi thật mạnh làm tróc da đều được đền đáp xứng đáng.

Ngay khi vừa khuất tầm nhìn, tôi liền tung tăng chạy tới phòng y tế, giả vờ thì làm sao cho giống, tôi bị bà cô ế chồng giữ lại khám vì thấy mắt tôi đỏ và tuyến lệ còn chảy.

“Trời ơi! Lỡ bôi hơi nhiều, cảm giác không khó chịu nhưng đôi mắt vẫn còn phản ứng...”

Bà cô phá lệ cho tôi nằm nghỉ đến tiết cuối thì về, hạnh phúc được nhân đôi vì được ngủ bù, tôi cười to trong lòng.

“Thoát một kiếp rồi! Ha ha!”

Mệt mỏi, căng thẳng qua đi tôi dần dần chìm vào giấc ngủ...

...

- Này, dậy đi!

“Má! Lại tên nào phá giấc ngủ của bà!”

Vì bức bối, trong cơn mơ màng tôi lấy chân đạp một phát không ngờ trúng một người.

- Á! Con điên kia!

Tôi vùng dậy.

“Chết mẹ! Trúng ai rồi?”

Quay đầu nhìn xuống dưới sàn thấy tên Nghiêm đang còn ôm bụng.

- Là cậu à? Xin lỗi nhé! - Tôi cười gượng.

- Đừng nói gì... gì cả, tôi không muốn liên quan đến con điên này nữa! Thầy gọi về lớp sắp tiết cuối rồi!

Nói xong liền đi một mạch, tôi vội vàng đuổi theo, cậu ta đi rất nhanh nên tôi phải chạy theo mới kịp. Cậu ta bất chợt dừng lại làm tôi đang mãi miết chạy phải quay ngược một đoạn.

- Chuyện, chuyện gì vậy? - Tôi thắc mắc.

Tên Nghiêm đỏ lựng cả mặt, ấp úng nói:

- Thiên Tuyết, cậu... cậu có...

Cậu ta chưa dứt lời thì phía bên dưới ào ào chảy ra...

“Ào ào chảy ra...”

Tôi đã biết tại sao trong người lại “bất ổn” nhiều như vậy rồi, việc này giải thích cho các hành động vô duyên khác thường của tôi hôm nay. Lúc đầu chỉ là triệu chứng, bây giờ đã xuất hiện...

Rung rung nước mắt lần nữa...

“Mẹ ơi! Con tới kỳ rồi...”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Everything Will Be Alright

Hôm nay là thứ sáu, ngày mà các học sinh cực kỳ yêu thích. Lý do rất đơn giản, nếu không có lịch học ngày thứ bảy thì đó chắc chắn là thiên đường mà mọi học sinh luôn ao ước...

“Ngày nghỉ vạn tuế, cuối tuần muôn năm! Yeah!”

Hiện tại tôi đang ngồi trong lớp hớn hờ đợi chờ tiết cuối, chỉ chưa đầy một tiếng nữa thôi tôi sẽ được tự do “ăn nằm” với con Bò, hạnh phúc chính là đây!

Tổng kết một tuần trôi qua tôi đã thu được nhiều “thắng lợi”.

Đầu tiên là việc cắt đuôi được Phan Tuấn Kiệt, mặc dù hơi vô tâm nhưng cũng đáng.

Thứ hai, ngăn chặn quá trình bị người ta “mần thịt”. Hiệu quả đi kèm theo là tên Thái nằm bệnh viện, tên Phuong bị gãy chân. Nói ra cũng chẳng vẻ vang gì, tên khôn đó bị ngã cầu thang, ngày hôm đó tôi đã dặn dò đừng lên vì rất trơn nhưng mấy tên đó cứ ngênh ngang trèo lên hút thuốc mà không sợ, giờ thì mang họa.

“Đáng đời, ngu thì chịu!”

Tôi có lúc nghĩ hơi ác một tí muốn cả hai tên cùng ngã cho xong, ít nhất trong hai thằng sẽ có một đứa làm đệm, nhưng số thằng Dương nó may đến phát ghen nên chỉ bị sảy chân một chút. Mọi thông tin tôi biết được lấy ở diễn đàn trường, chuyên mục “học hỏi, kinh nghiệm”, nguồn tin cậy là chín mươi chín phần trăm, phải cảm ơn nhóm nữ sinh rảnh rỗi “rình” trai hai bốn trên bày để cung cấp tin tức này.

Thứ ba là bạn mới, ngoài Nguyệt ra thì tôi đã bắt đầu chấp nhận Tổ Như. Cô bạn này sử dụng biện pháp “mặt dày” đeo bám tôi mọi nơi mọi lúc. Trong thời gian tiếp xúc tôi nhận thấy nhiều đức tính tốt của Tổ Như, chỉ trừ đầu óc hơi mơ mộng ra thì đây cũng coi như một người bạn tốt.

Thứ tư là về Vũ Văn Nghiêm, cái tên này khiến tôi đau đầu mãi. Sau cái hôm nhờ cậu ta đi lấy đồ dùm thì vẫn còn giận dỗi tôi cho đến giờ.

Lúc đầu định nhờ cậu ta đi lấy cặp hồ thì bị từ chối gay gắt, tôi mới đánh cậu ta xong nên cũng du di cho cậu ta chửi vài câu, sau đó năn nỉ thuyết phục đi mua cũng không chịu, cậu ta mặt mày đỏ lựng đứng đờ đờ bỏ đi. Tôi cũng chả có tâm tư mà trông chờ nữa nên quay lại phòng y tế tìm cách, hên là bà cô y tế có đồ dự phòng. Làm xong mọi việc chuẩn bị về lớp thì tên Nghiêm chợt xuất hiện ném cho một đồng đồ kêu tôi cầm lấy, tôi vừa nói không cần thì cậu ta giận dữ chạy đi tiếp, bỏ lại cho tôi một đồng băng không biết để đâu...

“Đồng này còn khó phang hơn việc trước nữa... Hu hu, bà mới là người giận mi đó, rõ ràng “say no” mà đi làm là sao hả? Thằng điên! “

Mặc dù vậy nhưng tôi vẫn cố gắng làm hòa với cậu ta, Nguyệt biết chuyện chúng tôi thì cười hả hê, còn ví tôi như chồng đang an ủi bà vợ là “thái giám” nhỏ mọn nhất cái lớp này.

“Bà nó, nếu không phải vì anh Minh thì đừng mơ bà năn nỉ cung nhé! “

Trong khi miên man suy nghĩ thì một một làn gió bay qua, cô và thầy chủ nhiệm đã đứng trên bục giảng nhìn chăm chăm tôi từ bao giờ. Tôi giật thót mình, linh cảm có chuyện gì không hay xảy ra thì cô gọi:

- Hoa Thiên Tuyết!

Tôi lắp bắp:

- Dạ... Dạ có em...

- Giáo viên vào lớp sao không chào? - Cô nheo mắt.

Tôi vội vàng đứng dậy, ngượng ngùng nhìn cô và cả lớp.

- Em, em xin lỗi cô ạ! - Tôi thành khẩn.

- Ngồi xuống đi! - Giọng ra lệnh.

Vừa ngồi xuống tôi bắt đầu lo lắng, mắt trái giật giật liên tục, tim đập liên hồi báo hiệu có chuyện.

“Là sao, là sao, trông bà hôm nay không được vui, tới kỳ chẳng... nhưng mà ngày hôm qua thông báo không có sự việc gì bất thường mà!”

Đầu óc còn đang gọi nhớ, phân tích lại các sự kiện thì thầy gọi:

- Thiên Tuyết! - Giọng ồm ồm.

- À dạ... Thưa thầy...

“Hừ tôi hoài...”

- Ngồi trong lớp mà nhìn đi đâu vậy?

- Dạ... Dạ không, không...

Tôi bối rối, thầy phán tiếp:

- Tập trung đi!

“Rõ ràng là cố ý, hết cô tới thầy, có muốn cho tôi sống không vậy?”

Mang trong lòng nỗi ám ức chưa được bao lâu thì...

- Hoa Thiên Tuyết!

“Rốt cuộc mấy người muốn con mẹ gì thì nói ra luôn đi!”

...

P/s: Cầu mong cho lời động viên...

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Everything Will Be Alright (Tt)

“Nhục...”

“Quá nhục...”

“Không còn gì nhục bằng...”

Lúc đầu chỉ rửa thầy cô trong lòng bao nhiêu thì bây giờ tôi lại thấy ăn năn bấy nhiêu. Chả trách hai người này cứ kiếm chuyện với tôi, tất cả đều có lý do. Tiết học này có tên gọi khác là sinh hoạt lớp, nói trắng ra để “hêu trương, kể tội”. Ngay bây giờ tôi đang hứng chịu ánh mắt cười nhạo của mọi người.

Tội lỗi tôi phạm nói to không to, nói nhỏ cũng không nhỏ chính là... trốn tiết.

Vâng, cái hôm chúng tôi diễn phim tình cảm học đường đã được ghi danh trong sổ đầu bài. Đứng kế bên tôi bây giờ là tên Nghiêm. Tôi nghi ngờ kiếp

trước tôi và tên này chắc chắn là mẹ con, nếu không tại sao việc gì cậu ta đều có phần. Trái ngược với sự khản trương của tôi, cậu ta rất bình tĩnh, luôn trong tư thế nhận tội chịu phạt, lưng thẳng mắt nhìn thẳng chỉ thiếu điều chưa đưa tay hồ câu lệnh “hoàng thượng tha mạng”. Tôi âm ức nhìn cậu ta.

“Thái giám à, nếu bây giờ cô bảo nhảy vào đồng phân có phải cậu sẽ nhảy luôn không? Cậu làm vậy chỉ khiến tôi thành kẻ xấu dụ dỗ bạn học trong mắt thầy cô thôi!”

Còn muốn hỏi làm sao tôi biết thì cứ nhìn ánh mắt của cô chủ nhiệm, mỗi khi nhìn tôi là trợn mắt, nhìn thái giám là ánh mắt tiếc thương..

“Cô có cần phân biệt đối xử một cách trắng trợn không!”. Tôi mỉm lòng.

Cô Vân bắt đầu bằng một bài giáo huấn dài ba mươi phút, đại ý là trốn học ảnh hưởng thế nào đến nhân cách con người cho đến hòa bình của thế giới, tương lai vũ trụ. Cô giáo dạy Văn có khác, nói liên tục, dẫn chứng phân tích chặt chẽ, biện pháp nói quá, điệp từ sử dụng thành thạo làm tôi chỉ biết gật đầu lia lịa trong lòng thì phê luôn một dòng to “bài văn có sự đầu tư”.

Người kết thúc màn tra tấn của cô Vân là thầy Sơn. Thầy giáo đứng là nhanh gọn lẹ nói một câu đánh vào trọng điểm:

- Tại sao các em trốn tiết?

“Trời ơi! Con chấp nhận bài văn của cô Vân thành sự thật nên đừng để con vào hoàn cảnh khốn khó nữa... “. Tôi gào thét trong lòng.

Thầy tỏ thái độ bức mình khi thấy chúng tôi chỉ cúi đầu không nói.

- Lý do? Sao các em im lặng hết vậy?

- Nghiêm, em nói trước! - Lần này là giọng điệu ra lệnh.

Tên Nghiêm ấp úng nói:

- Thưa thầy... Là... Là...

“Không được, không được, cậu mà nói là chúng ta chỉ có từ chết cho đến hy sinh”. Tôi lo lắng.

Tôi đá đá chân cậu ta phía dưới gầm bàn nhưng tên này không có phản ứng, đập thêm một cái mạnh cũng không ăn thua. Vì bối rối, cuống cuống khiến đầu loạn cả lên chưa kịp sắp xếp từ ngữ ra sao tôi chỉ kịp thét lên một tiếng to:

- EM BỊ TIÊU CHÁY!

Tiếng hét vang trong phòng học, vang vọng cả hành lang ngoài kia, giờ sinh hoạt tại sao yên lặng đến đáng sợ. Tôi đoán chắc giọng mình không hề nhỏ, dường như “vận nội công” bề gãy sừng tê giác mà rống. Chưa đầy ba giây sau có tiếng cười ồn ào ở phòng học kế bên, ngay cả cô thủ thư đi ngang cũng đang úp mặt vào lan can run rẩy nhin cười...

“Chuyện này không còn mang tính lớp học nữa đã thành khối lớp sau mấy ngày sẽ là toàn trường. Mẹ ơi! Ngay bây giờ con nhảy từ lầu một xuống có chết không?”

Tên Nghiêm nhìn tôi bằng ánh mắt không thể tin được.

“Mẹ! Cậu nghĩ là vì ai hả? Há?”. Tôi sượng mặt.

Mọi chuyện diễn ra thì bất ngờ, mọi người kẻ thì cười khúc khích, kẻ thì ngây ngốc không hiểu chuyện gì. Tôi lấy lại bình tĩnh trên tinh thần thấy chết không sờn nói tiếp:

- Thưa thầy, thưa cô thật ra ngày hôm đó em bị đau bụng muốn đi vệ sinh nhưng vì lớp đóng cửa bật máy chiếu nên không xin phép được cô đi được nên... hức... hức... - Tôi nhẹ giọng nức nở.

“Đâm lao thì theo lao...”

- Vậy sao không nhờ lớp trưởng báo lại? - Cô Vân thắc mắc.

- Lúc đó em vừa chạy vào nhà vệ sinh ngồi chưa được năm phút thì phát hiện... hết giấy, liền gọi điện cho bạn lớp trưởng đi mua... Cũng tội nghiệp bạn ấy phải chạy đôn chạy đáo mua thêm thuốc cho em nữa... Không kịp thông báo... Hu hu...

Bây giờ thì diễn biến câu chuyện thành bộ phim “chuyện tình cô gái ngồi cầu tiêu” rồi!

- Vậy tại sao lúc cô Sinh hỏi lại không nói hả Nghiêm? - Cô Vân vẫn còn nghi ngờ lời nói của tôi nên đá vấn đề này qua thái giám.

“Hy vọng cậu ta đừng nói gì quá lố vì mặt mũi của tôi đặt cược vào đây hết rồi!”

- Thưa cô... Chuyện này nói ra rất... ngại, em lại sợ... bạn Thiên Tuyệt... - Cậu ta cúi gầm mặt, hai tai đỏ cả lên.

“Điền rất sâu, rất đạt. Không uống công bà già tôi gánh hết mọi tội lỗi dùm cậu! Hề hề!” . Tôi hớn hờ.

- Đúng là có chuyện này, hôm trước Thiên Tuyết cũng bị một lần nên thôi... Chuyện kết thúc ở đây, chúng ta tiếp tục sinh hoạt. - Thầy Sơn đột ngột lên tiếng, cô Vân cũng không hỏi thêm gì, mọi chuyện dường như ổn thoả nên chúng tôi được phép ngồi.

Thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống, tôi bắt đầu suy nghĩ.

“Thầy ấy giao ra bài toán khó, sau đó lại giúp chúng tôi giải quyết nó, tôi không biết là do thầy bụng dạ đen tối hay vốn dĩ thầy là cáo già nữa. Dù sao cũng nhờ thầy nên sóng yên biển lặng... Vẫn là yêu thầy nhất!”

Giờ tay hình chữ “V” làm biểu tượng chiến thắng với tên Nghiêm, huých cậu ta vài cái xong thì mắt trái giật giật. Trục giác của con gái không bao giờ sai, chưa được chìm đắm trong hạnh phúc vài giây thì thầy ấy đã từ trên bảng quay xuống “triu mến” nhìn tôi, nói:

- Dù sao hai em cũng khiến lớp bị giờ kém nên không tránh khỏi bị phạt... - Thầy Sơn kéo dài giọng.

“Chết mẹ! Không xong rồi!”

Thầy nháy mắt cười duyên một cái.

- Thứ bảy và chủ nhật này đi lao động nhé!

“Đấy! Hu hu... Thấy chưa... Nói có sai đâu... Không sao, lao động dễ tìm cách, chui là được... “. Tôi an ủi chính mình.

Thầy ấy dường như biết kế hoạch của tôi, liền đội cho một trái bom hạng nặng.

- Để phòng ngừa việc các em trốn tiết lần nữa nên thầy sẽ... nhờ bác bảo vệ trông chừng! - Thầy cười đều.

“... “

Chửi tục cũng không thể làm dịu đi tâm trạng của tôi bây giờ. Tôi nhìn thầy đăm đăm nhìn ngón tay giữa giờ lên dưới bàn, đôi mắt đỏ hoe... nghẹn ngào.

“Dù em yêu thầy nhưng chúng ta không thuộc một hệ ngân hà, khoảng cách bây giờ đã trở thành vài tỷ năm ánh sáng...”

“Ngày nghỉ của tôi... Ngày của tôi...”

“Đồ khốn! Trả ngày nghỉ cho tôi!”

...

Lời tác giả: Bị cảm rồi... Cố vũ tở viết thêm chương sau đi! Cho tớ thấy cánh tay của các bạn nào!

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Bon Weekend!

- Hãy da! Cào... cào! Ta cào...

Mặt đất bây giờ thật ẩm ướt, trận mưa tối qua dường như muốn trút hết nỗi oán hận với người đẹp như tôi nên đặc biệt lớn, ào ào đổ suốt đêm. Mảnh đất trước mặt vừa bừa bãi vừa lầy lội, kéo hết đám cỏ kia chất thành một đồng xong tôi liền thở hắt ra. Việc tôi cày như trâu ở đây cũng chẳng có gì lạ, đây là hành vi “chuộc tội” mà thầy Sơn nói đến... lao động công ích.

“Tôi nguyện rửa ông đi vệ sinh không có giấy chùi, đánh rắm không kịp nín thở, bỏ bom bị bắt nơi công cộng! Ông thầy khốn nạn!” . Tôi nghiêng răng chửi thề.

Tìm một chỗ có bóng râm tôi ngồi bệt xuống uống nước, lấy tay lau mồ hôi trên trán đưa mắt nhìn sang bên trái, Nghiêm tổng quản vẫn đang hí hục cuốc đất theo tiêu chuẩn con nhà giàu, tôi bắt mắt lên tiếng:

- Chị Nghiêm làm ơn tập trung cuốc cho đàng hoàng đi! Chị cứ kêu kêu từng cọng, sợ cỏ bị đau à? - Tôi mỉa mai.

- Thì tôi đang cố đây! Cậu nhiều chuyện vừa thôi! - Cậu ta nhìn tôi hần học.

Tôi nheo mắt.

- Nhiều chuyện cơ đấy! Cậu nhìn lại mình đi, lao động mà mặc đồng phục lại còn bỏ thùng gọn gàng, cậu nghĩ mình đang đi catwalk chắc!

Cậu ta đỏ mặt, gân cổ lên cãi:

- Thì tôi có bao giờ bị phạt đâu mà biết! Tất cả cũng vì cậu hại tôi, cậu thử nhìn lại mình đi!

- Tôi thì sao? Ngay cả kiến thức căn bản cũng không biết, cậu đúng là thằng ngốc! Đừng đổ lỗi cho tôi, là do cậu hùa theo, bà đây không ép cậu nhá! - Tôi hếch mặt.

- Tôi ngốc! Hừ, còn đỡ hơn đứa dở hơi mang ủng mặc áo mưa dưới trời nắng như cô! - Cậu ta phản bác.

- Bà đây là chuẩn bị chu đáo, chú không biết gì thì đừng nói!

Hiện tại tên Nghiêm đang “bình phẩm” trang phục yêu dấu của tôi, áo khoác chống nắng vạt dài qua đầu gối màu dạ quang và đôi ủng đi mưa. Với kinh nghiệm bao năm bị phạt đi lao động những thứ tôi đang mặc là không thể thiếu, thầy cô không dễ gì cho học sinh nhờn nhờ khi phạm tội nên chắc chắn sẽ phải lao động khổ sai, trường hợp rõ ràng nhất ở đây chính là việc ông thầy Sơn nhờ thằng cha bảo vệ giao công việc nặng nhọc cho chúng tôi. Còn lý do tôi gọi bác bảo vệ già thường thấy là thằng cha bởi vì hôm nay con của ông đi trực. Tên này có khuôn mặt non choẹt, nói chuyện rặc tiếng địa phương, mắt xếch cộng thêm hàng lông mày rậm rạp qua bao ngày tháng không tia tốt đã thành rừng Amazon khiến tôi phát ói. Dù sao cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong, tôi nhẹ nhàng trưng ra bộ mặt lấy lòng mong cậu ta “thả lỏng” một chút. Nhưng người xấu thì tâm địa nhỏ nhen, tên khốn này được ông thầy cáo già dặn dò kỹ lưỡng đọc to danh sách công việc cho bọn tôi.

Vốn dĩ tôi nghĩ mình thuộc dạng “luồn lách” rất giỏi nhưng xem ra núi cao còn có núi cao hơn, ông thầy đã suy tính chặn mọi đường sống của tôi. Đầu tiên là công việc mà tôi tưởng chừng có thể làm qua loa cho có, chưa vui vẻ trong lòng thì thằng cha phán luôn một câu “làm xong mới được về, không xong thì ở lại tới tối, tôi sẽ chụp hình gửi thầy Sơn kiểm tra”.

“Má nó, cần hiệu quả và năng suất, tên này mà là nhà tư bản thì đồ ai moi được đồng xu các bạc nào! Gian vừa thôi”.

Thứ hai là việc định nhờ người làm hộ, tôi đã điều tra thứ bảy và chủ nhật lao công trường sẽ tổng vệ sinh nên chuẩn bị một khoản tiền kha khá, người ta nói có tiền mua tiền cũng được, tôi hiện tại có tiền trong tay thì đại gì không xài, nghĩ lại ngày xưa lớp tôi toàn góp tiền thuê người cắt cỏ đấy thôi. Tên bảo vệ này dường như biết trước suy nghĩ của tôi nên chọn địa điểm lao động cách xa đây phòng học, ngoài ra còn tịch thu ba lô có ví tiền và điện thoại bên trong với lý do không được phép làm việc riêng.

“Thằng chó! Tưởng đây là quân đội sao? Quyền công dân đâu... Thế là hết gọi sự hỗ trợ từ bên ngoài rồi! Hu hu!”. Tôi than thở.

Thứ ba là đồ ăn vặt, vì cái túi đang nằm trong phòng bảo vệ nên không thể lấy được, nói thẳng ra là được nhìn chứ không được sờ, cái này còn đau hơn gấp ngàn lần, điều đảm bảo bây giờ chính là chìa khóa tủ đang nằm trong tay tôi kèm theo hai chai nước được khuyến mãi thêm.

“Bánh tráng dầu, xoài ướp lạnh, ô mai, bánh snack, kẹo trái cây, trà sữa, nước cam ép... đồ ăn, công sức chuẩn bị của tôi... hức...”

Đây, trên đây chính là “viễn cảnh” mà nửa tiếng trước phải gánh chịu hỏi tại sao tôi không cầu cho được.

Trời nắng gắt, không khí lại nóng bức, mùi đất nồng nhức cả mũi, chúng tôi cứ tôi tôi cậu cậu thêm nửa tiếng đồng hồ mãi không dứt. Cuối cùng vì khát khô cổ mà phải dừng lại uống nước, tôi nuốt một ngụm lớn vào trong miệng sau đó ợ một tiếng rõ to.

“Sáng khoái quá!”. Tôi cảm thán.

- Cậu làm ơn ý tứ dùm! Con gái gì mà thô tục! - Tên Nghiêm cau mặt.

Lần này tôi chọn lọc từ ngữ cẩn thận khiến cậu ta cứng họng không dám cãi.

- Nghiêm à! Tuyệt thô tục nhưng bài cô này là do Tuyệt tạo hết đấy ạ! Nghiêm tốt nhất hãy im lặng giữ áo trắng tinh mà nhặt cỏ đi! - Tôi “nhả” từng chữ, chậm chậm.

Quả nhiên cậu ta đứng hình không nói câu nào nữa. Tôi xoay người tìm bao rác trong lòng thì mìa mai tên thái giám kia.

“Không có tôi thì tôi sáng mai cuộc cũng chưa xong, một tên nhà giàu vô tích sự có mỗi mấy cây mà làm chả ra gì! Hừ, ai bảo là nữ chính sẽ được người khác giúp đỡ, thương yêu thế nào. Tôi phải tự mình làm hết tất cả mọi việc đây này!”. Tôi bất mãn.

Sau khi cuộc đất xong hai chúng tôi liền khiêng hai bao đựng cỏ đến khu nhà kính trồng cây xanh, nằm biệt lập ở một khu rừng, tôi khiêng một bao, thái giám kéo lê một bao gồng mình đuổi theo. Khu nhà này phục vụ cho thầy cô dạy môn sinh học và chăm sóc cây cảnh của trường, kế bên là một khu lầu treo rất nhiều chậu hoa kiểng, nhiều nhất là phong lan tím, xương rồng cùng vài loại hoa bé tí ti lá màu xanh non mà tôi không biết tên. Việc tôi cần làm là đổ hết đám cỏ vào một cái máng ở bên trái dãy nhà, sau khi cỏ khô và chết sẽ dùng bón đất. Tôi phui phui đất bám trên tay chuẩn bị tìm chỗ rửa thì đột ngột phía trên rơi xuống một vật...

“Choang..”

Mảnh vỡ văng ra khắp nơi, trắng tinh, bóng loáng, cây xương rồng nằm chễm chệ trên chân... Tôi tròn mắt nhìn.

“Lạy trời! Ba centimet nữa thôi!”

Hỏi chân tôi cảm giác ra sao à? Xin thưa, hơi ngứa... Còn lý do có lẽ vì tôi mặc ủng lâu chưa kịp tháo nên vi khuẩn sinh sôi dẫn đến ngứa.

“Cộp, cộp...”

Có tiếng bước chân nhẹ phía trên lầu tôi nhanh chóng xoay người nhìn lên nhưng.. không thấy ai cả, tiếng động dần biến mất, cơn gió lùa qua chiếc chuông gió bằng gỗ treo trên trần nhà phát ra âm thanh tong tong, tích tích âm u khó tả, tiếng nhạc vang lên thật rõ ràng trong một khung cảnh yên tĩnh đến đáng sợ...

Nuốt nuốt nước bọt, đồng hồ vừa kịp báo mười hai giờ trưa, ánh nắng gay gắt... chợt nhớ đến vài vụ tự tử ở ban công toà nhà này hôm qua Nguyệt mới kể.

Tôi run rẩy sống lưng vội đá văng cây xương rồng trên chân, quay đầu định bỏ chạy, đột nhiên có thứ gì đó lạnh lạnh áp lên má...

“Mẹ ơi...”

- Á... á... á...!

...

*Bon Weekend: chúc cuối tuần vui vẻ (tiếng Pháp)

Bạn đang đọc truyện *Không Sợ Biến Thái Chỉ Sợ Biến Thái Hơn...!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.